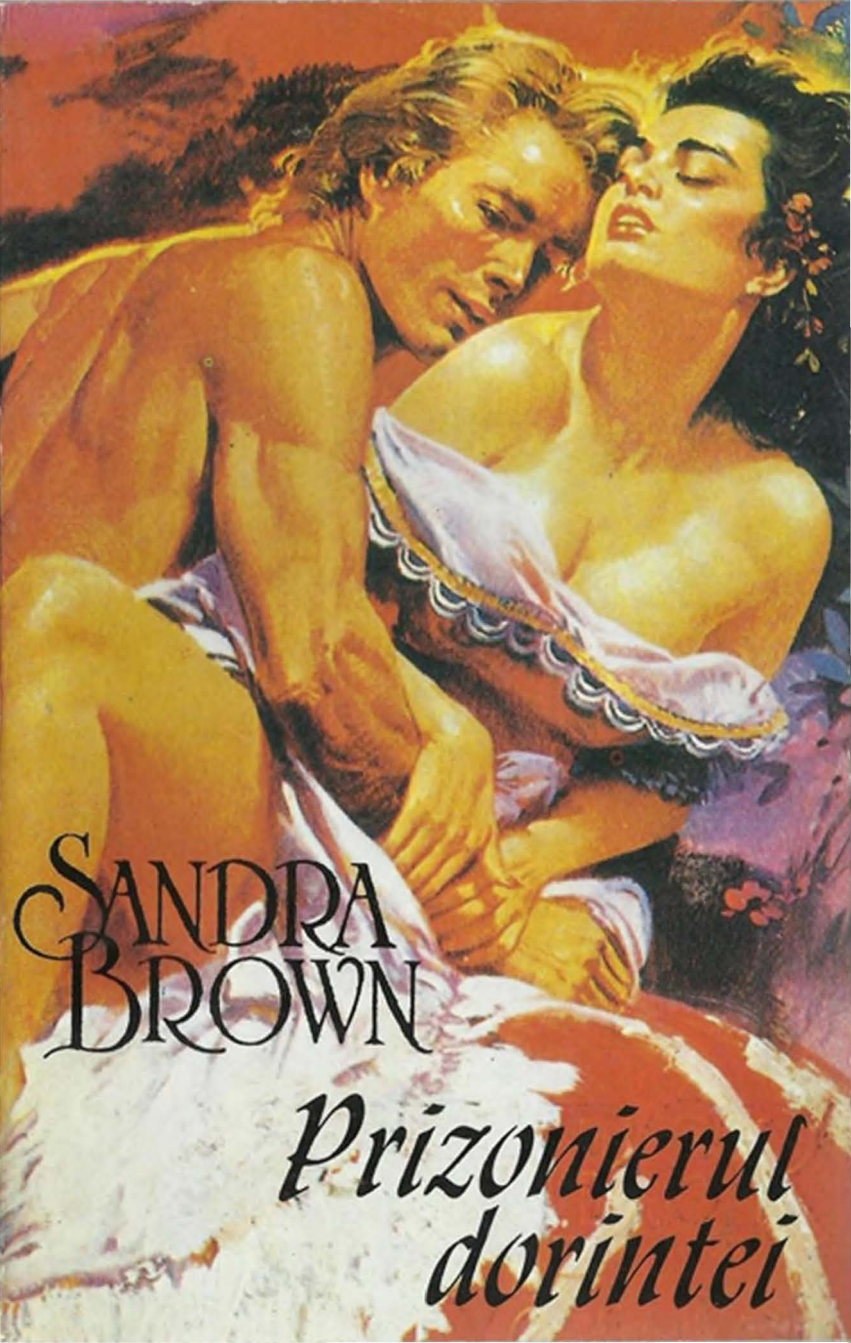

SANDRA
BROWN

*Prizonierul
dorintei*

Consilier editorial: Irinel S. Corbu
Coperta: Adelina Ivan

SANDRA BROWN

**PRIZONIERUL
DORINȚEI**

Roman

Traducerea
Ileana Voiculescu

EDITURILE
MAGIC SI GRANADA
BUCUREȘTI

Capitolul I

Balul promitea să fie magnific. Teatrul St. Charles era iluminat de lămpi cu gaz, care ardău în uriașe candelabre din fier forjat, sub abajururi de sticlă mată. Pardoseala părții de la parter fusese atât de bine lustruită încât nu numai că reflecta lumina caldă a lămpilor, ci se oglindeau în ea ornamentele aurii ale stâlpilor de un alb imaculat, cortina de catifea purpurie, precum și balustradele lojelor în formă de urnă și decorațiunile cupolei în formă de lăută. De pe cupolă atârneau panglici de mătase roșii, aurii și verzi, până la balustradele lojelor din rândul de sus; se mișcau încet din cauza aerului cald care se degaja din lămpile cu gaz, de parcă ar fi dansat în ritmul valsului care tocmai începea.

Dansatorii îmbrăcați în mătase, catifea sau dantelă se roteau pe parchet și de sub măștile care le acopereau fețele se uitau împrejur cu priviri strălucind de bucurie. În apropiere, o tânără îmbrăcată într-o rochie din evul mediu, având pe cap un acoperământ sub formă de con, învelit în voal, dansa cu un beduin a cărui pelerină flutura. Puțin mai încolo un călugăr împodobit cu o uriașă cruce dansa cu o vestală. Un zmeu din Iberville se plimba la braț cu o doamnă costumată în aristocrată din timpul revoluției franceze, cu părul pudrat cu praf de orez, având la gât o fundă roșie. Pe hainele lor strălucea aurul. Pălăriile erau împodobite cu pene. Bijuterii false concureau în

strălucire cu cele adevărate a căror luminozitate era mai ponderată. Aerul era plin cu parfumuri, amestecate cu miros de camfor – costumele fiind păstrate până la carnaval pudrate cu camfor. Discuțiile vesele deveniseră un zumzăit estompat, în sunetele muzicii orchestrei. Atmosfera reuniunii era puțin cam îndrăzneță, fiind străbătută de plăcerea indecenței. Sub masca binevoitoare a costumelor începeau să se țeasă flirturi discrete.

Anne Hamilton stătea lângă o coloană mare, care susținea șirul lojelor de sus. Se uita la mulțime și își înăbuși un căscat. Pleoăpele ei cu gene negre se închideau. Fumul și mirosul lămpilor cu gaz îi provocau dureri de cap. Sau poate o strângea panglica măștii albe de satin? Muzica nu era prea tare, iar zgomotul estompat al picioarelor, care frecau podeaua improvizată de lemn, și vocile mulțimii aproape o acopereau. Nu era încă foarte târziu, dar pentru Anne oboseala își spunea cuvântul; în săptămânile care trecuseră pierduse deja destule nopți rămânând trează până în zori. De când se afla la New Orleans, acesta era deja al cincilea bal mascat. N-ar fi regretat dacă acesta ar fi fost ultimul, știa însă bine că acest carnaval mai ține încă două săptămâni și se termină în miercurea patimilor.

Cândva carnavalul era o sărbătoare păgână, sărbătoarea fertilității și a riturilor de primăvară. Pe vremea aceea era denumit Lupercolia după numele grotii unde se țineau festivitățile. Locul acesta se afla în dumbrava lui Pan, care era zeul Arcadie, a pământului îndrăgostiților. În timpul romanilor carnavalul era numai pretext pentru chefuri și desfrâuri. Preoții de la începutul creștinismului au încercat să-l desființeze, dar fiindcă n-au reușit, l-au contopit cu ritualurile învierii. Ultima zi de marți a carnavalului trebuia să fie ultima sărbătoare înainte de miercurea patimilor, care este prima zi a postului de patruzeci de zile înaintea Paștilor. Preoții au denumit această sărbătoare în limba latină „carnelevare“ însemnând într-o traducere liberă „adio carne“. Francezii l-au denumit „Mardi Gras“, care mot à

mot înseamnă „marțea grasă“. De-a lungul străzii era condusă c vită uriașă ca simbol al soarelui. Tot francezii au inițiat, în timp r domniei lui Ludovic al XV-lea, obiceiul ca să organizeze festivități luxoase în cursul ultimei săptămâni ce prevede marea sărbătoare și tot ei au creat tradiția de „bal masque“, adică bal mascat.

Anne în ultima vreme era supărată pe francezi. Nu că nu-i plăceau balurile mascate. La primele baluri ale sezonului de iarnă, sau cum spuneau la New Orleans, „saison des visites“ sezonul vizitelor, se simțea totdeauna foarte bine. Dar nu pricepea de ce Madame Rosa și Celestine trebuiau să meargă la toate serbările la care fuseseră invitate. Probabil din cauză că moștenise firea anglo-saxonă a părinților săi, dezaproba această distracție prelungită. După părerea ei, toate acestea erau scumpe, plictisitoare și mai ales obositoare.

– Anne, trezește-te! Toată lumea se uită la tine!

Anne deschise ochii. În timp ce se întorcea către Celestin, sora sa după tată, ochii ei albaștri ca apele Mării Nordului îi sclipeau ironici.

– Eu credeam că toată lumea se uită la gleznele mele. Cel puțin așa mi-ai spus puțin mai devreme.

– Așa și este, și acum se holbează la tine! Nici nu înțeleg cum poți suporta ca toți bărbații care trec pe lângă tine, să se uite la picioarele tale.

Anne se uită la cealaltă față, care era îmbrăcată ca o păstoriță senzuală având cea mai mare parte a sânilor ei mici și rotunzi expusă vederii. Apoi se uită la propria ei persoană care era aproape în totalitate acoperită de costumul de piele de căprioară, iar din picioarele ei goale se vedeau două degete, Anne fiind mascată cu costumul unei prințese indiene. Își ridică puțin părul ei negru, împletit, al cărui ton roșcat amintea de culoarea lemnului lustruit de trandafir. Îl aruncă spre spate cu o mișcare zeflemitoare și întrebă:

– Ce șocant, nu-i așa?

– Într-adevăr. Nici nu înțeleg, cum de te-a lăsat mama să vii așa.

– Sunt acoperită cu masca.

Celestine își trase nasul.

– Numai jumătate din fața ta este acoperită cu masca asta care nu prea te protejează.

– O indiană cu fustă lungă ar fi ridicolă, asta o știi și tu prea bine. Îmi place să am costumul cât mai original. Iar despre Madame Rosa, ea este prea bună la suflet ca să fie împotriva mea.

– Vrei să spui că nu te interesează dorința ei sau a altcuiva? Anne se uită drăgăstoasă la sora ei, Celestine.

– Dragă Celestine, doar sunt aici, sau nu? Nu te încrunta, că-ți apar riduri!

Sprâncenele încruntate ale fetei mai tinere s-au relaxat. Dar continuă:

– Eu sunt îngrijorată numai din cauza a ceea ce o să spună despre tine doamnele mai în vârstă.

– Este drăguț din partea ta „chère” – spune Anne folosind alintarea obișnuită a creolilor – dar mi-e teamă că-i prea târziu. Au o plăcere atât de mare când își ascut limba pe seama mea încât nu vreau să le lipsesc de această distracție.

Celestine se uită bine la fața netedă, ovală a sorei sale vitrege, la ochii ei, care sclipeau prin mască, la nasul ei drept și la zâmbetul cald de pe buzele având o linie perfectă. În ochii ei căprui apăru îngrijorarea când se uită de jur împrejur prin sală.

– Până acum te-am considerat numai ciudată. Până acum! Deodată încremeni.

– Acolo, bărbatul acela! Vezi cum se uită la tine? Despre asta ți-am vorbit!

Anne se întoarse și urmări privirea surorii sale.

Bărbatul despre care vorbea Celestine stătea la etajul întâi vizavi de ele, cu o mână îmbrățișa un stâlp iar pe cealaltă și-o pusese în șold. Era înalt, cu umeri lați iar impresia de putere îi era accentuată de costumul negru-argintiu, precum și de mantaua lungă și coiful cu viziera lăsată, care îi acopereau capul și umerii. El era Cavalerul Negru. Emana tărie și o radiație romantică și periculoasă. Atât de bine îi reușise camuflajul, încât nu putea ști cine era de fapt. Grațiile lucioase, argintate ale coifului erau în permanență îndreptate spre Anne... Deci și privirea lui.

Privirea aceasta statornică, fără față, era neliniștitoare. Anne o simțea amenințătoare. Fu cuprinsă de nesiguranță, dându-și seama de propria feminitate. Pulsul îi deveni mai iute, simțând că nervii ei s-au încordat până la maximum. Mai târziu, își întoarse privirea în altă parte scoțând un suspin adânc.

– Oare pe mine mă privește, într-adevăr? Eu nu aș afirma asta chiar așa de sigur – spuse îngândurată.

– De o jumătate de oră se uita la tine.

– Sigur l-au vrăjit gleznele mele grațioase.

Anne își întinse piciorul descoperindu-și în acest fel și mai bine glezna. Era subțire și rotunjoară, dar prea puternică ca să se arate așa de fragilă precum s-ar fi cuvenit.

– Doar îți imaginezi, Celestin. Sau poate îți place ție cavalerul acela. Doar și tu l-ai privit în timp ce se uita la mine. Este șocant! Ar trebui să-i spun lui Murray.

– Să nu îndrăznești!

– Știi prea bine că n-am să-i spun, cu toate că aș avea ocazia! Uite-l că vine chiar acum.

În spatele Celestinei, Anne observă un tânăr cu fața proaspătă. Era îmbrăcat ca Cyrano de Bergerac, dar masca cu nasul lung îi era deja scoasă și îi atârna legată de gât. Bărbatul de talie mijlocie, cu părul des, șaten și creț, cu privirea sinceră și zâmbetul seducător îi făcea o impresie bună. Chiar acum se apropia de

marginea ringului de dans ținând precaut în mână două pahare cu limonadă.

– Scuzați că a durat atât de mult – spusă în timp ce întinse fiecareia câte un pahar.

– Nici nu vă puteți da seama câtă lume se îmbulzește în jurul vasului cu limonadă. Este din cauza căldurii. Pot să afirm că în Illinois n-a fost niciodată o vreme ca aceasta în februarie.

Anne gustă limonada. Nu voia să se uite spre balconul unde stătea Cavalerul Negru și de aceea privea atentă spre perechea tânără din fața ei.

Murray Nicholls era logodnicul Celestinei. Înaintea logodnei nu-i făcuse curte prea mult timp, însă logodna ținea cam demult. Madame Rosa își înviinsese nepăsarea ei obișnuită și deveni hotărâtă. Ea nu credea în reușita căsniciei între străini, nu credea în dragostea la prima vedere, considera că iubirea este un sentiment pentru a cărui descoperire și întemiere trebuie un oarecare timp. După dânsa iubirea nu este un sentiment furtunos care apare ca un uragan de toamnă și care distruge tot ce găsește în drum. Tinerii trebuie să fie cumpătați.

Și ei așteptau într-adevăr răbdători. Celestine primise deja de opt luni brățara de logodnă și încă nu fixaseră ziua nunții. Cu toate că trusoul, care cuprindea mai multe duzini, de la cearceafuri până la cămăși de noapte, era aproape gata.

După părerea Annei cei doi tineri se potriveau bine. Celestine, ca și mama ei, avea părul negru și ochi căprui. Tenul ei neted și palid era acum acoperit de pudră albă, care-i contura rotunjimea feței. De altfel, era întotdeauna foarte amabilă – bineînțeles nu și atunci când era îngrijorată și avea nevoie de un bărbat tandru, cu vocea fină, dar care să aibă simțul umorului și să fie capabil s-o scoată din desele ei stări de depresiune. Se părea că Murray Nicholls i se potrivește perfect și pe deasupra este inteligent și are în față un viitor asigurat. Lucra ca funcționar într-un birou de avocatură și se pregătea să-și deschidă un birou

propriu. Este greu de înțeles de ce stăruia atât Madame Rose pentru amânarea nunții.

Anne își dădea seama cu amărăciune că ea aprobă această legătură numai pentru că Murray îi amintea de Jean-François Girod. Jean, logodnicul Annei fusese și el un tânăr asemănător lui Murray, cu privirea sinceră și proaspătă, tot atât de seducător și drăguț dar care acum era mort. Ar fi fost de vârsta lui Murray, mergând spre treizeci de ani. Jean era puțin mai subțire și mai scund, numai cu un deget mai înalt ca Anne. Este adevărat că nici ea nu era prea scundă, fiind cu trei degete mai înaltă decât Celestine. Numai culoarea ochilor celor doi bărbați diferea, a lui Jean fiind neagră, catifelată. Dar părul lor semăna și mișcărilor lor iuți, la fel: amândoi emanau energie.

Chiar această energie l-a ucis pe Jean. A murit fără nici un rost; Anne nu i-a putut ierta niciodată această treabă. S-a întâmplat într-un duel, dar nici pe departe pentru o cauză măreață, pentru cinste. Din contră, moartea lui a survenit dintr-o farsă stupidă, de beție.

Într-o noapte, după ce au jucat cărți, Jean și cinci prieteni de-ai lui mergeau spre casa de lângă lacul Butchartrain. Stătuseră ore în șir lângă masa de joc, în camera plină de fum și țigară; din plictiseală au tot ridicat potul și au băut mult. Afară era lună plină. Ei treceau pe lângă câmpul unde străjuiau doi stejari, denumiți stejari de dueluri; lumina lunii desena uimitoare motive de lumină și umbră pe iarbă încât au fost copleșiți de frumusețea imaginii. Cineva dintre ei propuse să-și încerce săbiile fiindcă este foarte frumos acest loc de dueluri. Coborâră din trăsură și veseli au școs armele. Când au terminat lupta cu săbiile, doi zăceau morți pe iarbă. Unul dintre ei era Jean.

Valsul s-a terminat și orchestra începu să cânte o melodie săltăreață. Celestine bău rămășițele de limonadă și se uită la Murray. Cu piciorul încălțat în papuc bătea ritmul pe podea. Anne luă paharul din mâna Celestinei.

– Eu le duc înapoi, voi duceți-vă și simțiți-vă bine!
– Nu vă veți simți rău singură? – întreabă Murray.
– Cred că mă duc la Madame Rosa să dorm, împreună cu celelalte cucoane.

– Ce păcat! – suspină Murray zâmbind.
– Ești prea amabil – răspunse Anne ironică.
– Duceți-vă!

Un chelner negru în uniformă i-a luat paharele din mână. Mulțumindu-i, Anne i-a zâmbit și chelnerul trecu mai departe în liniște. Anne stătea încă pe loc și îi privea printre perechile îmbrăcate în costume colorate, care dansau, pe sora ei și pe Murray Nicholls. Avea douăzeci și cinci de ani, fiind cu numai șapte ani mai mare decât Celestine, dar se simțea adeseori mult mai bătrână, chiar mai bătrână ca Madame Rosa.

Ea privi peste umăr spre loja unde stătea mama ei vitregă. Lângă doamna bătrână stătea „cavalerul ei de onoare“, Gaspard Freret. El era un omuleț sprinten și tot atât de slab pe cât de grasă era aleasa inimii sale. Scria critici de teatru și operă, era autorul celei mai noi „ondits“. În cei șapte ani de când se cunoșteau, Anne și Celestine îl priveau cu răbdare și se distrau bine pe seama lui.

Dar cu timpul Anne ajunsese la concluzia că acest Gaspard nici nu este o figură așa de neînsemnată. În primul rând era maestru în scrimă și ochea bine – aceste capacități fiind indispensabile unui gentilom într-un oraș unde se practică duelurile și unde oricine și oricând poate să fie provocat. În al doilea rând avea o poziție onorabilă între oficialitățile urbane și cercurile de afaceri. În mai multe rânduri îi dăduse Annei sfaturi bune pentru investiții. În ultima vreme Anne bănuia că Madame Rose amâna nunta fiicei sale cu Murray, ascultând sfatul lui Gaspard.

Perechea bătrână purta masca lui Antonius și a Cleopatrei. Dar Madame Rosa chiar și în masca reginei egiptene purta rochie

neagră, cu siguranță din cauza morții lui Caesar. Așa se gândea Anne cu umorul ei amar. Madame Rosa, atât cât își amintea Anne, nu s-a îmbrăcat niciodată în altceva, decât în negru. Purta doliu după moartea fiilor gemeni, frații vitregi ai Annei, și după tatăl Annei care murise cu șapte ani în urmă.

Madame Rosa era a doua soție a lui Nathan Hamilton, tatăl Annei. Prima lui soție, mama bună a Annei, era fiica unui moșier din Virginia. Hamilton a cunoscut-o cu ocazia unei călătorii din casa lui din Boston spre sud, când își căuta pământ, pentru a se stabili ca moșier. Virginia nu s-a dovedit a fi corespunzătoare: acolo pe pământurile secătuite trăiau familii orgolioase. În schimb a găsit-o pe femeia cu care urma să se căsătorească. După nuntă a vrut să rentabilizeze bucățica de pământ, pe care o primise de la socrul său, dar fără nici un succes. După efortul depus mai mulți ani, în ciuda împotrivirii rudelor, și-a vândut pământul și împreună cu soția și fiica de cinci ani s-au mutat în New Orleans.

Pe malul fluviului Mississippi și a râurilor învecinate pământurile erau rodnice, mulțumită inundațiilor sistematice. Deși acestea nu ajungeau la terenurile centrale, cele mai bune pământuri erau totuși inundate la timp. Cu ocazia unei călătorii cu un vapor local, Nathan a riscat să participe la un joc de pocher. Când se sculă de la masă era proprietarul unui teren de șase sute de acri, pământ de prima categorie la gura de vărsare a râului, care se afla numai la trei ore depărtare de New Orleans. De moșie aparțineau și o sută șaptezeci și trei sclavi și o casă cu denumirea de „Beau Refuge“, adică „Refugiul Frumos“. Dar bucuria noului moșier n-a ținut mult. Nu peste mult timp după intrarea în posesia terenului soția lui s-a stins din viață lăsându-l singur cu fetița.

Tatăl Annei, fiind bărbat cu simț practic, care nu disprețuia bucuriile trupului, după expirarea anului de doliu, căută în împrejurimi: dorea o femeie cu care ar fi putut să întemeieze un

cămin și care ar fi putut-o înlocui pe mama fetei. În sfârșit s-a hotărât pe lângă Marie-Rose Hautrive, pe care a denumit-o Rose. Fata având douăzeci și doi de ani nu mai era un copil, dar încă nu era căsătorită. Familia fetei era împotriva ca Hamilton să-i facă curte: deși el era destul de bogat, totuși pentru creolii de origine franceză era mai importantă „la famille“, adică familia. Și oare ce se poate ști despre familia unui american cu ochi albaștri, care a venit dintr-un loc barbar și anume Boston.

Grăsuța și blânda Madame Rosa, care tocmai din cauza blândeții ei nu-și atrăsese curtezanii mai puțin carieriști, se dovedi a fi o mamă vitregă perfectă. A cuprins-o pe Anne cu dragoste și căldură, a strâns-o la sânii ei mari și a creat un cămin confortabil atât ei cât și tatălui ei. Când Anne a crescut mai mare, mama ei vitregă se plângea câteodată de comportarea ei dar niciodată n-a certat-o și niciodată n-a încercat s-o disciplineze. Acest lucru provenea în parte din firea ei neglijentă, pe de altă parte din șiretenia ei înăscută. Șocul provocat mai întâi de părăsirea locurilor natale din Virginia cât și a bunicilor, urmat mai apoi de moartea mamei, a afectat-o atât de mult pe Anne încât nopțile ei erau chinuite de coșmaruri. Din această cauză toată lumea o trata cu menajamente, iar sclavii care lucrau la moșie o considerau o prințesă adevărată. Astfel a devenit o fată încăpățânată și sălbatică. Madame Rosa o scăpă de frică și îi oferii siguranță. Făcea totul ca s-o educe să devină o femeie ascultătoare, reușind acest lucru destul de bine, până în momentul când au murit cei doi bărbați apropiați Annei: tatăl ei și Jean.

La două luni după moartea logodnicului Annei, Nathan Hamilton a căzut de pe cal și a murit din cauza traumatismelor suferite. Dubla tragedie a mănă o pe fată într-o revoltă sălbatică. Avea numai optsprezece ani și i s-a părut că viața ei a luat sfârșit. Dacă viața și dragostea pot lua sfârșit atât de brusc și atât de stupid, atunci omul trebuie să folosească fiecare clipă ce i-a fost dată. Dacă cu oamenii care se conduc după preceptele

sufocante ale bisericii și ale societății, se pot întâmpla lucruri așa de îngrozitoare, iar cei asemănători cu Ravel Duralde, care l-a ucis pe Jean al ei, pot să dea cu piciorul în orice normă de viață, atunci la ce folosește bunătatea? Pe ea nu o va mai interesa niciodată nimic!

Aruncă la o parte jupoanele și șaua pentru femei și din acel moment încep să călărească în mod bărbătesc. Mergea în galop peste plantația tatălui ei îmbrăcată în fustă-pantaloni lungă, confecționată din piele moale, în cămașă bărbătească și cu pălărie cu bor mare. A început să citească cărți și reviste agrare. Când administratorul tatălui nu lua în considerare planurile ei de dezvoltare, îl concedie și lua în propriile ei mâini conducerea moșiei. Din când în când discuta cu vecinii despre înmulțirea cailor și porcilor cu toate că nu se cuvenea ca o doamnă să știe despre așa ceva și mai ales să vorbească așa ceva de față cu bărbații. A învățat să înoate cu copiii negrilor, a învins cursul înșelător al apei și nu înțelegea de ce unii considerau că ar fi mai bine ca ea să se înece. Îngrijea sclavii bolnavi de pe plantație, atât bărbați cât și femei. Ajuta bătrânele care lucrau ca infirmiere: pune la loc membrele luxate, cosea rănilor, ajuta la nașteri și ajuta femeile care voiau să scape de copii nedoriți. Asculta poveștile îngrozitoare, spuse după lăsarea întinericului în adăpostul sclavilor, atât despre șiretlicurile dragostei și ale dorului, cât și despre ură și violență. Sclavele o învățau lucruri interesante, între altele și trucuri de supraviețuire.

În New Orleans a ajuns în anturajul unei societăți compuse din perechi americane de tineri căsătoriți. Duceau o viață desfrânată și considerau o distracție deosebit de plăcută să meargă cu luntrea pe lacul Pontchartrain la lumina lunii, să viziteze cimitirul la miezul nopții, unde cavourile fantomatice, construite din cărămidă văruiată sau marmură, luminau orașul morții. Altădată într-o noapte de duminică călăriseră pe Gallatur Street, să privească femeile nopții care-și ofereau trupul pe

balcoane sau la ferestrele deschise, sau așteptau clienții pe stradă. În această excursie însă nu au îndrăznit să meargă la trap, fiindu-le frică. Pe strada aceea strâmtă, în fiecare zi era ucis un om și asta punând la socoteală numai cadavrele găsite. Era un fapt cunoscut că mulți și-au găsit sfârșitul în râu, pentru că singura lege a străzii era ca ucigașul să facă curat după victima lui.

Cu acești prieteni Anne petrecea multe nopți în cele mai bune restaurante ale orașului, unde felurile de mâncare erau stropite abundant cu vin. Câteodată mai mergeau la o serată sau la un bal și dacă nu găseau altă distracție, inventau pariuri sau provocări ridicole. Odată au convins-o pe Anne să fure scufia de dormit a unui cântăreț de operă.

Trupele de operă, de obicei, veneau în oraș pentru trei-patru săptămâni. Tenorul asociației de atunci era o piaiță încrezută, care credea că toate femeile îl adoră. Se știa despre el că este chel. Pariul a început cu întrebarea: oare ce folosește un astfel de donjuan să ascundă acel defect, care pe scenă este acoperit cu perucă?

Bărbatul era găzduit într-o casă „Pontalba“, care fusese terminată chiar atunci și era între primele locuințe de acest gen din Statele Unite. Erau construite cu balcoane ornamentale cu fier forjat și erau orientate spre Jackson Square, locul defilării oștilor franceze și spaniole. Într-o noapte târziu, Anne a poruncit vizitiului să-i conducă trăsura sub balconul tenorului. Ea era îmbrăcată în costum bărbătesc și de pe acoperișul trăsorii s-a urcat în balconul camerei bărbatului.

Noaptea era caldă și Anne credea că geamul va fi deschis. Dar nu s-a gândit nici un moment la posibilitatea că tenorul nu doarme sau nu este singur în pat.

Anne era consternată dar nu se sperie. Se furișă în dormitor, apucă scufia, un obiect de artă făcut din catifea și dantelă de aur,

de pe capul bărbatului, în timp ce el, cu mare pasiune se scufla în valurile dragostei. Fata făcu stângă-mprejur și fugi.

Tenorul tipă și o porni pe urmele ei. Plămânii stelei de operă erau atât de puternici încât s-a trezit toată casa. În timp ce Anne mâna caii cu o rapiditate primejdioasă, pe balcoanele casei Pontalba au apărut spectatorii. Anne aveau noroc că n-au recunoscut-o, dar vestea scufiei furate s-a răspândit atât de repede, încât la următorul spectacol s-a râs atât de mult de sărmanul tenor încât acesta a trebuit să părăsească scena. Anne simți remușcare din cauza rușinii pățite în public de cântăreț și reduse radical numărul aventurilor de acest gen iar în final a rupt legătura cu acest anturaj.

Anne, trezindu-se la realitate, se uită înapoi către dansatorii din sala de bal a teatrului. Deveniseră tot mai zgomotoși. Aceasta se datora probabil efectului șampaniei amestecate cu puncte, servită la bar pe lângă limonadă. Balul era un act de binefacere, în favoarea unui orfelinat din oraș. Ca urmare, lista oaspeților nu era distinsă, căci oricine putea să intre dacă avea bani să-și cumpere bilet. Cu trecerea serii, spiritul libertin a devenit tot mai puternic, dar acest lucru nu o surprinse pe Anne.

Melodia săltăreață care se terminase fu urmată de un vals. Era clar că Murray și Celestine continuă dansul. Anne se desprinsese de stâlp și porni spre Madame Rosa și Gaspard. Între timp își bătea capul să găsească un motiv pentru care ar putea să ceară să meargă acasă.

Se mișcă ceva deasupra capului ei. Deasupra ei se întindea o umbră întunecată. De pe balcon sări un bărbat mascat. Ajunse jos ușor, cu elasticitate, lângă Anne. Pelerina flutură în jurul lui unduindu-se la genunchi.

Anne se dădu înapoi speriată și se holbă la Cavalerul Negru. Coiful lui era veritabil precum și zalele argintate de pe piept. Însă celelalte piese ale armurii, pentru a-i înlesni mișcarea, erau confecționate dintr-un material negru cu aspect de metal și erau

așa de bine croite încât păreau veritabile. Perelina lui era cusută din catifea neagră cu bordură argintie.

– Pot să vă invit la acest vals? domnișoară Sălbatică?

Cererea răsună estompată de sub coif. Cuvintele adresate se potriveau bine cu îmbrăcămintea Annei. Vocea adâncă i s-a părut cunoscută, dar Anne se gândea că nu o cunoaște de aproape. Vocea aceasta îi răsună prin tot trupul și parcă atinse o coardă rezonantă în interiorul ei. Nu se bucură de invitație și nici de faptul că a fost surprinsă. Răspunse rece, cu o voce iritată.

– Mulțumesc, nu. Tocmai vroiam să plec.

Vroia să pornească, dar bărbatul cu mâna înmănușată a prins-o de braț ca s-o rețină.

– Vă implor, nu mă refuzați! Așa o ocazie se ivește rar, poate numai o dată în viață.

De la atingerea lui, chiar prin mănușă, brațul Annei fu străbătut de un fior. Se uită la cavalier de parcă ar fi putut să-l vadă prin mască. A cuprins-o o senzație ciudată, nedorită, că îl cunoaște.

– Cine ești dumneata?

– Un bărbat, care cere un singur dans, nimic altceva.

– Asta nu este un răspuns – replică Anne ascuțit. I se păru că bărbatul șovăie neștiind ce să răspundă. Parcă în spatele cuvintelor s-ar ascunde un înțeles tăinuit. Încercă să pătrundă cu privirea viziera coifului, dar nu văzu altceva decât o strălucire acolo unde presupunea că se aflau ochii bărbatului.

– Nu vezi oare? Sunt un cavalier vopsit în negru, un nemernic, dușmanul bunului, meșterul răului. Sunt un proscris. Nu ți-e milă de mine? Lasă-mă să mă încălzesc la căldura bunătații dumitale: dansează cu mine!

Vocea bărbatului era ușoară și dintr-o dată Anne observă că și atingerea lui părea tot la fel. Deși cu o clipă înainte ar fi jurat că o strânge atât de puternic de braț încât nu s-ar putea desprinde de el. Pentru o secundă fu cuprinsă de o intimitate

exagerată, invincibilă. Aceasta o jena într-atât că-și smulse brațul din mâna bărbatului și-i întoarse spatele.

– Cred că n-ar fi un lucru înțelept – spuse.

– Când ai fost tu înțeleaptă, Anne?

Fata se-ntoarse înapoi atât de repede încât părul ei se lovi de zalele de metal.

– Dumneata mă cunoști?

– E așa de ciudat?

– Este mai mult decât ciudat că dumneata m-ai recunoscut sub mască, dar eu nu știu cine ești.

– Acesta nu era un răspuns direct.

– Dacă vrei să te joci cu mine, trebuie să mă scuzi, dar n-am poftă să mă bag într-un asemenea joc.

Făcu repede un pas mai încolo. De data aceasta bărbatul o apucă cu o mișcare iute, de încheietura mâinii, dar aceasta nu mai era o atingere ușoară. O trase spre el cu atâta tărie încât umărul fetei se lipi de pieptarul lui de zale. Anne se uită înfricoșată la el, cu ochii larg deschiși deasupra măștii. Era speriată de virilitatea puternică pe care o iradia. Inima ei începu să zvâcnească. Fața ei se îmbujoră căpătând culoarea cireșelor, iar ochii ei se-ntunecaseră devenind de culoarea cobaltului. Toate aceste transformări erau datorate furiei ce creștea treptat în ea și tristeții ciudate pe care nu știa cum să și-o explice.

Bărbatul în costumul negru simți o duioșie nemărginită când se uită la fată. Un minut privi fața ei îmbujorată și conturul buzelor frumos arcuite. Se simțea nebun cu-adevărat. Dacă până atunci nu cunoscuse acest sentiment, acum l-a simțit din plin.

Vorbi din nou cu voce răgușită.

– Cer atât de puțin! De ce nu ești așa de mărinimoasă ca să consimți fără această ceartă ridicolă?

– Mă bucur că și dumneata ai observat că este ridicolă. Vocea fetei suna ascuțită deși vorbea încet.

– Ar fi mai puțin ridicol dacă m-ai lăsat să plec, chiar acum.

Înainte ca bărbatul să-i fi putut satisface dorința și înainte de a răspunde, din spatele lor se auzi un zgomot de pași iuți. Lângă ei apăru Murray Nicholls cu fața roșie și cu pumnul strâns. Întrebă dur:

– Te-a molestat acest om, Anne?

Cavalerul Negru înjură în surdină, pe urmă lăasă încheietura Annei și făcu un pas înapoi.

– Primește scuzele mele sincere – spuse. Își plecă capul și șe-ntoarse, foșnind pelerina.

– Un moment! – strigă Murray după el cu un ton poruncitor.

Am văzut că ai molestat-o pe Anne și ai datoria să-i dai o explicație.

– Cui, dumneavoastră? Bărbatul cu costumul negru se întoarse înapoi, iar vocea răsună tare ca un tunet.

– Mie, bărbatului care în curând îi va deveni frate. Să mergem și să discutăm între patru ochi.

Celestine stătea în apropiere și strigă speriată și apoi se uită la ea: amândouă știaau ce înseamnă cuvintele bărbaților. De multe ori pentru motive mult mai neînsemnate aceștia se duelau.

– Murray, te rog – spuse Anne punând mâna pe brațul lui. Nu-i nevoie de așa ceva. A fost o simplă neînțelegere.

– Te rog, Anne, nu te amesteca! Fața logodnicului Celestinei era palidă și vocea lui părea a fi foarte serioasă.

Din Anne izbucni violența reținută până atunci.

– Dacă pot să te rog, nu vorbi cu mine pe acest ton, Murray Nicholls! Încă nu te-ai însurat cu Celestine și nu ești răspunzător față de mine. Știu să-mi port și singură de grijă.

Dar Murray nici nu era atent la ea. Și-a smuls mâna dintr-a Annei și, făcând semn bărbatului în costum negru să-l urmeze, porni spre ieșire. Cavalerul Negru ezită o clipă, pe urmă făcând o mișcare cu umărul lui lat plecă după Murray și din câțiva pași lungi îl ajunse din urmă.

Celestine se apropie clătînându-se de Anne, frângându-și mâinile.

– O, ce va ieși din asta? Ce să facem?

Anne abia o auzea.

– Bărbați blestemați! – strigă neșteptat de violent. Sunt blestemați și este blestemat și orgoliul lor stupid, ca și luptele lor nebune. Se poartă ca niște cocoși de luptă!

Imediat se alăturară fetelor și Madame Rosa și Gaspard. Observaseră întâmplarea nefericită din locul unde ședeau. Gaspard se gândea că lucrul începe să devină serios și credea că va fi nevoie de el, dar a sosit prea târziu. Gaspard nu făcea aluzie nici prin cuvinte, nici prin gesturi, că îl reținuse Madame Rosa, dar Anne o știa și regreta că reușise. Poate el ar fi putut face ceva, nu numai fiindcă avea experiență în asemenea treburi, dar mai ales fiindcă era extraordinar de diplomat.

Stăteau în cerc consolându-se reciproc, așteptând reîn-toarcerea lui Murray. Cu trecerea timpului, Anne simți că i se face groaznic de frig. Își aduse aminte de dimineața când a aflat de moartea lui Jean. Ravel Duralde care l-a ucis a venit personal cu vestea. Era un tânăr cu păr negru, chipeș, cu vreo trei ani mai mare ca Jean. Era prietenul lui cel mai bun deși nu aparținea aristocrației de moșieri. Bărbatul încercă atunci să-i explice, cu fața palidă și cu ochii plini de durere, euforia aceea agitată, „joie de vivre“ (bucuria de a trăi) aceea veritabilă, care dusesse la duelul sub lumina fantomatică a lunii. Dar Anne nu-l înțelese. Se uită năucită la tânărul care stătea în fața ei puternic, plin de viață. Știa că Ravel are faima celui mai bun scrimer și că Jean nu-l putea ajunge din urmă. Anne îl ura. Își aduse aminte că fiind cuprinsă de amărăciune strigă ceva, țipă, dar cuvintele nu-i veneau în minte. Bărbatul stătea și se uita la ea nemișcat, fața lui era consternată. Nici nu se apără și apoi plecă. Începând din acel moment Anne se enerva și al gândul de duel, în așa fel încât acum abia se putea abține.

Dintr-o dată Celestine își puse mâna pe inimă.

– Slavă Domnului! Murray! E aici și trăiește.

– Ai crezut că vor începe să se bată? – întrebă Gaspard cu tonul lui calculat, în timp ce fața lui arăta surprindere.

– Cazurile de acest gen nu se rezolvă astfel. Prima dată trebuie să aleagă secundanții și armele, trebuie să facă demersurile pregătitoare. Înaintea zorilor nici într-un caz nu se vor duela poate cel mai curând mâine dimineată devreme. Văzând privirea severă a Madamei Rosa, mai adăugă:

– Dar nu este sigur că lucrurile vor merge până la acest final dureros...

Fața lui Murray Nicholls avea o culoare verzuie, iar fruntea lui și partea de deasupra buzei superioare erau acoperite de transpirație. Încercă să zâmbească fără succes și pe deasupra și amabilitatea lui suna fals când ajunse lângă ei.

– Lucrul acesta l-am aranjat, Celestine „ma chérie“. Dansăm?

– Dar ce s-a întâmplat? – întrebă fata studiind trăsăturile bărbatului.

– Bărbații nu vorbesc despre așa ceva.

– Este foarte corect, dădu din cap Gaspard în semn de aprobare.

– În sfârșit, continuă Murray, nu s-a întâmplat nimic. Să discutăm despre altceva, dacă pot să vă rog.

Anne făcu un pas înainte având sprâncenele încruntate.

– Să nu te porți așa de parcă noi toți am fi niște tâmpiți. Am fost când a început treaba, este inutil să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic. Te mai întâlnești cu omul acela sau nu?

– Ar fi mai bine să conducem doămnulele acasă – zise Gaspard lui Murray, lăsând la o parte întrebarea Annei. Cred că incidentul acesta le-a surmenat.

Celestine privi mâna lui Murray și întrebă repede:

– Ce ai în mână? O carte de vizită, așa-i?

Murray se uită la cartonașul ținut în mână și cu o mișcare iute vru să-l ascundă în buzunarul hainei. Dar hârtia căzu din mână și ajunsese pe podea.

Era o carte dintre acelea care erau folosite de bărbați în asemenea cazuri, ca să poată ști adversarul unde să-și trimită secundanții pentru stabilirea amănunțelor întâlnirii. Cartea era confecționată din hârtie crem cu litere gravate – purtătoarea blestemată a certitudinii. Se vor duela.

Anne se lăsa în genunchi și apucă cartea înaintea lui Murray. Se sculă încet în picioare și privi hârtia. Sângele îi părăsi obrazul, când văzu numele scris cu litere groase, negre. Numele Cavalerului Negru, care a invitat-o la un vals, cu care se va întâlni pe câmpul de onoare logodnicul Celestinei ca s-o apere pe Anna.

Bărbatul care l-a ucis pe logodnicul ei, care a străpuns inima lui Jean într-o noapte cu lună plină acum șapte ani: Ravel Duralde.

Capitolul II

– Unde te duci?

Anne se opri când auzi întrebarea din coridorul întunecos. Repede își veni în fire și se-ntoarse către sora sa. Celestine ședea la câțiva pași în balansoar.

– Celestine! Ce faci tu aici?

– Nu pot să adorm. Gândurile mele se tot învârtesc, cred că înnebunesc. O, Anne, Murray va fi ucis, știu! El nu este adversarul potrivit al unui bărbat ca Ravel Duralde. Mi-e teamă!

– Nu te agita din nou! Am crezut că Madame Rosa ți-a dat un somnifer.

– Nu l-am putut înghiți. M-am îmbolnăvit. Și tu? N-ai voie să pleci de acasă singură, așa de târziu!

N-am noroc, se gândea Anne, că am fost prinsă. Voia să fugă în taină lăsând în urmă un bilețel. Dar în sfârșit nici minciuna spusă nu este mai rea decât cea scrisă.

– Am primit o știre de la „Beau Refuge“. S-au ivit niște probleme cu muncitorii. Plec numai pentru o zi-două.

Anne se uită spre coridorul ce ducea spre curte. Vizitiul o aștepta în față la „porte cochère“ adică în fața trecerii prin care, caleașca poate să părăsească curtea fără să se apropie de clădirea principală, când vine din spate dinspre grajduri. A trimis vorbă la grajd și știa că va fi ascultată. Dar trebuia să se grăbească înainte de a fi prea târziu.

– Dar nu poți să pleci înaintea duelului – se împotrivi Celestine.

– Știi foarte bine ce părere am despre aceste întâlniri. Rezultatul pot să-l aflu la „Beau Refuge“ la fel de bine ca și aici.

– Dar poate că voi avea nevoie de tine?

– Nu te prosti! – răspuse Anne vioaie.

– Probabil că se va termina astfel încât unul îl va zgâria pe celălalt cât să curgă un pic de sânge și să-și apere onoarea lor ridicolă.

– Cu Jean nu s-a întâmplat la fel!

Anne încremeni în întuneric. Dacă Celestine ar lăsa-o să plece la drum n-ar mai avea loc duelul.

– Știu – răspuse scurt.

– N-am vrut să-ți aduc aminte. Vocea Celestinei suna a căință în întuneric.

– Nu-i nici un necaz. Aș rămâne dacă aș putea, dar trebuie să plec într-adevăr. Este așa de cald, prea cald pentru acest anotimp și suflă și vântul. Spre ziuă poate să izbucnească furtuna și n-aș vrea să mă prindă pe drum.

– Încearcă măcar să te întorci la timp! Cei doi bărbați nu se vor întâlni mai devreme de douăzeci și patru de ore! Adică a doua zi în zori. Murray a divulgat acest lucru, precum și faptul că el a vrut să tragă de timp. Secundantul ales de el, un prieten bun, nu era în oraș și se întorcea numai după masă. Amânările de acest fel nu erau neobișnuite și Anne era recunoscătoare pentru că planul ei era bazat pe acest fapt.

– Încerc, atât pot să-ți promit.

Celestine sări în picioare și o îmbrățișă pe Anne.

– Tu ești cea mai bună soră. Nu te supăra că te-am necăjit.

– Nu m-ai necăjit, prostuțo, răspunse Anne amabilă. Returnă îmbrățișarea plină de dragoste și apoi porni în jos pe scările care duceau în curte.

Amintirea morții lui Jean nu-i mai provocase de mult o durere așa de sfâșietoare ca la început. Câteodată credea că comite o trădare, fiindcă acum simte numai un fel de amorțeală. De multe ori ar fi dorit să o doară și acum, să mai simtă ceva ca să fie sigură că mai are sentimente calde, adevărate. Dar era conștientă că din durere i-a rămas numai supărarea. Supărare față de omul acela care i-a ucis logodnicul. Iubirea ei se transformase în ură.

Dar în întunericul nopții erau ore când îi era teamă că se înșală singură. Că joacă numai un rol: rolul Annei Hamilton cea înflăcărată, rolul aventurierei ciudate, care încetul cu încetul devine fată bătrână în timp ce păstrează amintirea logodnicului mort. În aceste momente o cuprindea groaza; parcă era ascunsă sub o mască alcătuită de propria persoană. Dar era conștientă că dacă s-ar dezbrăca de această mască, s-ar simți dureros de rău. Parcă ar sta goală în fața publicului.

Caleașca o aștepta. Anne o inspectă cu ochi critici la lumina lămpii de pe „porte cochère“. Era o caleașcă simplă, neagră, cu patru scaune, nici mai bună, nici mai rea decât altele; nu atrăgea atenția. Căii înhămați aveau aspect de animale puternice, de încredere, în nici un caz nu prea atrăgătoare. Totul era conform planului stabilit.

Dădu ordin în șoaptă bărbatului care ședea pe capră. Pe urmă strânse mantaua bleumarin peste îmbrăcămintea de bal, pe care o purta și acum și se urcă în caleașcă. Pipăi în buzunar dacă se mai află acolo masca ei și se întinse pe scaunul de piele. Caleașca porni. Anne se uită prin geam, dar nu văzu nimic. Lăsă gândurile să-i hoinărească în libertate, fiindcă nu voia să se gândească la ceea ce se pregătea. Mai bine se gândea la Jean. Familia lui se compunea din creoli statornici și trăia pe ferma vecină cu a lor. Nu s-au bucurat de apariția americanilor și nu s-a făcut legătură strânsă între cele două moșii vecine în ciuda faptului că erau legate de mai multe poteci și de drumul principal

de lângă râu. Totuși ambele familii au știut totdeauna ce face cealaltă, dacă sunt sănătoase sau bolnave, când are loc doliul sau sărbătorirea. Explicația era simplă: majoritatea sclavilor de pe cele două plantații erau rude. Și potecile s-au format acolo datorită aceluia dute-vino permanent, pe unde s-au purtat știrile.

Într-o dimineață, la doi ani, după ce Nathan Hamilton cumpărase pământul, Anne se sui pe un cal, fugind de la îngrijitorul de cai care trebuia s-o păzească. A lăsat poneiul să se aventureze spre cealaltă plantație și a privit curioasă să vadă ce-i pe acolo. Nu a fost atentă pe unde umblă și s-a rătăcit pe potecile șerpuitoare. A găsit-o Jean, care evadase și el. A dus-o cu el acasă, a prezentat-o lui „maman“ și lui „père“ ai lui, la „grand-mère“ care purta bonetă dantelată și la „Tante Lise“, care era legată de scaun din cauza picioarelor bolnave. verilor care trăiau împreună cu ei și profesorului lui scoțian cu care lua lecții în fiecare dimineață.

Jean și familia lui au tratat-o de parcă ea ar fi fost cea mai îndrăzneță fetiță din lume fiindcă a parcurs singură acele câteva mile ce despărteau cele două case. Au tratat-o cu bomboane și drajeuri, cu migdale zaharisite și pe deasupra și cu un păhărel cu vin. Au trimis vorbă la „Beau Refuge“, ca să nu fie îngrijorați tatăl și mama vitregă și au insistat să ia prânzul cu ei. În ziua aceea s-a ordonat pauză la învățătură, pentru că învățământul nu era o treabă vitală. Au mers cu trăsura trasă de capre, au cântat și au dansat. Tante Lise le-a cântat. În final, Jean, care avea zece, unsprezece ani au condus-o acasă și a hotărât ferm că o va ocroti de acum înainte. Anne a încercat să-i explice tatălui ei cum a ajuns atât de departe. Acest sentiment n-a luat sfârșit niciodată.

Într-o bună zi la „Beau Refuge“ Anne l-a invitat pe Jean să facă cunoștință cu tatăl și mama ei și cu micuța Celestine. Jean i-a povestit totul despre familia lui, despre picioarele bolnave ale mătușii, despre o verișoară care este puțin „înceată la gândire“ și i-a explicat și prezența domnului în vârstă care fiind prietenul

tatălui său locuia la ei. Acesta stătea împreună cu familia lui în casa de oaspeți și avea o cućuvea în pod și scria cărți despre fantome. În ciuda acestora, Anne nu-i povestise lui Jean despre unchiul Will, decât mult mai târziu când era sigură că băiatul nu o va părăsi dacă află.

Whilliam Hamilton, unchiul Will, fratele tatălui ei apăruse într-o zi pe neașteptate. Era mai mic cu un an decât Nathan. Soția lui și cei doi copii muriseră într-o noapte când casa lor a fost incendiată. Unchiul Will a scăpat dar nu și-a putut ierta că n-a salvat familia. A venit la Nathan pentru că el era singura rudă de-a lui și pentru că dorea să se stabilească într-un loc unde nimic să nu-i amintească de tragedie.

La început se părea că totul este în ordine, cu toate că unchiul Will n-a încercat niciodată să-și învingă tristețea. Tot timpul gema și striga în somn. Pe urmă au venit zile când stătea culcat și urla până răgușea. Într-una din nopți a început să umble prin casă bătând cu pumnii în perete. Odată a încercat să-și taie venele cu un cuțit de bucătărie și când Nathan l-a împiedicat, l-a atacat pe propriul lui frate. În sfârșit, după ce a spart ușa camerei unde Nathan ținea armele și a speriat-o pe Madame Rosa cu o armă de vânătoare, împușcându-se pe urmă în picior, tatăl Anei l-a închis.

În perioada aceea era obiceiul, ca pe aceia pentru care viața a fost prea lungă, adică pe nebuni, să îi închidă la închisorile comunale. Pur și simplu nu exista altă instituție destinată acestui scop. De atunci însă se construise în Jackson un spital aparte pentru ei. Închisoarea nu era o soluție ideală pentru că nefericiții de multe ori au căzut victimă insultelor celorlalți sau ei înșiși prezentau pericol pentru semenii lor mai slabi.

Nathan Hamilton n-ar fi suportat ca fratele lui să aibă o asemenea soartă. A aranjat pentru el o cameră în „Beau Refuge“, în clădirea unde țineau mașina care servea pentru scoaterea semințelor de bumbac. Era o șură solidă și se afla

destul de departe de clădirea principală ca unchiul Will să nu-i conturbe pe cei din casă cu urletele lui. Au pus și o sobă pentru iarnă și au făcut ferestre înalte cu gratii puternice ca să aibă aer curat. Mobilierul era compus dintr-un pat, o masă de sufragerie, un scaun, un fotoliu, un dulap și un spălător. Lângă pat în perete era fixat un șurub tare de fier, iar de aceasta era prins un lanț lung cu cătușă pentru picior.

Acolo, în camera de deasupra mașinii, a trăit unchiul Will ani de zile, ajutat de doi sclavi. A suportat această închisoare fără reproșuri, numai câteodată se ruga să fie lăsat afară în mlaștină cu o pușcă sau un cuțit. Pe urmă într-o noapte a reușit să se spânzure cu o funie pe care a făcut-o el singur adunând din anotimp în anotimp firele de bumbac ce cădeau în cameră, pe care le-a tors în ață, din care pe urmă a împletit funia.

Camera exista și acum în „Beau Refuge“ ca și toate celelalte de pe plantație și aceasta era ținută în ordine: era măturată, salteaua de pe pat schimbată, zăvoarele și balamalele erau unse și din hornul căminului când și când erau scoase cuiburile de păsări. Câteodată erau așezate aici legăturile de bumbac când depozitul se dovedea prea mic. Odată a fost închis aici un sclav furios, care și-a omorât în bătaie soția, până când s-a potolit. Camera acum era goală.

Caleașca trecu prin oraș, iar apoi intră într-o străduță întune-coasă aproape de marginea orașului. Aici era construit șirul de case, denumite casele de vânătoare. Erau denumite astfel pentru că dacă la ușa lor de intrare împușcă cineva spre interior, glonțul trece prin cele două camere așezate una în spatele celeilalte și pe urmă iese prin ușa din spate. În fața unei astfel de case se opri caleașca și Anne coboară. Urcă repede scara îngustă și bătu la ușă. I se păru că răspunsul întârzie cam mult, dar chiar atunci zăvorul făcu un zgomot scurt și ușa se întredeschise precaut.

– Samson? Tu ești? – întrebă Anne.

– Domnișoara Anne! Ce faceți aici așa de târziu noaptea?

Ușa se deschise larg și în lumina lămpii de la caleașcă apărură un negru uriaș. Abia rămase loc liber în deschizătura ușii. Umerii și brațele îi erau umflate de mușchi puternici pe care și-i formase bătând fierul, căci era fierar de meserie. Vocea lui trăda dezaprobarea, dar fără suspiciune. Se uită în spatele Annei, spre caleașcă.

– Trebuie să-ți vorbesc ție și lui Elijah. E aici?

– Da, domnișoară.

– Bine – spuse. În spatele lui Samson apărură fratele lui, un bărbat și mai mare. Anne începu să le contureze planul ei.

Bărbaților nu le plăcu treaba, asta era vizibil. Anne nu îi învinuia. Este de neîgădui că lucrul cerut de ea era destul de periculos. Totuși n-au spus nu. Fata știa că poate să aibă încredere în ei oricând și cu orice ocazie.

Samson și Elijah erau infirmierii care l-au îngrijit pe unchiul Will. În vremea aceea Anne le-a dat cărțile ei de școală ca să le treacă mai repede orele de veghe. I-a învățat cu răbdare să citească și să scrie; cu un bețișor scriau literele în nisip. Mai târziu, după moartea unchiului cei doi frați au primit de lucru în fierărie. Dar erau ahtiați după libertate, despre care au citit în cărțile de istorie și în foile volante aboliționiste. Se gândeau că ar putea să reușească și pe propriile picioare, că ar putea să trăiască din meșteșugul de fierar.

Când tatăl Annei zăcea pe patul de moarte după ce a căzut de pe cal, cei doi frați au căutat-o pe Anne. Au rugat-o pe domnișoara să intervină la stăpân ca să îi elibereze. Atunci exista posibilitatea ca, fiind pe patul de moarte, stăpânul să-i elibereze pe sclavii lui. Anne a fost de acord și a vorbit cu tatăl ei. Mai târziu, după ce Samson și Elijah au deschis atelierul de fierărie, ea le spuse la tuturor cunoscuților, ce ornamente fine și complicate știa să facă ei pentru gardurile, balustradelé și pervazurile din fier forjat. Afacerea a luat ființă și ei n-au uitat aceasta.

Anne își făcea probleme acum din cauza lor pentru că le cerea acest lucru riscant, dar nu avea încotro. Orice s-ar întâmpla le va lua apărarea.

Peste puțin timp, Samson și Elijah se cățăraseră în spatele caleștii ca și valeții și porniră spre centrul orașului.

Era destul de târziu, având în vedere cât de multe se întâmplaseră în cursul serii, dar era abia trecut de miezul nopții. Pe Canal Street și pe St. Charles Street ardeau lămpile cu gaz cu lumină puternică. Multe dintre balurile din această seară tocmai se terminaseră și circulația trăsurilor era intensă, ducându-i acasă pe participanți.

La un colț de stradă, Anne observă un agent de circulație cu chipiul colorat și numerotat, din piele. Bătea în palmă cu bastonul scurt, care era cunoscut sub denumirea de „toporaș“ și stătea de vorbă cu doi bărbați. Bărbații purtau îmbrăcăminte bătătoare la ochi, cum era obiceiul jucătorilor profesioniști de noroc. Anne a observat că unul dintre ei strecură în buzunarul polițistului o legătură – probabil cecuri.

Făta se-ntoarse, făcând o grimasă nervoasă, cu toate că nu o surprindea această treabă. New Orleans, de ani de zile, era considerat ca unul dintre cele mai bogate orașe ale Statelor Unite și acesta atrăgea aici mulți aventurieri politici. Totuși, funcționarii actuali ai guvernului erau mai corupți și mai ușor de mituit decât și-ar fi putut închipui cei din trecut. Partidul guvernator era Partidul Național American care era denumit zeflemitor, Partidul „Nuștiunimic“: aceasta era replica funcționarilor în cazul când erau încriminați de ceva. Pentru a ajunge la putere și pentru păstrarea ei au folosit tot felul de metode ilegale: atac armat asupra alegătorilor partidelor rivale, iar pentru lista partidului propriu adunau nume de pe pietre funerare. Oamenii, în disperarea lor, au pierdut speranța că se mai poate găsi o rezolvare a situației cu metode politice.

Erau voci care afirmau că Partidul „Nuștiunimic“ este alianța secretă a unor oameni puternici care s-au îmbogățit exploataând situația. Acești oameni nu și-au murdărit niciodată mâinile pentru a face ceva în favoarea orașului, și nu erau cunoscuți decât de câțiva locuitori. Un tip din New York, un anume Eris Lillie era mâna lor dreaptă, care aducea cu el o droaie de trucuri murdare din Tammany Hall, partidul democrat din New York.

Situația era atât de gravă încât trebuia să se facă ceva. Se dusesse vestea că diverși oameni se adunau în locuri părăsite și se organizaseră deja într-un grup pe care îl denumeau „Pază Civilă“. Se mai zvonea că grupul se înarmează și că vor organiza o revoltă generală pentru păstrarea corectitudinii alegerilor care vor avea loc la începutul verii.

Poliția era unealta Partidului „Nuștiunimic“, neglijența lor fiind obiectul disprețului public. Toată lumea știa că în timpul serviciului „petrec“ în barul cel mai apropiat. În acest moment, Anne era recunoscătoare acestui obicei, fiindcă făcându-și planul, a avut în vedere acest fapt.

Caleașca ajunsese la Dauplin Street: lăsaseră în urmă lumina lămpilor și mulțimea care mergea acasă. Lumina lămpilor cu gaz pătrundea până aici. Casele erau închise, se așternuse întunericul peste tot, numai ici-colo în câte o cameră de la etaj, ardea lumina. Și magazinele erau închise. Casele erau învelite într-o liniște, care, din când în când era perturbată de lătratul unui câine sau mișunatul pisicilor. Lămpile caleștii desenau modele ciudate de lumină și umbră peste pereții albi ai caselor, pătrunzând peste gardurile și pervazurile de fier forjat. Razele intrau peste porți în curțile întunecate, luminând palmierii și bananierii ascunși în umbră.

Anne se aplecă în față și deschise gemulețul de lângă vizitiu.

– Solon, încetinește, te rog! – spuse.

Caleașca înainta „la pas“. Anne deschise geamul mare lateral, își scoase capul afară și privi atentă în față.

Pe urmă observă trăsura ușoară, goală... stătea acolo unde ea o aștepta. Hățul era fixat de o bară de fier, lângă trotuar. Anne, evident mulțumită, dădu încă un ordin și se lăsă din nou pe canapea.

Caleașca merse mai departe, până la colțul următor și se întoarse pe St. Philip Street. După colț, se opri lângă trotuar. Caleașca începu să se clatine când Samson și Elijah au sărit din spate. Trupurile lor puternice s-au contopit în întuneric. Solon, în conformitate cu porunca primită, coborî. Stinse lumina și pe urmă se așeză din nou pe capră. Din față se apropia un călăreț singuratic, trăgându-se spre dreapta ca să ocolească canalul deschis de la mijlocul străzii. Pe urmă, se făcu liniște.

Anne gândise bine. Ravel Duralde se afla la amanta lui actuală, o actriță, care, juca la Teatrul Vrisp's Enriety teatru închis cu două săptămâni în urmă. El lăsase trăsura după colț, ca un gentilom care are grijă de aparențe, dar cu siguranță va ieși în curând din locuința fericirii. Casa se putea părăsi numai printr-o singură poartă, de la care pornea o alee prin curtea situată între o prăvălie de coloniale și clădirea cu camere de închiriat. Anne desluși în întuneric gardul de fier forjat. Poarta era deschisă. Ferestrele camerelor „priveau“ oarbe către ea.

Celestine și chiar și Madame Rosa ar fi fost consternate să afle că Anne cunoștea atât de bine amorurile secrete ale lui Ravel Durand și unde l-ar putea găsi într-o noapte ca aceasta. Nici ea însăși nu era sigură dacă avea dreptate, dar soarta ucigașului lui Jean i-a provocat un interes morbid. A fost atrasă fără împotrivire să afle despre el orice, pe unde umblă, ce face. Precum o rană care e apăsată puternic, ca să afle cât este de adâncă. Dacă ar fi știut defectele bărbatului ar fi putut să-l diprețuiască mai pe măsură.

Nu mult timp după duel, când află că Ravel s-a alăturat expediției represive a lui Lopez în Cuba, Anne se bucură. Spera că el va fi ucis. I s-a părut normal că el a căzut prizonier în

încercarea nefericită de ocupare a insulelor spaniole. Când el era întemnițat în închisoare, departe de Spania, Anne spera să nu mai audă niciodată de el. Dar, peste aproape doi ani, bărbatul s-a întors, puțin slăbit dar încă activ.

După revenirea din Spania i s-a părut foarte promițătoare patima lui pentru jocurile de noroc: mulți tineri au pornit așa către rușine. Dar parcă zeița Fortuna l-ar fi ținut în grațiile ei pe Ravel, nu putea să piardă. I-a mers tot mai bine și pe urmă, banii câștigați la masa de cărți i-a investit atât de bine că și-a asigurat cu ei viitorul. El se comporta de parcă banii nu ar însemna nimic, de parcă nu i-ar fi părut rău dacă i-ar pierde. Lăsând la o parte jocul și afacerile se alătură unei noi expediții, care de data aceasta se ducea în Nicaragua, sub conducerea „visătorului cu chemare“, William Walher.

Însă a revenit și de aici, sosind la New Orleans. Toate acestea se petreceau cu un an în urmă. A părăsit câmpul de luptă ca un militar învins. Împreună cu conducătorul lor, au fost dați afară din America Centrală, dar acest fapt nu l-a afectat de fel. Nici n-a fost rănit, deși a participat la nenumărate lupte.

La a doua expediție a lui Walher, în toamna trecută nu s-a mai dus. S-a zvonit că din cauza mamei sale, care rămase văduvă și, care era bolnavă aproape tot timpul. Alții, mai puțin binevoitori, au spus că a rămas acasă fiindcă s-a certat cu Walher din cauza locului planificat pentru debarcare. Oricare ar fi fost cauza, el a scăpat de o nouă pierdere și poate, și de o cauză penală. În prezent, Walher era învinuit de încălcarea legii neutralității. Pe Ravel nu l-a părăsit norocul nici de astă dată.

Anne nu-i dorea răul cu adevărat, nu era o fire răzbunătoare deși nu-l agrea pe acest om. Câteodată o cuprindea amărăciunea proprie căci nimeni altcineva nu-i provocase sentimente atât de violente. În majoritatea cazurilor era tandră, cu o fire achilibrată, și nu nutrea ură împotriva nimănui, totuși se părea că există și excepții.

Anne se aplecă în față și își lungi gâtul ca să vadă geamurile de la etajul doi ale casei actriței. Fără să vrea, au apărut în fața ei imaginile faptelor ce aveau loc acum în spatele jaluzelelor trase. Atât de viu vedea corpurile împreunate, mușchii încordați, senzualitatea supraîncălzită, i se părea că aude scârțâitul arcurilor patului, încât dintr-o dată simți că se sufocă. Se lăsă pe spătarul scaunului, strânse pumnii și cu forța alungă departe imaginile. Nu o interesa de loc cu ce-și petrecea timpul Ravel Duralde. De loc.

Actrița, Simon Michel era tânără și pe deasupra și o frumoasă frapantă. Anne o știa încă de iarna trecută când o văzuse pe scenă în mai multe roluri. Nu o considera actriță rea deși strălucirea experienței îi lipsea încă. Îi lipsea încă duritatea caracteristică femeilor, care jucau de mai mulți ani teatru, deși nu părea nici virgină. Ravel Durand își alegea amantele din rândul femeilor care aveau experiență, dar cerea recompense ușor de satisfăcut.

Era surprinzător că până acum, cel puțin din câte aflase Anne, n-a dat „carte blanche“ nici unei fete atrăgătoare, libere, care vânau practicanții tineri la jocurile de noroc sau la balurile celor cu sânge amestecat. Poate o astfel de relație ar fi avut un aer de trăinicie. Fetele de acest fel, care sunt conduse de mama lor, au pretențiile lor. Ele vor legături mai trainice cu garanții.

Aceste gânduri au condus-o pe Anne din nou la momentul Balului. Cunoscând gusturile lui Ravel Durande în privința femeilor, având și el cunoștință de faptul că Anne nu-l suferea de ce totuși se apropiase de ea la balul din acea seară.

Această întrebare o urmărise toată seara, plutind persistent în gândurile ei. El o recunoscuse sub mască, asta i-o mărturisise chiar el. Anne ar fi jurat că atunci când venea în New Orleans, bărbatul își aranja astfel treburile încât să nu se întâlnească. Bineînțeles și Anne făcea totul în acest sens. Atunci de ce încălcase acum Ravel înțelegerea nespusă care se legase între ei? De ce a invitat-o la dans?

Din direcția curții se auziră zgomote de pași, apropiindu-se de poartă. Anne scoase din buzunar masca și și-o puse pe față. Deschise ușa caleștii, coborî pe trotuar și oprindu-se își trase pe cap capișonul capei. Îl țruse strâns pe față, să-i acopere părul. Aranjă marginea capei, înghiți nodul ce i se puse dintr-o dată în gât și căută cuvintele pe care voia să le rostească. Creierul nu o mai asculta, era cuprinsă de panică.

Bărbatul se apropie. Umbra lui venea înainte, umbră desennată de lumina unei uși lăsate deschisă în spate. Părea o umbră neagră, uriașă, amenințătoare. Ușa se închise dintr-o dată. Umbra dispăru. Numai figura întunecată a bărbatului se vedea mișcându-se. Anne păși în față lăsând în umbră caleașca ocrotitoare. Făcu un pas și încă unul.

Poarta se deschise.

Ce dracu fac eu aici? Strigătul mut izbucni în interiorul Annei. Pieptul ei fu cuprins de o frică înnebunitoare. Nu o va putea face. A făcut o greșeală, o greșeală fatală.

Dar nu mai era timp de întrebări, n-a mai rămas nici o cale de întoarcere. Fata trase adânc aer în piept și pe urmă pe un ton adânc și ademenitor, pe cât era posibil, vorbi.

– Domnule Duralde, bună seara!

Când figura feminină apăru din întuneric, bărbatul făcu un pas înapoi. Nu de teamă, ci pentru că mintea lui, fiind ascuțită era gata să acționeze. Adierea de seară mișcă pelerina lui scurtă care îi atârna de umăr și Anne observă că în cele câteva ore trecute el se schimbase în costum de seară. Într-o mână ținea un baston iar în cealaltă o pălărie.

Ravel Duralde auzi vocea fetei, vocea care îl urmărise în lungile nopți de veghe, și simți că i se strânge stomacul. Vocea aceasta n-ar fi putut-o confunda cu nici o altă voce, la fel cum era imposibil să nu recunoască în întuneric statura înaltă, dreaptă și zveltă a Annei, sau ținuta capului ei.

Trebuie să fie o cauză serioasă pentru care o femeie ca Anne Hamilton se adresează unui bărbat, atât de târziu. Dar acest gest nu-l face pentru că se simte atrasă de el, nici pentru că este îngrijorată de viața lui. Vinele bărbatului se umflă de un amestec de furie și de dorință. La acestea se mai adăuga nedumerirea, ceea ce n-a mai simțit de când avea șaisprezece ani. Îi era jenă că tocmai venise de la o întâlnire amoroasă. Anne, mai mult ca oricine, îi aducea aminte de greșelile lui proprii, de punctele slabe ale caracterului său.

Când începu să vorbească, vocea lui suna ca pocnetul unui bici:

– Pe dracu, ce vrei de la mine?

Pe Anne o surprinse această furie, această voce iritată. O clipă lungă se uită în ochii bărbatului. Erau adânci și întunecați ca și cafeaua tare a creolilor și împreună cu părul negru, fața subțire și nasul acvilin, îi dădeau lui Ravel înfățișarea unui ascet spaniol. Fata crezu că se va întoarce imediat și o va lăsa acolo. Unde sunt Samson și Elijah? Repede pași mai aproape și întinse mâna spre bărbat.

– Am vrut numai să-ți vorbesc.

– De ce? Te-au trimis să mă implori pentru Nicholls? Sau vrei să mă convingi că dintre noi doi eu sunt mai puțin valoros și de aceea trebuie să mă retrag?

Era enervat, cât de bine o cunoștea pe Anne. Fata lăsa la o parte simularea și-și ridică vocea.

– Și dacă da?

– Tu trebuie să știi că n-are rost. Cum vrei să mă convingi la bunătate când tu însăși ești convinsă că eu nici nu am așa ceva?

– Totdeauna există posibilitatea să mă înșel. Anne încercă să arunce o privire în spatele bărbatului, dar nu îi văzu pe cei doi negri.

– Cât de rece, cât de neînduplecată! Ce șansă oferi pentru această posibilitate? Ce rămășag ai pune, care ar fi un preț convenabil pentru pierderea onoarei mele?

– Onoarea – zise fata usturător – este numai un cuvânt.

– Mai degrabă o idee, ceva ca și demnitatea sau moralitatea. Dacă pe acestea nu le prețuiești înseamnă că nu îi apreciezi pe ceilalți oameni.

– Ce-nțelegeți prin asta? – întrebă Anne.

Vorbele au amuțit pe buzele ei, fiindcă bărbatul cu brațul lui energic a cuprins-o de talie și a tras-o spre el. Gura lui se apropie violent de gura ei, iar degetele celeilalte mâini îi prinse fața silind-o să primească sărutul lui.

Anne se împotriva în șoaptă și încercă să-l îndepărteze, dar mâna i s-a încurcat în faldurile pelerinei. Strânsoarea slăbi deodată. Buzele calde și energice ale bărbatului le mângâiau pe ale ei, cerând iertare fără cuvinte: cu vârful limbii netezi suprafața sensibilă a buzelor ei pe urmă pătrunse tandru gustând dulceața de dinăuntru.

Trebuia să capete atenția bărbatului, acum reușise. N-avea voie s-o piardă acum. Anne se strădui să-și înmoaie mușchii, întredeschise gura până simți că bărbatul asta dorește. Limba lui netedă și umedă lunecă în gura ei, atingând părțile lăuntrice fragile. Anne își ținu respirația. Între timp fu cuprinsă de o senzație minunată. Parcă fără voia ei, undeva în adâncurile ei s-ar fi deschis o poartă. Prin venele ei trecu un fior și bătăile inimii i se accelerară. Pielea i se înfierbântă de parcă ardea în ea un foc lăuntric. Partea inferioară a trupului îi fu cuprinsă de un junghi și nu mai putea să se gândească la nimic altceva. Simțea un dor acut, ca să se lipească mai tare de Ravel. Atinse cu limba ei limba bărbatului, atinse și se retrase, atinse din nou, pe urmă limbile lor se lipiră, tot mai tare, mai adânc, unindu-se.

Fără nici un preaviz, se auzi o bufnitură surdă. Capul lui Ravel se aplecă în față, din lovitură. Anne simți că-i pulsează

gura, fiindcă buza inferioară i-a fost mușcată. Pe urmă se dădu înapoi, pierzându-și echilibrul, fiindcă bărbatul se rezemă de ea, cu toată greutatea lui. Anne cu un țipăt speriat îl prinse, dar, într-o clipă simți greutatea, pentru că Samson și Elijah au prins trupul înalt și zvelt și l-au tras după ei.

Capul lui Ravel căzu înainte, umerii îi atârnavă, picioarele lui lungi se îndoiu din genunchi. Pe gulerul cămășii și pe cravata lui se întindea o pată ciudată, care în întuneric i se păru a fi neagră. Pălăria lui gri, din cașmir, precum și bastonul din lemn de abanos, căzuseră pe trotuar. Vântul luase pălăria și o duse departe pe stradă.

Anne duse la gură mâna tremurândă.

– Nu cumva a murit! Nu l-ai omorât, nu-i așa?

– Când am văzut ce face se poate că l-am lovit cam tare, mărturisi Elijah mormăind.

Samson era de acord.

– Va fi mai bine așa. Drumul va fi lung.

– Dar sângerează tare!

– Pe pielea capului toate rănilor sângerează. Îi scoatem cămașa și facem din ea un bandaj. Dacă mademoiselle, ține de ușă, îl băgăm în caleașcă înainte ca cineva să fie curios.

– Da – spuse fata dintr-odată tremurând – și se uită împrejur. Amețeala, care îi împiedicase vederea trecuse.

Mai mult în grabă decât cu precauție, Ravel Duralde a fost așezat în caleașcă. Anne se urcă lângă el și trânti ușa. Vehicolul s-a urnit din loc iar Anne căzu peste deținutul ei. În clipa aceea scurtă în care trupurile lor se întâlniseră, Anne simți ce corp zvelt, tare și bărbătesc avea el. Se ridică repede și se lăsă în genunchi lângă el. Băgă mâna sub capul bărbatului să vadă ce fel de rană are și atunci, pipăind, sângele umed și cald pe părul lui, simți o remușcare.

Avea prea multă încredere în sine. Ar fi trebuit să știe că nu este așa de ușor să răpească un bărbat și să-l țină închis.

Realizarea planului i s-a părut ușoară. Trebuia să rețină atenția lui Ravel pentru o clipă și în acest timp Samson și Elijah îl loveau în cap din spate. Îl leagă la mâini și la picioare, dacă trebuie și asta-i tot.

Au reușit, dar Anne nu se bucura de succes. Au pornit spre „Beau Refuge“, pe un drum care, previzibil, va fi un coșmar. Anne se muștruluia singură căci n-a prevăzut și lucrurile care pot să iasă rău. Elijah ședea cu vizitiul pe capră, iar Samson împreună cu Anne în interiorul caleștii. El o ajută pe Anne să-l dezbrace pe Ravel de capă și de sacou. Degetele Annei tremurau enervat. Scoase cravata bărbatului și-i descheie cămașa. Pe urmă strânse la pieptul ei trupul fără vlagă până când Samson trase jos de pe brațul lui mâneca cămășii. Până când au reușit să facă bandaj din cămașă, nu numai scaunele tapitate cu piele, ci și capa Annei și partea din față a măștii sale de indiancă s-au umplut de sânge. Rana sângera așa de tare încât după ce au lăsat în urmă câteva grupuri de case, Anne dădu dispoziție să se oprească și să aprindă lămpile caleștii, pentru că avea nevoie de lumină ca să poată bandaja capul lui Ravel. În sfârșit capul lui Ravel Durande era așezat în poala Annei, în loc de pernă și porniră mai departe în noapte.

Bărbatul zăcea liniștit și fără vlagă, trupul lui apăsa nepuțințios și greu coapsele fetei. Tenul lui brunet era foarte palid. Ce față puternică are, descoperi fata, fruntea lui este lată, oasele feței ies la iveală, iar bărbia o are îngustă. Ochii lui adânciți erau încadrați cu gene dese. Linia gurii este hotărâtă, cu curbe senzuale, cu margini frumos formate, iar în colțul gurii are niște arcuri în semicerc, de parcă ar zâmbi! – ca să-i înmoaie trăsăturile severe. Bărbia era proaspăt rasă, dar sub piele i se vedea o umbră albastră-neagră. Părul lui, unde nu-l acoperea bandajul, era tuns scurt, împiedicând smocurile dese să atârne.

Ce va fi dacă l-a omorât? Nu-i părea posibil ca un bărbat atât de puternic și solid să moară așa de ușor, totuși rănilor de la cap

sunt dintre cele mai grele. Nici n-ar trebui să-i pese, dar oricât îl disprețuiește, nu vrea să-l omoare!

Strecură mâna sub mantaua bărbatului, cu care îl acoperise și-i puse mâna pe piept. Inima bătea puternic, ritmat și Anne își recăpătă liniștea. Pielea bărbatului era caldă și era acoperită cu păr moale, care gădila puțin degetele fetei. Dedesupt pipăi mușchii care acopereau coastele. Anne ținând mâna acolo, fără să vrea, începu să-l mângâie cu mișcări circulare. Cu vârful degetului arătător atinse un sfârc al pieptului. Retruse mâna repede parcă arsă și sub învelișul nopții roși din cap până în picioare. Simți o remușcare de parcă cineva ar fi surprins-o la un joc interzis de dragoste. A durat mult timp până reuși, să se convingă că puterea care a atras-o să-l mângâie pe bărbat, era pur și simplu dorința să ajute un om rănit. Și trecu și mai mult timp până se liniști complet.

Caleașca se mișcă, se zgudui pe arcuri. Din când în când Anne era nevoită să tragă către ea deținutul, să-i îmbrățișeze umărul și să-l strângă în brațe, nu cumva să cadă de pe canapea. Bărbatul stătea culcat pe canapea cu picioarele desfăcute, unul, îndoit din genunchi, se rezema de ușă, celălalt era întins între cele două perne. Era înțepenită, spatele și brațele o dureau de efortul depus să-l țină pe bărbat. Coapsele ei, pe care se rezema capul lui Ravel, erau amorțite.

Fata se uită la Samson. Capul lui era dat pe spate sforăia încet. Fetei i se păru că este singură cu Ravel și că viața lui este în mâinile ei. Nu-și dorea o astfel de răspundere. Dar ea singură crease această situație și nu se mai putea retrage.

Dacă moare, vina va fi a ei. Va fi învinuită de omor. Nu putea să se dezvinovățească, să nu fie condamnată și ar fi un noroc dacă ar putea să-i scape pe Samson și Elijah de la spânzurătoare. A pricinui moartea a trei oameni era un gând insuportabil. Mai bine se pedepsește cu propria-i mână decât să trăiască cu această vină pe conștiință.

Poate i-a văzut cineva. Poate au recunoscut caleașca sau pe Samson și Elijah. Mărimea și puterea celor doi negri îi făcea ușor de observat. Ea ar fi trebuit să se gândească și la aceasta. Poate că poliția a început deja să-i urmărească. Poate că vor fi prinși încă pe drum, în timp ce Ravel zace aici fără vlagă. Toată lumea va afla ce s-a întâmplat.

Niciodată Anne n-a luat în considerare părerea altora, câteodată comportarea ei era de-a dreptul sălbatică, dar nu s-a amestecat în scandaluri adevărate. Dacă acum o face și pe deasupra cu Ravel Duralde, va provoca senzație. Madame Rosa nu va mai putea explica prietenilor că toate acestea se întâmplă din cauza tinereții sau a doliului. Ar distruge-o pe mama vitregă și Celestine s-ar rușina din această cauză și nici n-ar mai putea ieși din casă. Murray ar deveni ridicol dacă s-ar afla că viitoarea sa cumnată l-a împiedicat pe adversarul lui să se prezinte pe câmpul onoarei, după înțelegerea convenită.

Nu, nu avea voie să se gândească la așa ceva. Destul de rău că s-a întâmplat așa, dar poate nu-i chiar așa de rău. Îl are prizonier și este în drum cu el spre „Beau Refuge“. Numai douăzeciși patru de ore trebuie să-l țină închis, după aceea totul va fi ca până acum.

Se uită odată la omul care stătea nemișcat în brațele ei. Niciodată până acum n-a fost așa de aproape de un bărbat. Tatăl ei a iubit-o dar nu îi arăta cu adevărat. Jean, gentilomul perfect, a atins-o destul de rar nu mai mult decât era necesar, pentru a o ajuta să coboare din șa sau din trăsură. Câteodată o îmbrățișa fugar de dragul îmbrățișării sau de consolare, dar imediat o și lăsa. Niciodată Anne n-a aflat dacă îi era frică că o jignește sau o intimidează, sau chiar lui îi era teamă, ori pur și simplu se reținea din cauza bunei cuviințe.

Tot atât de adevărat este că nimeni n-a sărutat-o așa ca Ravel. Sărutările lui Jean erau totdeauna scurte, aproape evlavioase, pline de căldură și dragoste, dar fără patimă. În grabă își

lipea buzele pe față sau pe gura Annei, dar niciodată n-a pătruns mai adânc. Anne le considera satisfăcătoare, ba chiar stimulative aceste sărutări, până în această seară.

Între doi oameni se pot forma legături ciudate. Ea nu-l iubea pe acest om, ba chiar îl ura. Avea repulsie față de tot ce reprezenta el, de tot ce făcea el. Acum simți totuși că prin ceea ce a făcut acum și prin tot ce s-a întâmplat aseară la Teatrul St. Charles, s-a format între ei o anumită legătură. Nu s-a bucurat când a descoperit aceasta și dacă ar fi putut, ar fi negat tot. Fără să vrea se gândea dacă Ravel când se va trezi, va simți la fel ca ea și dacă da, oare va mărturisi?

Vântul legăna caleașca și susura în coroana copacilor de lângă drum. Se strecura prin crăpăturile ușilor și geamurilor aducând cu el miros de ploaie. De departe se auzea un trăsnet pocnind amenințător. Caleașca înainta neconținut.

La jumătatea drumului spre plantație se opri să se odihnească și să adape caii. Nimeni nu era treaz, numai un negru bătrân, care scotea apă din fântână pentru cai iar pe urmă aduse un pahar cu vin acru pentru Anne și ceva sirop fermentat din trestie de zahăr. Ca să nu vină prea aproape bătrânul, Samson o servi pe Anne iar pe Ravel l-au acoperit cu o pătură. După ce plecă bătrânul încercă să toarne puțin vin în gura lui Ravel, dar vinul se prelinse pe lângă buzele strânse.

După ce au pornit din nou, fulgera deja cu lumini albe. Nu aveau de gând să rămână acolo peste noapte, cu prizonierul lor, deși bătrânul slujitor făcuse totul ca să-i convingă.

– Vă veți uda – spuse vizitiului și dădu dezaprobat din cap.

– Aceasta o știau și ei la fel de bine, dar nu aveau încotro. Au pornit invocând treburi urgente. N-au parcurs nici trei mile, când a pornit ploaia. Începuse cu picături mari, grele, transformându-se în curând într-o ploaie torențială, însoțită și de un vânt puternic. Ploaia răpăia pe acoperișul caleștii, bătea în geamuri. Pe geamuri șiroia apa ca un pârâu, nu se mai vedea nimic în jur.

Pe drum apa se revărsa în urma roților. Vântul rece înrăutăți și mai mult situația. Mergeau numai la pas. Vizitiul Solon, parcursese de nenumărate ori acest drum, încă de când fusese așezat prima oară ca valet în spatele caleștii, astfel încât mâna căii mai mult instinctiv decât după lumina lămpilor. Uzi leoarcă, înghesuindu-se, chinuiți ei înaintau mai departe în noapte.

Zorile s-au ivit cu nori și ploaie. Acoperișul trăsurii era încă bătut de ploaie și trecând pe sub crengile copacilor veșnic verzi răpăitul era și mai tare. De pe capra vizitiului se auzi, deodată o înjurătură amară, grosolană. Samson se trezi din ațipire. Anne și-a deschis ochii larg, inima ei începu să bată tare în coșul pieptului. Făcu semn cu capul către Samson, să se uite să vadă ce s-a întâmplat. El deschise geamul și întrebă:

– Care-i necazul?

Elijah răspunse pe un ton revoltat:

– Acolo, cum am trecut pe sub stejarul ăla mare, pe o creangă ședea o bufniță și ne-a folosit în loc de closet. N-a fost frumos din partea ei.

Samson izbucni în râs. Anne își mușcă buzele să nu râdă. Față de temerile ei acest lucru i se păru atât de neînsemnat încât a fost nevoită să-și rețină râsul, deși știa că pentru cei ce ședeau pe capră acest lucru nu era prea agreabil. Gura ei păstra urma zâmbetului chiar și atunci când după câteva mile, caleașca pătrundea pe intrarea de la „Beau Refuge“.

Capitolul III

„Beau Refuge“ era construit în stil creol. Acest stil fusese proiectat pentru zonele cu climă caldă, bânuite de vânturi puternice și ploi torențiale venind din Indiile de Vest. Era o clădire cu două nivele; în pod era amenajată o mansardă iluminată de un geamlâc făcut chiar în acoperiș. Streașina acoperișului în formă de șa se prelungea mult și în față și în spate protejând terasele. Parterul era construit din cărămizi de lut, acoperite cu tencuială pentru a proteja lutul, în timp ce etajul fusese făcut cu lemn de chiparos văruiat în alb. Terasale erau susținute de stâlpi de cărămidă, cu coloanele modelate grațios și balustrade robuste, care se întindeau de la stâlpi până la acoperiș. Stejarii bătrâni fuseseră plantați, încă pe vremea când primul francez s-a așezat în valea fluviului Mississippi. Crehngile noduroase acoperite cu mușchi alcătuiau o ambianță deosebită pentru casă; albul ei strălucea fantomatic în primele raze ale dimineții.

Anne își conduse caleașca întâi la clădirea principală. Samson coborâ și sună. Dar când Denise, administratoarea, care împreună cu Marcel, băiatul ei, locuiau la mansardă, deschise poarta, coborâ și Anne și intră. Peste puțin timp se întoarșe cu o legătură de chei. Urcă din nou în caleașcă și dădu indicație vizitiului să conducă spre clădirea auxiliară care se afla în spatele casei.

Trecură prin fața șopronului și a grajdurilor, apoi cotiră pe un drum șerpuitor străjuit de asemenea de stejari. Pe o parte, pe sub copacii străvechi era afumătoarea, ateliierul dogarului, al fierarului, cotețul păsărilor de curte, pe un stativ era clopotul plantației, în fața micii biserici și vechile colibe ale sclavilor, de unde, din câteva hornuri se ridica un fum întunecat în aerul rece, cețos al dimineții. La capătul drumului era locul unde se scoteau semințele din bumbac.

Aici era o clădire solidă, pătrată făcută din lemn de chiparos vopsit în gri; în spatele ei începeau pământurile. La ambele capete, porți larg deschise acopereau jumătate din lățimea șurii. În partea dreaptă era intrarea, pe unde veneau căruțele pline, cu vârf, cu bumbacul cules, ca să-și descarce încărcătura. În partea stângă era ieșirea, pe unde plecau.

În această perioadă a anului, mașina se odihnea în liniște strălucind de ulei. Se întindea în semiîntuneric ca un monstru metalic și ajungea până la pod. Cea mai mare parte a podului servea drept depozit pentru baloturile de bumbac, până când acestea erau încărcate în mașini și transportate la fluviu pentru a fi imbarcate în vaporul cu aburi.

Într-un capăt al hambarului fusese construit un perete ce delimita o cameră, la care se ajungea urcând niște scări de metal.

Acolo îl ținuseră ani în șir pe unchiul Will, unchiul Annei.

Caleașca se opri în fața locului de încărcare, în interiorul clădirii deschise. Anne coborâ din caleașcă, urcă scările căsuței și descuie ușa camerei. Intre timp Samson și Elijah îl ridică cu greu pe Ravel de pe bancheta din spate a caleștii. Fata scrută încordată împrejurimile timp de câteva secunde.

În interiorul neprimitor al vechii clădiri peste tot, de scândurile grosolan cioplite, de pânzele de păianjăn și de cuiburile murdare atârnav scame de bumbac. Aerul era umed și rece, în el amestecându-se mirosurile semințelor de bumbac

strivite, ale uleiului rănced, al transpirației și al pământului umed.

Ea însăși n-ar fi rămas mult timp într-un astfel de loc și noroc că nici Ravel Duralde nu va fi obligat să rămână acolo mai mult de o zi sau două.

Încercând să scoată corpul lung al lui Ravel prin ușa caleștii, cei doi negri îi lovira capul de marginea ușii. Bărbatul inconștient gemu tare, răgușit.

– Cu grijă, zise Anne tăios, cu îngrijorare.

– Da, mademoiselle – răspunseră Elijah și Samson deodată, în timp ce se priviră ușurați, că povara lor dădea în sfârșit semne de viață.

Îl duseră sus pe scări pe bărbatul înalt, până la golul mic din fața ușii, cu atâta grijă precum infirmierele care îngrijesc copiii nou născuți. Anne atârna cheia în vechiul ascunziș, în cuiul din spatele lămpii. Deschise ușa micii camere cu geamuri zăbrelite și intra prima. Se apropie de pat, bătu salteaua umplută cu bumbac, pe care o ridicaseră să se aerisească mai bine, apoi o netezi. Prin cele trei geamuri de deasupra patului pătrundea o lumină slabă, dar nu suficientă ca să se vadă bine: Samson și Elijah îl aranjară pe Ravel pe saltea, iar Anne se duse la masa de lângă cămin și, ridicând lampa, o scutură să vadă cât ulei mai are, apoi scoase din sertarul mesei o cutie cu chibrituri.

După trei încercări reuși să găsească un chibrit care nu era prea umed astfel încât să se aprindă și în final străluci lumina galbenă a lămpii. O ridică, o duse lângă pat și privi îndelung bărbatul ținut în captivitate.

Îi aruncă paltognul; era prea pătruns de sânge ca să mai poată fi purtat. Din cămașă îi făcuseră o legătură improvizată pe cap. Pelerina ce-i atârna pe umeri alunecă într-o parte, lăsând descoperit pieptul gol. Lumina lămpii dădea nuanțe aurii feței lui cu trăsături dure, în același timp îndulcindu-i liniile iar bustul lui era ca turnat din bronz.

Anne se aștepta, ca în acest moment să simtă un fel de biruință. Dar în loc de aceasta simțea doar că este obosită, total istovită și că îi este frică. În plus, când îl privi pe Ravel Duralde o cuprinsese remușcarea. Bărbatul stătea culcat inconștient, inert și totuși emana atâta forță și bărbăție, încât Annei îi părea rău că a trebuit să-l dezonoreze cu un astfel de atac perfid.

Dădu din cap nerăbdătoare ca să alunge aceste gânduri. Nu-i rămăsese altceva de ales. Ravel își căutase singur necazul. Anne zise peste umăr:

– Elijah, vrei să aprinzi focul? Apoi du-te în casă și ajută-i pe Denise și pe fiul ei să aducă păături și cearceafuri, să putem face patul și să încălziți apă! Samson, e adevărat că în această clipă e puțin probabil că ar putea evada, totuși ar fi bine să-i pui cătușele la picioare.

– Foarte corect, mademoiselle – răspunse Samson, apoi întinse mâna după cătușe și după lanțul încolăcit.

Fata continuă:

– Apoi, cred că ar fi bine să vă odihniți puțin înainte de a vă întoarce în New Orleans. Să luați cai din grajd! Într-o asemenea situație cei mai mulți bărbați ar dori să se răzbune împotriva celui care le-a făcut rău. Poate că Monsieur Duralde nu este așa, dar mai bine să nu riscați.

– Și dumneavoastră, mademoiselle? Dacă va fi furios pe noi, va fi cu atât mai mult pe domnișoara.

– Eu sunt femeie, iar el este un gentleman. Ce-ar putea face?

Trăsăturile lui Samson nici nu se clintiră, se uită lung la față cu ochii lui negri.

Anne privi peste capetele celor doi negri, simțind că i se înroșesc obraji.

– Voi avea grijă să nu vă poată ajunge, când se trezește, de asta puteți fi siguri. Dar trebuie să înțelegeți, că nu pot să plec până când nu-și va reveni. Mă simt răspunzătoare pentru asta. Dacă nu-și va reveni până la prânz, voi trimite după medic.

– Cum ați putea trimite după medic?

Fata dădu ușor din mână.

– Nu știu. Poate voi spune că l-am găsit pe Monsieur Duralde pe drum, sau că se uita la mașina de scos semințe și a căzut. Voi găsi eu ceva.

– Și dacă-și revine?

– Atunci îl părăsesc și voi trimite pe cineva, poate pe Marcel, fiul Denisei, să-l elibereze mâine la prânz. Atunci voi fi sigură, că nu va mai ajunge la timp la locul duelului.

– Trebuie să aveți grijă! E adevărat că e gentleman, dar.... nu în totalitate.

– Ce snob ești! – răspunse fata, zâmbind din priviri.

– Înțelegeți ce vreau să spun?

– Înțeleg. Voi avea grijă.

Mai târziu, după ce pleacă cei doi bărbați, i s-a adus apă caldă, iar Anne îi spală și cusă cu multă grijă rana de la cap, apoi îl bandajează. Apoi îi expedie pe administratoarele și pe fiul ei, care au ajutat-o și se așează lângă Ravel.

Timpul trecea.. Cerul se acoperi din nou, ploaia amenința iarăși, dar lumina era din ce în ce mai puternică până când în cele din urmă, nu mai era nevoie de lampă. Anne se ridică, o stinse și o așează înapoi pe masă. După ce se rează pe scaun lângă pat, observă că mai rămăsese pe obrazul lui Ravel puțin sânge închegat la rădăcina părului și pe gât. Doar ca să nu stea degeaba, Anne aduse un lighean cu apă și o cârpă, se așează pe marginea patului, apoi cu mișcări delicate începu să curețe sângele. Asta, își spunea sieși, ar face-o și cu un animal rănit. Nu este nimic contradictoriu în faptul că încearcă să-și ajute inamicul.

Pielea bărbatului, cu toate că era și bronzată, avea o strălucire brun-uleioasă datorită originii lui franco-spaniole. Anne, în timp ce îl ștergea cu cârpa, lăsa ca gândurile să-i zboare către trecutul bărbatului.

„La famille“, ambianța familială, onoarea familiei, menținerea moștenirii de sânge erau preocupările cele mai importante ale celor mai multe dintre familiile creole bătrâne. Multe dintre ele susțineau că sunt descendentele celor 60 „filles a la cassette“, adică fete cu cutie. Aceste fete erau numite astfel pentru că zestrea primită de la Compania Indiană o aduseseră în Louisiana, în mici valize sau cutii. Cele mai multe erau orfanele unor familii bune și fuseseră alese ca mirese pentru bărbații cu caracter ai colonizării timpurii. Toată lumea le recunoștea cu admirație blândețea și bunătatea; deveniseră unanim recunoscute ca soții fidele și mame iubitoare și această recunoaștere mai dăinuia și astăzi.

Dar încă înainte de „filles a la cassette“ sosiseră fetele deținute, adunate din închisorile și penitenciarele Franței, pe care le trimiseseră drept soții în Louisiana, ca bărbații să nu mai alerge prin pădure după femeile indiene. Cu deținutele fuseseră probleme chiar de la început; nu voiau să muncească, se certau tot timpul, erau zgârcite, nu de puține ori imorale și râvneau la un singur lucru: să se poată întoarce în Franța. Deseori se făcea haz de faptul că, în timp ce, „fetele cu cutii“, erau uimitor de prolifiche, dând naștere unui număr impresionant de urmași, majoritatea deținuților păreau să fie sterile. În Louisiana sunt astfel foarte puține familii care-și au originea arborelui genealogic de la ele.

Ravel Duralde, adică mai bine zis tatăl lui, în schimb se recunoștea a fi unul din puținii de acest fel.

Dar nu acesta era singurul motiv pentru care Ravel nu era în întregime ceea ce ar fi trebuit să fie. Trebuia ținut cont și de faptul că tatăl lui, înainte de moarte se dedicase cultului romantic. Duralde cel vârstnic părăsise biserica și devenise liber cugetător, petrecându-și timpul scriind romane despre stafii și femei ciudate, vapoaze. Desigur nu putea să se întrețină din operele sale, de aceea își dusesese soția și copiii la țară unde

fuseseră nevoiți să locuiască într-o casă dărăpănată, profitând de bunăvoința vechiului său prieten, Monsieur Girod. Monsieur Girod era tatăl lui Jean, logodnicul Annei.

Jean și Ravel se împrieteniseră încă de pe plantația Girod. Această prietenie continuă și după ce tatăl lui Ravel a murit, iar văduva lui împreună cu băiatul se mutaseră înapoi în New Orleans, în ciuda insistențelor gazdelor de a mai rămâne. Mama lui Ravel, în ciuda obiceiurilor, nu se mulțumea cu situația de a fi veșnic văduvă. Contrar tuturor regulilor de bună creștere în mai puțin de doi ani, necuvincios de repede, se căsătorii din nou. Soțul ei, tatăl vitreg al lui Ravel, era de asemenea creol spaniol, Senor Castillo, „maitre d'armes“, adică maestru al luptelor cu capă și spadă. Avea o „salle“ pe Eschange Alley, unde dădea lecții ale acestei arte bărbătești.

După datinile creole, pentru un bărbat, ocupații accesibile erau considerate doar cele de medic, avocat sau politician. Puteau să-și investească banii în diferite întreprinderi, dar ei înșiși nu puteau lucra în astfel de locuri de muncă înjositoare. Tânărul Duralde deveni nu numai cel mai bun elev al tatălui său vitreg, dar exersa mult și cu tinerii care vizitau „salle d'armes“ ca să capete experiență în scrimă și prin aceasta șanse mai mari în dueluri. Ravel devenise un luptător aproape profesionist, tocmai de aceea era de neiertat că îl omorâse pe Jean. Era o crimă ordinară.

Când se aplecă spre el, mâna lui Ravel îi atingeă șoldul.

Pe Anne o deranja acest lucru și de aceea prinse ștergarul cu mâna stângă, apoi apucă mâna bărbatului dorind s-o așeze de-a curmezișul, peste piept, ca să nu-i mai fie în cale. Pentru o clipă se opri și cu vârful degetelor mângâie palma bărbatului. Era o mână frumoasă, cu degete lungi care emanau putere și senzualitate. Lejere și calde acestea se împletiră pe degetele Annei, iar această intimitate îi dădea impresie de ceva straniu,

tulburător. Oare cum sunt degetele acestea când mângâie; se gândi fata. Sunt femei care știu și nu puține.

Mâna bărbatului se contractă și pentru o clipă o strânse pe a ei cu hotărâre, apoi strânsoarea slăbi din nou. Anne îi așează repede mâna peste piept, se îndreptă și așteptă cu sufletul la gură. O clipă mai târziu Ravel oftă și gemu dureros. Apoi trecură iar minute lungi. Anne se aplecă să clătească cârpa în ligheanul de lângă pat, apoi continuă să ștergă sângele de pe tâmpile bărbatului.

Ravel își deschise încet ochii. Privirile i se opriră pe fața ovală, curată a Annei, pe buzele ușor întredeschise, pe ochii adânci albaștri ca cerul. Imaginea nu se estompă, nici teamă, nici ură nu o deforma. Bărbatul își ridică cu efort mâna și cu vârful degetelor atinse fața fetei. Ravel își încruntă sprâncenele în semn că nu înțelegea nimic.

– Anne?

Anne sătea nemișcată, de parcă o forță invizibilă o obliga să facă asta. Vedea neîncrederea de pe fața bărbatului și i se strânse gâtulejul. Privi în ochii lui adânci, întrebători și durerea ce emană din ei parcă o simțea în propriul ei trup. Remușcarea o cuprinse în valuri involburate.

Nu! Nu putea să se lase pradă unui astfel de sentimentalism prostesc, doar pentru că Ravel fusese rănit. Nu e ea singura vinovată în această problemă. Anne își îndreptă spatele, apoi se ridică repede. Ridică ligheanul și îl puse pe masa de lângă cămin.

În ochii lui Ravel se oglindea amărăciunea, dar își închise ploapele să o ascundă. Când deschise ochii din nou, privirile lui erau goale, reținute și mai conștiente. Privi de jur împrejur prin cameră studiind tăcut locul.

În final zise încet, repede:

– Mașina de scos semințe de bumbac.

Anne își ștergea mâna cu cârpa pe care o stoarse până aproape deveni uscată. Se întoarse surprinsă:

– De unde știi?

– Am fost pe aici odată cu Jean, când eram copii. Ne-am urcat pe o scară și ne-am uitat înăuntru. Am vrut să-l vedem pe unchiul tău.

– Da. Da, îmi închipui.

Anne își amintea, deși încercase să uite. Se întâmplase chiar în anul în care îl cunoscuse pe Jean. S-au jucat împreună toată vara, Jean, Ravel și ea, împreună cu jumătate de duzină de verișori, de-ai lui Jean, care erau de vârstă apropiată. Ravel era puțin mai mare decât ei; era un băiat slab, brunet, cu membre lungi și cu toate acestea se mișca atât de ușor, de delicat că un pui de panteră. Tatăl lui Ravel murise chiar în anul acela, în august și Anne nu-l revăzuse pe băiat ani de zile, cu toate că mergea la aceeași școală cu Jean și rămăseseră în continuare prieteni. În timpul logodnei au organizat câteva petreceri la care a apărut, dar adevărul e că în afară de familia Girod nu mai fuseseră invitați și alții.

– M-ai considera prea indiscret, dacă te-aș întreba cum am ajuns aici? Cred, că ne-am întâlnit la bal, dar apoi ... nu mai știu nimic.

Anne privi multă vreme, tăcută, bărbatul. Încerca să decidă, dacă el omitea intenționat să amintească de acel sărut ca să nu o încurce sau uitase într-adevăr. Nervii ei erau încordați la maximum, simțea că se pot rupe în orice clipă ca o coardă întinsă peste limită. Nesiguranța și neliniștea se lăsau ca plimbul pe coșul pieptului ei, amplificate de privirea scurătoare și stăruitoare a bărbatului.

În cele din urmă zise:

– Eu te-am adus aici.

– Asta am dedus-o și singur. Dar mă interesează mai degrabă, cum anume?

– Te-am lovit la cap și când ți-ai pierdut cunoștința te-am suit într-o trăsură...

– Tu?

Neîncrederea care se auzea din glasul bărbatului o enervă pe Anne.

– Consideri că este cu neputință?

– Nu e imposibil, dar e neverosimil. Nu-i nimic. Presupun că ai avut ajutoare, pot chiar să ghicesc pe cine.

– Nu cred.

– După durerea care îmi pulsează în cap, putea să fie fierarul tatălui tău. Îmi amintesc, am auzit că ai intervenit pentru eliberarea lor și le-ai găsit de lucru în oraș.

– Crezi că i-aș amesteca în așa ceva?

– Știu că n-ai amesteca pe nimeni.

– Crezi ce vrei! Anne considera că bărbatul n-avea de unde să știe cu certitudine, iar ea nu va recunoaște nimic.

– Chiar dacă nu pot să fac ceea ce vreau.

Bărbatul făcu o grimasă, dar Anne nu greși ca să creadă că se distra bine. Îl privi calmă.

– Acum că te-ai trezit, poate ai vrea să bei un brandy împotriva durerii de cap.

– Mai degrabă aș bea un whisky simplu, dar nu acum. Anne, de ce ai făcut-o?

– Cu siguranță, îți vei da seama și singur. Fata își împreună brațele peste piept, dar regretă imediat, deoarece își dădu seama că pare un gest de apărare.

Ravel o privi inexpressiv.

– Crezi că-vei împiedica duelul?

Anne îi întoarse privirile, iar glasul ei răsună hotărât.

– Nu cred, ci știu. Îl voi împiedica!

Șupărarea îi aduse bărbatului sângele în obraz. Se rezemă într-un cot, își ridică capul, dar durerea bruscă îl obligă să se culce înapoi pe pernă.

– Chiar crezi că toată viața te poți comporta ca un puști zburdalnic fără să fii pedepsită ? Ce faci, vrei să te nenorocеști?

– Nu tu ai dreptul să-mă-ții prelegeri despre asta!

– Ba am mai mult decât oricine altcineva, deoarece eu știu ce vorbesc. De ani de zile urmăresc acest mod sălbatic de viață. Am observat cum intenționat ai dat cu piciorul în toate regulile de comportare demne de o doamnă, ai făcut o fermieră din tine, te-ai îngropat aici pe plantația asta. Acest lucru nu te ajută, nu-l vei putea aduce înapoi pe Jean, astfel!

Ravel observa fața fetei. Anne n-vusese timp să analizeze ce apropoziții se puteau ascunde în această mărturisire, dar în furia și chinul ce o cuprinseseră nici nu voia să analizeze.

– N-aș fi fost nevoită să mă îngrop aici, dacă nu l-ai fi omorât tu pe Jean.

Pe obrazul bărbatului se citea durerea. Răspunse încet, sacadat:

– Crezi că eu nu știu asta?

– Atunci nu poți fi foarte surprins de faptul că vreau să-i salvez pe Murray Nicholls de la aceeași soartă.

– Asta este cu totul altceva. Este obligatoriu să mă întâlnesc cu el.

– Dacă depinde de mine, nu te vei întâlni. Și acum depinde de mine! Fata își strânse hotărâtă buzele și se uită la Ravel.

Bărbatul o privi stăruitor în ochi, apoi mătură cuvertura și se ridică din nou în șezut, apoi își coborâ picioarele de pe pat, vrând să se ridice în picioare. Făcu un pas dar dispăru orice urmă de culoare din obrajii lui. Se clătină. Cum se întoarse către pat lanțul i se încolăci pe gleznă și din cauza asta își pierdu echilibrul. Se întinse cât era de lung, pe jos, lovindu-se de pat și de perete. Bustul i se lipi de saltea. Se prinse de aceasta și o scoase pe jumătate de pe pat când în sfârșit reuși să se așeze în fund, pe podea.

Anne alergă spre el, îngenunche și îl prinse de umăr:

– Te simți bine?

Ravel respira tare, greoi. Un minut ținu ochii închiși, dar apoi când și-i deschise, ochii lui emanau așa o ură neagră încât Anne se retrase.

– Ar trebui să mă simt bine? întrebă scrâșnind din dinți în timp ce-și ridica mâna tremurândă la cap. Doamne, Dumnezeu!

Fata se ridică în picioare și se opri crispată lângă el.

– Îmi pare rău că te-ai rănit. Nici n-ar fi fost nevoie de așa ceva, dacă nu m-ai fi sărutat.

Bărbatul își lăasă mână în jos și privi din coada ochilor; neîncrezător, spre Anne.

– Vrei să-mi spui și mie cum crezi că ai fi reușit altfel să mă pui în lanțuri ca pe un câine? Care era cealaltă posibilitate? Un pahar de vin bun cu somnifer?

– Ar fi putut fi și asta, dacă mi-ar fi dat prin gând, dar n-am avut prea mult timp la dispoziție să-mi fac planuri. Pur și simplu n-ar fi trebuit să vă lovească atât de tare.

Ravel stătu nemișcat câteva minute, apoi oftă leneș și își îndreptă încet spinarea. Anne îi întinse mâna ca să-l ajute dar bărbatul nici nu o băgă în seamă. Fata se dădu înapoi și își încheștă strâns mâinile în față.

Ravel se așeză greoi pe marginea patului.

– E în regulă – spuse calm. Poate că o meritam. Ai spus ce aveai de spus, iar acum ai să-mi dai drumul!

– Măine la prânz îți voi da drumul.

– La prânz? întrebă încrutându-se, apoi peste o clipă fața i se destinse. Înțeleg. Cred, că ți-e limpede, că dacă nu mă prezint la locul duelului, îmi voi pierde onoarea. Știi, nu-i așa, că mă vor numi laș? Că toată lumea va râde de mine?

Rățiunea celor spuse de bărbat o impresionează pe fată dar nu voia să arate.

– Tu ești marele Ravel Durâlde, idolul tuturor tinerilor necopți din oraș, bărbatul care s-a duelat de mai multe zeci de ori din aceste de cel puțin 3 ori și-a ucis adversarul. Voi spune că ai

fost bolnav și n-ai putut să te prezinți. Curajul altor bărbați poate fi pus la îndoială, dar al tău, nu. Iar în ceea ce privește prețioșă ta onoare...

– Nu! interveni tăios Ravel.

– Bine, dar să nu încerci să-mi demonstrezi cât este de important, să participi la acest duel!

– Dar unde vrei să ajungi? Cel mult vom amâna pentru o altă dată întâlnirea.

Fata răspunse cu un gest de nerăbdare.

– Da de unde, am văzut codicele de dueluri Jose Quintero când bărbații aduceau la cunoștință „Nouveau Code du Duel“ de Comte du Verger de Saint Thomas. Duelul, la care una din părți nu se prezintă, nu se poate ține altă dată.

– Pot să mă întâlnesc cu Nicholls și mai târziu, din alte motive – o atenționă bărbatul.

– N-ai motive. De-abia îl cunoști pe Murray și poate că nu vă veți mai întâlni niciodată. Prin ceea ce ți-a spus când te-a provocat, voia doar să mă apere pe mine. Se simte răspunzător față de mine, pentru că în curând va deveni un membru al familiei mele.

Ravel răspuns pe un ton dur.

– Înțeleg. Și ceea ce va gândi Nicholls despre viitoarea cumnată, care a declanșat cel mai mare scandal în New Orleans? Știi, că asta urmează. Doar nu-ți închipui, că mă ții închis aici fără ca lucrul acesta să fie aflat de opinia publică.

– Ba îmi închipui, cel puțin pentru scurt timp. N-aș crede că te vei văita pentru că atunci chiar vei ajunge de râsul lumii. Iar dacă-ți faci griji din cauza slugilor, să știi că numai administratoarea mea și fiul ei știu ce s-a întâmplat, iar ei sunt oameni de încredere, nu vor vorbi.

Bărbatul se culcă, se întinse, apoi se ridică într-un cot. Întreabă cu glas domol.

– Și ce va fi când va veni timpul și vei decide să-mi dai drumul?

Fata își încruntă sprâncenele.

– Nu înțeleg, ce vrei să știi. Bineînțeles, vei putea pleca liber.

– Și dacă nu vreau să plec?

– De ce ai rămâne aici?

– O! aș putea găsi două-trei motive, răspunse Ravel provocator. Privirile lui întunecate poposiră pe buzele fetei, apoi alunecară în jos, spre sânii proeminenți, spre talia îngustă și spre șoldurile rotunde, pe care costumul din piele de căprioară le scotea și mai mult în evidență. O femeie care este destul de amărâtă ca să răpească un bărbat, poate fi o companie entuziasmantă.

– Amărâtă? Nu fi caraghios! Fetei i se acceleră ritmul inimii.

– Caraghios? Ce-ai face, iubită Anne, dacă aș intra în casa ta și m-aș face comod la masa ta, în dormitorul tău, în patul tău?

– Nu sunt iubita ta! răspunse fata strângând din ochi. Să îndrăznești doar să intri în casa mea și te voi da afară atât de repede, încât va trebui să trimiți pe cineva după umbra ta.

– Chiar, tu mă vei da afară? Ori slugile? N-aș da nici doi bani pentru viața celui sclav care ar îndrăzni să pună mâna pe mine. Fierarii? Omorul este o acuzație serioasă chiar și pentru negrii liberi. Murray Nicholls? Dar toate astea le-ai făcut ca să-l aperi de furia mea. S-ar duce totul de răpă, dacă l-ai ruga pe el să facă asta. Dar atunci pe cine?

Era enervantă îndrăzneala acestui om. Așa cum stătea întins, încerca s-o sperie pe Anne, deși părea slăbit. Și totuși, cum se sprijinea de pat, trupul lui lung emana putere, o putere ce era înfrântă doar temporar. Când încercase să se ridice, îi căzușe pelerina și acum era gol până la brâu. Lăsa ca privirile fetei să-i parcurgă mușchii încordați ai brațelor și ai umerilor, pieptul lat acoperit de un păr negru, creț care pornind în jos din triunghiul toracelui se îngusta până când, devenind o dungă subțire se

pierdea în pantaloni. Acest om lipsit de scrupule, trăind o viață imorală devenise o amenințare pentru fată și încă una foarte serioasă.

Stomacul Annei se strânse. Niciodată nu simțise așa ceva în apropierea unui bărbat. Niciodată. Și nu-și amintea să fi fost vreodată atât de stânjenită, atât de nesigură în vreo situație. Nu se simțea bine. Răspunse încet, accentuat:

- Eu însămi o voi face.
- Mi-ai explica cum anume?
- Am pistol și știu să-l folosesc.

Pe buzele lui Ravel se ivi un zâmbet slab. Asta da, femeie! Celelalte, pe care le cunoștea, la o propunere ca cea pe care o făcuse el mai înainte, s-ar fi bâlbâit, s-ar fi înroșit, și ar fi fugit, sau cu ochii plecați s-ar fi prefăcut că nu înțeleg propunerea dură. Dar, desigur, acele femei n-ar fi îndrăznit niciodată să-l facă prizonier. După o scurtă gândire, bărbatul zise:

- S-a tras asupra mea și altădată.

Fata își ridică sprâncenele și-și alese un nou mod de apărare.

– Spune-mi, aceste amenințări sunt și ele dovada onoarei, pe care nu vrei s-o pui sub semnul întrebării? Mi s-a atras atenția, că nu ești un adevărat gentleman. Acum înțeleg de ce.

– N-are importanță, răspunse târăgănat bărbatul, că doar nici tu nu ești o adevărată doamnă.

– Nu sunt o doamnă? Dar e caraghios! Remarca atinse corzi sensibile, iar îndoielile fetei creșteau din ce în ce mai mult.

Dimpotrivă. Arată-mi, dacă porți, o carte de bune maniere sau o revistă feminină, care tratează o astfel de situație. Cum s-ar intitula? „Cum să atragem atenția unui bărbat, conform bunelor maniere?”

– Eu nu vreau să-ți atrag atenția – spuse Anne înțepată. Doar câteva ore te rețin.

Ravel răspunse melodos:

- Ține-mă la tine cât vrei!

– Eu n-am spus asta!

– Nu? Sunt femei la care trebuie să ghicești ce vor. Dar n-am uitat: ție nu-ți plac ghicitorile. Putem să încheiem jocul și să discutăm serios.

Fata se ridică în picioare și îl privi orgolioasă.

– Se pare, că din cauza rănilor de la cap, nu prea ești în toate mințile. Ai nevoie de odihnă. Te las singur.

– M-ai lăsa aici fără mâncare, fără băutură? Mi-ar place să mănânc ceva la micul dejun.

Foamea părea un semn bun.

– Îți voi trimite de mâncare – îi răspunse Anne peste umăr.

La auzul zdrăgănitului slab al lanțului, se întoarse. Văzu că Ravel se ridică de pe pat. Cu repeziciunea căprioarei încolțite, făcu un salt, de-a curmezișul, prin cameră, apoi cu o bufnitură puternică se lovi de peretele de lângă ușă.

Nu trebuia să-meargă mai departe. Anne știa precis până unde ajunge lanțul lui Ravel, deoarece de la mișcările dute-vino ale unchiului ei s-au format urme în formă de semicerc, în podea. Dacă Ravel s-ar fi întins cu tot corpul după ea, tot n-ar fi putut s-o ajungă. Așa a fost proiectată amenajarea încăperii. Omul ținut în captivitate putea să stea aproape de foc, dar nu putea să ajungă la flacăra. Putea să meargă la pat, la dulap, la masă, dar la măsuta dintre ușă și cămin unde stătea lămpa, nu. Era asigurat confortul captivului, dar și siguranța lui. Precum și a celui care intra aici să facă focul, să aducă mâncare sau să-i facă alte servicii.

Anne tremura, își simțea inima bătând cu putere în gât. Cu supărare și frică în ochii ei albaștri, se uita în capătul celălalt al camerei, la Ravel Duralde. Bărbatul, între timp se întorsese la pat. S-a întins și s-a sprijinit într-un cot. Studia semicercul săpat în podea și lungimea lanțului. Ținea lanțul în mână, ca să nu fie nevoit să-l târască după el. Își ridică privirea extenuată către Anne, apoi zise cu glas liniștit, grav:

– Poate data viitoare.

Nu va fi data viitoare, își zise Anne, în timp ce ieșea din aлегătorul de bumbac. Nu va mai merge încă o dată în apropierea lui. N-are răni prea grave, dacă are și poftă de mâncare. Dacă nu i-ar fi fost foame de-adevăratelea, dacă doar se prefăcea ca să stârnească compasiunea, chiar și așa ar merita, să fie lăsat singur. Anne decise să-i trimită niște whisky împotriva durerilor de cap, ceva de mâncare și cu asta gata. Nu i-ar părea rău dacă nu l-ar mai vedea vreodată. Îl vor îngriji Denise și Marcel.

Dar nu putea scăpa așa de ușor de el. Fata nu se putea gândi la altceva, decât la el și la ceea ce spusese sau făcuse el și astfel nici apa caldă și înmiresmată în care se îmbăia și nici așternuturile fine de mătase în care încerca să doarmă nu i-au putut șterge din minte imaginea bărbatului.

Trebuia ea oare să ia amenințările în serios? Oare chiar îi va invada casa, îi va intra în pat, atunci când îl va lăsa liber? Nu poate fi atât de dornic de răzbunare. Sau poate fi?

Nu părea verosimil. Dacă n-ar fi fost un gentleman ar fi dovedit-o până'acum, prin vorbe urâte cu care să o acuze că l-a adus în halul acesta. Fata chiar se aștepta la așa ceva, dar vorbele nu veniseră. Oare Ravel e prea slab pentru o astfel de ieșire? Oare își conservă energia pentru răzbunare, cu care o amenințase?

Chiar dacă ar fi așa, tot va trebui să-i dea drumul. Nu poate să-l țină captiv nici un minut în plus, față de cât este necesar. În curând vor afla unde este și ceilalți slujitori și oameni care lucrează pământul, dacă nu cumva l-au descoperit deja, dat fiind faptul că datorită rănirii lui au tot alergat de colo-colo între casă și hambar. Vestea se duce de la plantație, până la New Orleans, mai repede decât ar ajunge un călăreț bun. Este de admirat, cât de repede și de precis știau sclavii să ducă mai departe știrile. Ar fi în pericol faima ei bună, precum zisese și Ravel?

Trebuia să aibă grijă, de dragul lui Madame Rosa și a Celestinei. Cu toate acuzațiile lui Ravel, nu avea în plan să se autodistrugă.

Oare avea dreptate când spunea că se îngroapă acolo?

Anne înțelegea, de ce părea așa, dar ea într-adevăr se simțea bine când putea să călărească pe plantație, când se putea interesa de culturi, de animale și de oamenii care munceau și trăiau acolo. N-o interesau petrecerile și bârfele anoste, vizitele și nesfârșitele distracții, unde zi de zi, seară de seară vedea aceleași figuri. Nu avea răbdare să-și piardă timpul cu fire de lână colorate, să facă flori de sacâz, sau să facă ornamente din firele de păr rămase din pieptănatul de seară. Îi plăceau rochiile frumoase sau alegerea accesoriilor potrivite, ca oricărei femei de altfel. Dar îi era imposibil să stea în salon ca o păpușă îmbrăcată, așteptând să vină musafirii sau să stea lungită și să ronțăie bomboane și să citească romane. Pentru ea, domnițele care nu făceau nimic, nu puteau fi considerate vii.

Și-a mai pierdut din siguranța de sine, când a realizat că Ravel Duralde o urmărise în toți acești ani și știa atât de multe despre ea. Oare de ce a făcut-o? Poate doar pentru că-l mustra conștiința pentru că s-a amestecat în viața ei. Dacă Ravel nu l-ar fi omorât pe Jean, Anne ar fi acum o tânără gospodină cu trei-patru copii. Și-ar petrece timpul având grijă de camera cu copii și de casă, ar alcătui meniurile pentru soțul ei, s-ar preocupa de confortul lui, și-ar împărți patul cu el. Sigur s-ar fi împlinit după nașterea copiilor și poate i s-ar fi schimbat și modul de viață. Despre pământuri, despre vânzarea animalelor și a cerealelor ar ști doar atât cât ar considera Jean că ar trebui să știe. Știrile ar ajunge la ea prin intermediul lui și ea ar afla doar părerea lui despre evenimente.

Privea tavanul de mătase de deasupra patului ei, încrun-tându-și sprâncenele. O astfel de viață care ar curge liniștit nu-i sigur că ar satisfac-o. Dar sigur, l-ar avea pe Jean acolo. Ar

discuta, ar râde, s-ar juca cu copiii lor, iar noaptea ar dormi unul lângă altul în pat.

Pentru un scurt moment rușinos, a încercat să-și închipuie cum ar fi să stea în brațele lui Jean, să facă dragoste cu el. Dar nu și-l putea închipui. În locul lui vedea fața îngustă și umerii lați ai lui Ravel Duralde.

Anne se întoarse în pat, își afundă fața în pernă. Ravel este acolo afară în hambar. Este prizonierul ei. L-a prins pe Cavalerul Negru, numărul unu dintre eroii duelurilor din New Orleans, bărbatul căruia se spunea El Tigre, adică Tigrul, când luptase în trupele lui William Walker, în America Centrală. L-a prins pe tigrul. Dar cum putea să-l elibereze? Cum?

Capitolul IV

Anne stătea în genunchi pe pământ în grădina din spate de la „Beau Refuge“ și rupea iarba uscată care înconjurase stânjeneii. În apropierea ei un băiețel negru de 13 ani se lupta cu frunzele uscate, de parcă grebla pe care o ținea în mână ar fi fost o armă mortală. Lângă răsadul de stânjenei înfloreau un rând de spirale; ramurile lor acoperite de flori albe se legănau așa de delicat și de plin, ca penele de bătlan. Pe lângă dantela gri-verzuie cu flori mov a stânjeneilor, tocmai se deschideau narcise galbene. Un vânt umed mișca ramurile în timp ce făcea să danseze și narcisele pe tulpinile lor:

– Joseph – zise fata – ai grijă la narcise!

– Da, mademoiselle – răspunse băiatul, dar în continuare rupea tulpinile narciselor în timp ce culegea frunzele.

– Florile galbene, să umbli cu grijă cu ele!

– O, da, mademoiselle!

Denise, îngrijitoarea, venea dinspre casă pe troțuarul făcut din cărămizi și se opri lângă Anne, cu mâna pusă în șold.

– Nu-l vei face niciodată grădinar pe băiatul ăsta.

– Nu știu. Măcar își dă silința.

– Îi cam fuge atenția de la ceea ce trebuie să facă.

– Nu este singurul – răspunse Anne cu puțină supărare în zâmbet; arătând cu capul spre rădăcina stânjeneilor pe care reușise să-și scoată din pământ împreună cu iarba.

– Aoleu! Este o adevărată minune că au mai rămas flori în răsadul acesta. Îngrijitoarea își coborî glasul.

– Și dacă tocmai te gândeai la locuitorul hambarului, află că de aceea am și venit ca să-ți vorbesc despre el.

Anne se uită la băiat, apoi se ridică și veni mai aproape.

– Care-i necazul?

– Nu mănâncă. Chiar acum vin de acolo, mă dusesem după țava de la prânz. Este culcat cu fața la perete. Nici nu s-a atins de mâncare și nici nu răspunde, atunci când îi vorbesc.

Pe fruntea Annei apărură riduri pline de îngrijorare.

– Crezi că i s-a înrăutățit starea?

– N-aș putea să-ți spun, dar nu pare prea bună.

Din cuvintele administratoarei se simțea supărarea. Femeia cu construcție masivă moștenise de la bunicul ei indian pomeții proeminenți și ochii adânciți în orbite. Bunica ei evadase acum vreo 90 de ani, dornică de libertate, și se dusesese direct în pădure. Găsise refugiu la indienii din tribul chactaw. O vreme a trăit cu ei, dar pe urmă a considerat că libertatea n-o recompensează pentru ceea ce a pierdut; compania rasei sale, distracțiile de pe plantație și din New Orleansul de iarnă, așa că s-a întors la stăpânul ei dinainte. Dar în amintirea timpului petrecut departe de ai ei, i s-a născut un copil, iar Denise era odrasla acestuia din urmă. Din cauza sângelui ei indian, ceilalți sclavi ai plantației obișnuiau să spună că are „oase roșii”. Asta o făcea să fie mai deosebită și o ajuta să fie respectată ca o femeie temperamentală.

Anne își strânse cu putere buzele moi în timp ce analiza situația. Nu vroia să ajungă din nou în preajma lui Ravel Duralde.

– Va fi mai bine să mă duc să-l văd – se hotărî ea până la urmă.

Dădu câteva instrucțiuni lui Joseph, apoi porni spre hambar. Pășea hotărâtă, dar cu fiecare pas pe care îl făcea devenea tot mai nesigură. În timp ce gândurile despre sănătatea prizonierului

i se învălmășeau în cap, Anne realizează că nesiguranța ei provenea din faptul că nu mai dorea să-l privească în față pe acest bărbat.

Cerul era acoperit de nori, Bătea un vânt dinspre miază-noapte. Anne își strânse mai tare în jur pelerina cea veche a tatălui ei, pe care o ținea pentru lucrul în grădină și între timp studia cerul. Ar trebui un vânt de miazăzi ca să readucă aerul cald dinspre golf, deși asta ar fi însemnat mai degrabă și ploaie.

Spera că până va veni ploaia toate problemele ei să fie rezolvate: duelul terminat și Ravel plecat.

Hambarul unde se alegea bumbacul părea posomorât, părăsit, ca și corpul grosolan al unei nave. Anne luă cheia atârnată de o curelușă de piele din ascunzătoare, din spatele lămpii găurite. Răsuci cheia în broșca masivă, apoi din precauție, la fel cum făcea tatăl ei înainte de a fi deschis ușa, agăță cheia la loc.

În cameră domnea semiîntunericul și aerul destul de răcoros.

Focul se stinsese, de-abia dacă mai ardeau câteva bucățele de cărbune. Când Anne intră, Ravel se întoarse de la perete și se culcă pe spate, privind tăcut, cum fata, cu un cârlig, răscolește cărbunii și pune deasupra câteva bucăți de lemn. Bucățile de lemn de stejar se aprindeau pocnind. Anne își îndreaptă spatele, se întoarse de la flăcările care se încingeau și își împleți mâinile la spate ca să se încălzească.

Privirea ei o întâlnește pe cea a lui Ravel și trebuie să se forțeze ca să-i susțină privirile.

– Ai febră?

– N-am observat – răspunse bărbatul, indiferent.

– De ce nu ți-ai mâncat prânzul?

– Supă de carne de vită, ouă fierte, lapte? Asta este mâncarea rezervată unui infirm, iar eu nu pot fi considerat ca atare.

– Și eu credeam – răspunse fata, silindu-se să-și ascundă îngrijorarea și enervarea – că în închisorile spaniole ai mâncat și mâncăruri mai proaste decât asta.

– Din când în când. Dar aici nu este Spania. Bărbatul își ridică un picior, timp în care zalele lanțului zornăiră rece. Când mi-au dat drumul din închisoarea spaniolă, m-am jurat, că mai bine mor, decât să las să mă pună din nou în lanțuri. Este interesant, cum i se întâmplă omului diferite lucruri.

Anne așteptă câteva momente, apoi răspunsé tărăgănat arătând spre lanțuri:

– Nu mi-a dat prin gând, de ce ți-ar aminti acestea.

– Păi, bineînțeles – spuse Ravel sec – dar, cu toate acestea, tot nu îmi scoți cătușele.

– Nu.

Bărbatul se uită în tavan.

– Este impresionantă milostivenia ta.

– Nu cred că te-ai fi așteptat la altceva.

– Nu m-am așteptat nici măcar să fiu răpit.

– Pentru asta – zise fata hotărâtă – nu-mi cer iertare: Îți trimit altceva de mâncare – și cu asta porni spre ușă.

Prizonierul se îndreptă brusc.

– Nu pleca! Mai rămâi un pic, să stai de vorbă cu mine!

Mâna fetei era deja pe clanță, dar se opri pentru o clipă.

– N-are rost. Și așa nu puteam să ne înțelegem.

– N-are importanță! Orice e mai bun, decât... – Ravel tăcu.

Se culcă înapoi pe saltea; fața îi deveni inexpresivă, își impuse prin propria voință să tacă. – Uită tot!

Oare acesta este un simțământ adevărat, într-adevăr nu suportă să stea închis aici, singur, sau este doar un truc? Anne analiză cu atenție întrebarea, mușcându-și buza de jos. Mulți sunt cei care nu suportă încăperile mici, închise, sau să li se îngrădească libertatea, și tatăl ei era așa. După perioada de detenție a lui Ravel în Spania n-ar fi de mirare, dacă și el s-ar număra printre aceștia. Fusese închis aici din ordinul Annei, fără a comite nimic serios, în afară de acea pornire înfierbântată care a dus la stabilirea unui duel.

Prin asta, într-un oarecare mod, devenise oaspetele ei. Iar în cazul acesta are datoria ei să-l distreze, nu? Faptul că îl detestă nu schimbă cu nimic din îndatoririle ei. Gazdele trebuie deseori să se ocupe de oameni cu adevărat antipatici.

Cu un gest rigid se întoarce, apoi pași către fotoliul rupt, acoperit cu brocart decolorat, care se afla în colț, îl trase de lângă cămin și îl întoarce cu fața la pat și cu spatele la ușă. Se așează. Ravel se întoarce și el și o privi îndelung. Într-un târziu se mișcă, se ridică în șezut și-și rezemă spatele de perete. Din cuviință sau pentru că era frig în cameră, trase cuvertura peste el și se înfășură ca un indian. Își trase un genunchi la piept, apoi își sprijini cotul de el.

Anna îl privi o clipă, apoi își întoarce din nou ochii de la el. Avea și alt motiv pentru care acceptase rugămintea, își mărturisi ea, sieși. Era curioasă, nu putea rezista dorinței de a afla ce noi slăbiciuni ale acestui bărbat pot ieși la iveală. Anne își dădu capul pe spate și îl studia din nou pe bărbat din cap până-n picioare.

– A fost atât de rău în închisoare? – întrebă încet, într-o doară.

– N-a fost plăcut.

– S-au purtat rău cu tine?

– Nu mai rău decât în orice altă închisoare – răspunse bărbatul, ridicându-și umerii lați. – Am stat singur într-o celulă timp de 2 ani. Cea mai rea senzație era aceea că lumea ne-a uitat pe noi, cei condamnați și ne-au trimis în Spania. Dar tot era mai bine așa, decât în cealaltă variantă.

– Care era aceea?

– Execuția prin împușcare.

– Da – spuse Anne cu o slabă mișcare a umărului. Așteptă o clipă, apoi spuse cu frământare în glas. – Sunt interesați conducătorii expedițiilor de obstrucționare din Cuba sau Nicaragua. De ce-o fac?

– Pentru glorie, din lăcomie, pentru că la fel ca pe marii descoperitori îi mână dorința de a cuceri ceva pentru a face

dovada curajului lor. Ar fi greu de găsit doi oameni ca Narciso Lopez și William Walker și cu toate acestea, amândoi au vrut să facă bucăți un imperiu și să aibă întâietatea acțiunii de a face din acest imperiu o parte a Statelor Unite.

– Sub direcția lor conducere.

Bărbatul dădu aprobator din cap.

– Da. Așa este firea omenească.

– Ar fi fost în stare s-o facă, într-adevăr?

– Despre Lopez nu știu sigur; Spania este o mare putere în Cuba. Dar Walker sigur ar fi putut s-o facă. Câteva luni el a fost președintele Nicaragiei. Lui Washington, nu-i rămânea decât să-l recunoască oficial și să-l anunțe că-l sprijină și cu armata. Dar congresul și președintele n-au făcut asta, cu toate că mai devreme îl încurajaseră. Înșiraseră o mulțime de motive, dar în realitate era vorba de interese economice. În nord îi direcționa în primul rând Cornelius Vanderbilt. Momentul în care s-ar fi putut duce la bun sfârșit intervenția a trecut, iar Walker a căzut.

– Cred că am citit undeva că o navă a flotei Statelor Unite sub conducerea căpitanului Paulding a tras în oamenii lui Walker cu tunul și în cele din urmă l-a prins și pe el. Asta s-a întâmplat cu adevărat?

– Da.

– Dar de ce? Doar și Walker și oamenii lui erau americani.

– Asta n-are importanță. Guvernul vroia ca Statele Unite să nu fie amestecate în această intervenție, pentru ca Vanderbilt să-și poată continua afacerile și să-și poată trimite vasele din Oceanul Atlantic în Oceanul Pacific, prin Nicaragua. Paulding își dublă comenzile în mod oficial, dar poate numai de ochii lumii. Cred că vor să-l decoreze.

În glasul bărbatului se ascunde amărăciunea la amintirea tragediilor reînviata, a greutăților prin care a trecut. Într-un târziu Anne îl întreabă:

– Deja înțeleg ce a vrut Walker, dar ce s-a întâmplat cu ceilalți cu care au luptat?

– Ei au plecat din cauza pământului, li s-au promis mai multe sute, sau poate chiar mii de acri de pământ, au plecat ca să-și poată lua de la capăt viața într-o țară nouă. Între granițe noi. Erau și oameni care au mers de dragul bățăliilor, pentru emoție. Și, ca întodeauna, erau printre ei și oameni care au mers ca să nu fie spânzurați aici.

– Și tu? Tu de ce ai plecat cu ei?

– Eu am plecat ca să mă eliberez de propriul meu demon.

– Cum adică?

Bărbatul se întoarse către Anne, din ochii lui izvoara durerea.

– Sunt sigur că poți să ghicești și singură.

Pentru o clipă se lăsase pacea între ei. Dar numai pentru o clipă.

– Din cauza duelului??

– Din cauza duelului – răspunse Ravel. – L-am ucis pe cel mai drag prieten al meu. Într-o noapte cu lună, când luna era rece și minunată, și totul se îmbrăcase în argint, eu l-am străpuns cu sabia mea, ca pe un fluture cu un ac de gămălie, apoi am asistat la moartea lui.

Anne luă aer în piept, dorind parcă să vorbească, dar trebui să-și dregă glasul, deoarece se strânsese în ea atât ură, cât și durere.

– În mod sigur s-a întâmplat și altceva în acea noapte.

Bărbatul n-a răspuns. S-a uitat la lanțul ce-i atârna pe gleznă, apoi îi dădu drumul, în timp ce zalele lanțului sunară melodios, în liniște.

– Deci?

– Aș putea să-ți spun, dar mă îndoiesc că m-ai crede.

– Am auzit multe despre tine, dar nu și faptul că ai minți.

– E păcat să recunoști. Ai grijă, că se poate adevăra și asta despre mine!

Glasul lui Ravel răsună ascutit, dar Anne decise să nu-l bage în seamă.

– Vorbeam despre duel.

- Era mai bine dacă n-o făceam.
- De ce? întreabă fata aspru.
- Este ceva, ce nu vrei să aflu?
- Nu, eu...
- Ceva ce te pune în lumină proastă?
- Nu!

- A avut vreun alt motiv întrecerea aceea stupidă în afară de ceea ce mi-ai spus?

- Nu trebuia să aduc vorba. Ş-o lăşăm baltă!

- Nu suport! - strigă fata, în timp ce se aplecă şi ochii ei albaştri străluceau de la lacrimile reţinute. Nu vezi că nu mai suport?

- Nici eu.

Bărbatul oftând, se lasă pe spate şi privea în gol. Apoi zîse:

- Nimic deosebit. Am fost 6, lumina lunii şi locul pentru duel sub cei doi stejari. Am început să ne duelăm. Pur şi simplu am vrut doar să ne măsurăm priceperea, cel puţin la început. Toţi eram puţin ameţiţi de băutura, unii poate chiar mai mult. Râdeam în hohote, alunecam pe iarba umedă de rouă. Şi atunci eu l-am rănit pe Jean la braţ. La asta, el s-a înfuriat. Până atunci nu ştiam că el ia în nume de rău greu câştigatele mele cunoştinţe în domeniul scrimei, dar atunci a ieşit la iveală. Şi pe deasupra i-am stricat şi pelerina nouă.

- Pelerina.

- Anne repeta cuvintele de parcă nu înţelegea sensul lor.

- Ştiu că sună caraghios, aproape trivial, dar au murit deja oameni şi pentru mai puţin. În orice caz nu era de acord să pună sabia jos, ci pretindea să continuăm. M-a atacat, eu m-am apărat, apoi i-am răspuns şi tot timpul i-am vorbit să-i bag minţile în cap.

Asta nu era totul; Anne simţea asta din glasul bărbatului. Nu vroia să audă şi totuşi parcă o forţă invizibilă o silea.

- Apoi?

- În mişcările luptei este un punct de unde nu te mai poţi întoarce. Eu tocmai m-am avântat înainte cu gândul să-l mai

ating o dată la braț, ca avertisment. Jean a alunecat pe iarba umedă și s-a lăsat pe mine. Vârful sabiei mele...

– Încetează! Te rog!

Pieptul Annei se mișca sus-jos, încercând să respire, iar inima îi bătea atât de tare, încât se putea vedea prin rochie cum pulsa.

Măinile ei strângeau tare brațele fotoliului. Când Ravel tăcu, Anne își închise ochii. Dar imaginile duelului evocat mai înainte îi ardeau în continuare în minte.

– Tu ai întrebat – îi aminti bărbatul obosit.

Fata își deschise ochii și îl privi, în timp ce-și simți corpul inundat de un sentiment rece, apăsător. Obrajii bărbatului luminau palid în camera întunecată, cu umbra bărbii nerase pe bărbie și cu picături de sudoare pe frunte. Ochii lui negri rămăseseră serioși, deși gura i se strâmbă.

– Cunoștințele tale – spuse Anne ascuțit. – Așa numești tu acea pricepere a ta de a omorî un alt om în duel? Ce sentiment e acela că poți să-ți iei viața oricui, dacă vrei? Te distrează? Te simți bine știind că ceilalți se tem de tine?

Pe fața lui Ravel se încordă un mușchi, apoi se destinsă din nou. Când zise ceva glasul lui răsună indiferent.

– Eu nu am căutat niciodată lupta și niciodată nu am omorât pe nimeni fără a fi silit să o fac.

– Da de unde. Doar nu-ți închipui că eu cred asta!

– Repet...

Ei, și Murray? El nici măcar n-a visat vreodată să te cheme la duel, niciodată în viață!

– Tinerii pot face lucruri surprinzătoare, când cred că prin acestea pot să-și mărească prestația. Jumătate din duelurile mele au decurs cu nebuni care se gândeau ce bine ar fi să poată zice că au luat viața lui Ravel Duralde.

– Iar tu i-ai omorât pentru obraznicia lor!

– Ți-ar fi plăcut mai mult, dacă muream eu? – întrebă, apoi își dădu răspunsul singur. – Ce întrebare prostească am pus; sigur că ți-ar fi plăcut mai mult.

- Era mai bine dacă n-o făceam.
- De ce? întrebă fata aspru.
- Este ceva, ce nu vrei să aflu?
- Nu, eu...
- Ceva ce te pune în lumină proastă?
- Nu!

- A avut vreun alt motiv întrecerea acea stupidă în afară de ceea ce mi-ai spus?

- Nu trebuia să aduc vorba. Ș-o lăsăm baltă!

- Nu suport! - strigă fata, în timp ce se aplecă și ochii ei albaștri străluceau de la lacrimile reținute. Nu vezi că nu mai suport?

- Nici eu.

Bărbatul oftând, se lasă pe spate și privea în gol. Apoi zise:

- Nimic deosebit. Am fost 6, lumina lunii și locul pentru duel sub cei doi stejari. Am început să ne duelăm. Pur și simplu am vrut doar să ne măsurăm priceperea, cel puțin la început. Toți eram puțin amețiți de băutura, unii poate chiar mai mult. Râdeam în hohote, alunecam pe iarba umedă de rouă. Și atunci eu l-am rănit pe Jean la braț. La asta, el s-a infuriat. Până atunci nu știam că el ia în nume de rău greu câștigatele mele cunoștințe în domeniul scrimei, dar atunci a ieșit la iveală. Și pe deasupra i-am stricat și pelerina nouă.

- Pelerina.

- Anne repeta cuvintele de parcă nu înțelegea sensul lor.

- Știu că sună caraghios, aproape trivial, dar au murit deja oameni și pentru mai puțin. În orice caz nu era de acord să pună sabia jos, ci pretindea să continuăm. M-a atacat, eu m-am apărat, apoi i-am răspuns și tot timpul i-am vorbit să-i bag mințile în cap.

Asta nu era totul; Anne simțea asta din glasul bărbatului. Nu vroia să audă și totuși parcă o forță invizibilă o silea.

- Apoi?

- În mișcările luptei este un punct de unde nu te mai poți întoarce. Eu tocmai m-am avântat înainte cu gândul să-l mai

ating o dată la braț, ca avertisment. Jean a alunecat pe iarba umedă și s-a lăsat pe mine. Vârful sabiei mele...

– Încetează! Te rog!

Pieptul Annei se mișca sus-jos, încercând să respire, iar inima îi bătea atât de tare, încât se putea vedea prin rochie cum pulsa.

Măinile ei strângeau tare brațele fotoliului. Când Ravel tăcu, Anne își închise ochii. Dar imaginile duelului evocat mai înainte îi ardeau în continuare în minte.

– Tu ai întrebat – îi aminti bărbatul obosit.

Fata își deschise ochii și îl privi, în timp ce-și simți corpul inundat de un sentiment rece, apăsător. Obrajii bărbatului luminau palid în camera întunecată, cu umbra bărbii nerase pe bărbie și cu picături de sudoare pe frunte. Ochii lui negri rămăseseră serioși, deși gura i se strâmbă.

– Cunoștințele tale – spuse Anne ascuțit. – Așa numești tu acea pricepere a ta de a omorî un alt om în duel? Ce sentiment e acela că poți să-ți viața oricui, dacă vrei? Te distrează? Te simți bine știind că ceilalți se tem de tine?

Pe fața lui Ravel se încordă un mușchi, apoi se destinsă din nou. Când zise ceva glasul lui răsună indiferent.

– Eu nu am căutat niciodată lupta și niciodată nu am omorât pe nimeni fără a fi silit să o fac.

– Da de unde. Doar nu-ți închipui că eu cred așa!

– Repet...

Ei, și Murray? El nici măcar n-a visat vreodată să te cheme la duel, niciodată în viață!

– Tinerii pot face lucruri surprinzătoare, când cred că prin acestea pot să-și mărească prestația. Jumătate din duelurile mele au decurs cu nebuni care se gândeau ce bine ar fi să poată zice că au luat viața lui Ravel Duralde.

– Iar tu i-ai omorât pentru obraznicia lor!

– Ți-ar fi plăcut mai mult, dacă muream eu? – întrebă, apoi își dădu răspunsul singur. – Ce întrebare prostească am pus, sigur că ți-ar fi plăcut mai mult.

– Mie mi-ar place – replică fata dur –, dacă de-acum încolo n-ar mai muri nimeni în duel.

– Este un sentiment nobil, dar nu prea practic.

Ochii Annei scăpărau scânteii albastre.

– De ce? De ce nu este practic să dorești ca oamenii să-și rezolve certurile fără vărsare de sânge? E chiar atât de greu să vă purtați ca niște bărbați inteligenți, deștepți, fără ca asta să vă rănească în mândrie și în onoare?

– Înțeleg ce simți – răspunse celălalt, cu glas grav, dar blând – dar obiceiul duelurilor are și partea lui bună. Amenințarea duelului frânează violența și laudăroșenia exagerată, păstrează sfințenia căsătoriei de adulter și apără femeile de inoportunități. Își are izvorul din rațiunea cavalerismului, dorește ca oamenii să trăiască supunându-se sentimentelor mai bune și să se comporte conform normelor de bună cuviință sau să suporte consecințele. Pe deasupra, omul e stăpânul propriei sale apărări, nu trebuie să depindă de o politețe care, ori este ori nu este, când este nevoia de ea.

În venele Annei începu să crească mânia: cum îndrăznește acest bărbat să ia apărarea practicării duelului în fața ei! Dar se abținu și spuse pe un ton mios, misterios:

– Amestecarea unei divergențe în mod primitiv, nu-i așa? Să decidă forța în locul legii? Și ce se întâmplă dacă laudăroșul își înfrânge adversarul, sau dacă moare bărbatul înșelat și nu cel care i-a sedus soția? Și cum se poate codexul duelurilor să-l înfrâneze pe bărbatul care este cel mai bun la scrimă sau are faima celui mai bun trăgător, să devină un răufăcător, să se comporte cum îi place sau să se impună pe sine oricărei femei alese?

Bărbatul nu se lasă păcălit, așa că întrebă direct:

– Pe unul ca mine?

– Exact. – Fata răspunse cu o grimasă.

– În nici un fel.

Ravel privea atent, cu oarecare mirare, cum obrazul fetei se înroșea de furie și de la asta simți o satisfacție sălbatică. Dacă fata aștepta ca el să-i accepte jignirile și situația în care l-a adus, atunci se înșela. Vroia ca Anne să rămână acolo unde este și să-i vorbească; această dorință îl cuprinsese aproape neașteptat, dar încă nu era pregătit ca să facă și sacrificii pentru această companie.

Doamne, ce frumoasă este fata asta în paltonul acela vechi, imens, cu părul răvășit de vânt, cu șuvițele ieșite din coc și cu mâinile mai murdare chiar decât ale unui școlar! I-ar place s-o tragă spre el, să-i desfacă părul, să-l așeze pe pernă ca pe un batic luminos de mătase, să-i mângâie buzele ei cu ale lui, s-o încălzească și să dizolve acea linie încordată, subțire până când se va deschide în fața lui moale. O, da, este foarte frumoasă, naturală, atrăgătoare. Dar este inaccesibilă.

Ravel sparse brusc tăcerea.

– Ce-ai făcut cu tine?

– La ce te gândești? – se încruntă Anne.

– Arăți mai rău decât o spălătoreasă irlandeză, în haina asta uzată. Părul îți atârnă pe obrași, iar pe deasupra ai și mâinile murdare.

– Îmi pare rău dacă nu-ți convine aspectul meu – spuse fata cu o ironie rece. – Am lucrat în grădină.

– N-ai oameni care să facă treaba asta?

– N-am oameni pe care să-i pot lăsa să intre în răsadurile cu stânjenei. Și în plus îmi și place s-o fac.

– Așa cum îți place și să călărești pe planfație până când devii atât de pistriuată încât nici vestitul Antephelic nu mai poate face nimic.

– Să n-ai tu grija tenului meu!

– O să aibă grijă viitorul tău-soț.

– Întrucât nu am intenția să mă mărit, asta nu contează.

– Vrei să trăiești ca o călugăriță toată viața? Dar este caraghios.

Fata se ridică și răspunde pe un ton ridicat.

– De ce este caraghios? Nici tu nu prea te grăbești la înșurătoarea.

– Bărbații pot rezolva treburile astea și fără.

– Da, bineînțeles, dar nu-i același lucru? Și femeia, copiii, căminul... și dragostea? – Cuvintele îi veniră pe buze puțin fără legătură, dar nu-i păru rău.

– Ce-i cu astea?

– Nu contează?

– Ba contează – răspunde bărbatul.

– Contează chiar foarte mult, dar din acel moment ce nu pare verosimil ca eu să am parte de așa ceva...

– De ce n-ai avea?

– Poate că din cauza faptului că nu sunt un adevărat gentleman.

În spatele înțepăturilor ironice ale cuvintelor se ascundea și amărăciunea. În ciuda comportării sale eroice, în ciuda tuturor declarațiilor lingușitoare pe care le-a primit ca erou al duelurilor și idol al femeilor, el nu cunoștea fericirea. Moartea lui Jean îl obsedează în felul lui și pe Ravel, la fel de mult ca pe Anne. Pe deasupra, încă de la naștere a fost exclus definitiv și irevocabil din cercurile magice ale comunității creole, la fel ca ea din cauza sângelui american.

Anne, cu sufletul bulversat, se întoarce și păși spre geamul care era în colțul din spatele patului. Nu vroia să se uite la bărbat, nu vroia să accepte nici un fel de comuniune cu el.

Vroia să-l urască, vroia să-l învinuiască de ceea ce s-a întâmplat cu viața ei, pentru tot vidul din ea. Nu vroia să se gândească la el, ca la un om sentimental, care e capabil să simtă durere și remușcare, căruia poate să-i fie foame sau frig, care se poate simți singur și poate să-i fie frică. Vroia să-l vadă în fața ei ca pe Cavalerul Negru; criminalul dur și insensibil, îmbrăcat cu armură. Nu vroia să-și recunoască faptul că vederea trupului său înalt și subțire, a obrajilor măslinii și a ochilor negri îi dădeau

impresia unui bărbat atrăgător. I-ar fi plăcut să-l găsească respingător, urât și fără suflet.

Își ridică ochii spre geamul cu grilaj. Cerul cenușiu de primăvară timpurie parcă s-ar fi lipit de geam. Inspiră adânc și expiră foarte încet. Când simți că poate vorbi fără ură și tremut în glas se întoarce spre pat.

– Trimit altceva de mâncare. Să zicem supă de roșii, o bucată de friptură și o sticlă cu vin. Apoi, dacă ai nevoie, pot să-ți comand și o baie. Și... poate găsesc aparatul de ras al tatălui meu și o curea pentru ascuțit.

Bărbatul se ridică și privi spre fată strângând din ochi.

– Ești foarte drăguță.

– De loc – răspunse ea rece, politicos. – Mai ai nevoie de ceva?

– N-ar fi rea o cămașă, dacă există.

Glasul lui era atent indiferent, nu pretențios. Întrucât cămașa lui fusese transformată în bandaje, Anne hotărî să-i dea alta în schimb.

Răspunse fără intonație.

– Din păcate, cămășile tatălui meu le-am dat valetului lui. Dar nu demult am cumpărat niște cămăși de flanel pentru muncitori, dacă vă convine.

Ravel zâmbi, în ochi i se oglindea bucuria adevărată.

– Crezi că mă supăr? Crede-mă, voi fi chiar foarte recunoscător pentru căldură. Va fi bună cămașa de flanel.

– Bine. Ți-o trimit imediat. Anne se întoarce și porni spre ușă.

– Anne?

Fata se opri, dar nu se întoarce.

– Numele meu – spuse încordat – este domnișoara Hamilton.

– Într-o vreme erai Anne pentru mine.

Nervii fetei se cutremurară la auzul glasului în surdină, deși cuvintele nici nu ajunseseră până la ea. Încet se întoarce cu fața spre bărbat:

– Ce-ai spus?

Ravel răspunse fără ezitare.

– Ești foarte drăguță cu mine. M-aș bucura dacă ai rămâne așa de drăguță și ai fi de acord să cinezi cu mine diseară. Este momentul cel mai neplăcut al zilei.

– Nu știu. Voi vedea, câtă treabă voi avea – răspunse fata și ieși din cameră.

Întoarse cheia în broască, agăță cheia la loc în cârlig, apoi coborî încet scările, mângâind balustrada dură din lemn de chiparos. De ce nu a refuzat cererea bărbatului? Nici nu se gândea să se întoarcă să cineze cu el, oricât s-ar fi simțit de singur și claustrat. Și ar fi trebuit să-i spună astea imediat.

Ce se întâmplă cu ea? Era de parcă nu și-ar fi cunoscut propriile ei gânduri, propriile ei sentimente, în general, dacă hotăra ceva, atunci se ținea fără temere de ea, nu simțea astfel de îndoieli sau proastă dispoziție. Făcea demersurile necesare, le urma și apoi accepta rezultatul, oricare ar fi fost acesta.

Dar de data aceasta era altfel.

E adevărat că nu mai făcuse așa ceva înainte, niciodată nu s-a încurcat într-o treabă cu astfel de posibilități serioase, amenințătoare. Înainte nu simțise niciodată că ar exista pericolul de a-și pierde autoritatea asupra problemei de rezolvat.

Până acum.

Poate că îndoielile ei porneau din indentitatea prizonierului. Îl urăște de multă vreme pe Ravel Duralde, iar ura este un sentiment puternic. Faptul că obiectul urii ei este atât de aproape, la discreția ei. N-are voie să fie surprinsă de faptul că a tulburat-o prezența bărbatului și este de înțeles dacă o deprimă acele sentimente violente pe care le simte pentru el. Este adevărat că are toate motivele să nu-l iubească pe omul acesta, dar îi pare și rău de el că a ajuns în asemenea situație și simțea remușcare că are și ea partea ei de vină în asta. Este vreun sentiment mai natural decât acesta?

În plus, ea este o femeie normală, care este destul de sensibilă la vederea unui bărbat tânăr, arătos și viril, bineînțeles doar din punct de vedere fizic. Asta se întâmplă doar din cauza reflexelor animalice, nimic mai mult. N-are importanță. Acest sentiment dispare imediat, dacă nu-l mai revede. Va uita că a sărutat-o, îi va uita buzele lui, calde peste ale ei, strânsoarea brațelor, trupul lui zvelt, mușchiulos, când se lipise de ea. O să uite.

Măine la ora asta se va sfârși această încercare. Ravel Duralde va pleca. Până atunci, în mod sigur că nu va lua cina în hambarul de scos semințe de bumbac, împreună cu Ravel.

Anne termină piivitul răsadului de flori. Împreună cu Joseph strânseseră frunzele uscate într-o grămadă, frunze pe care băiețelul le greblase dintre rândurile de azalee, camelii și iasomii de munte.

Tăie vârfurile bătrânei vițe de vie tămâioase, care boltea în grădina laterală, precum și ale smochinilor din spatele spălătoriei. Apoi ramurile tăiate le plantă lângă ușa clădirii de bucătărie separată, în nisipul umbros, unde resturile aruncate țin în permanență umezeală. Din când în când se oprea să inspire aerul proaspăt de primăvară, parfumul care venea dinspre spirăle, narcise și mirosul puternic de iasomie galbenă, care venea dinspre plantele agățătoare ce se urcau pe gardul din apropiere. Nu se gândea, nu vroia să se gândească la Ravel Duralde.

Când începu să se întunece, îl expedie pe Joseph, apoi intră și ea în casă. Se simțea murdară din creștet până-n tălpi și de aceea a dat dispoziție să fie adusă cada de baie la ea în cameră. A lenevit un timp în apa fierbinte, parfumată cu spumă de roze, apoi s-a fricționat și și-a spălat părul, delectându-se cu parfumul și atingerea mătăsoasă a apei. Parfumul de roze rămăsese în pielea și părul ei și după ce s-a clătit de săpun și și-a tamponat pielea cu prosopul gros turcesc, apoi și-a uscat șuvițele strălucitoare în fața focului.

Nu avea obiceiul să se îmbrace pentru cină când era singură pe plantație. Când se aflau aici și Madame Rosa și Celestine, era, bineînțeles, cu totul altceva, dar dacă se așeza numai ea singură la masă, considera inutil să-și ia rochia de seară. Deseori nici nu mânca în sufragerie, ci cerea tava cu mâncare în cameră. În astfel de cazuri, stătea în fața focului doar în halat.

În seara aceasta în schimb simțea că are nevoie să se îmbrace îngrijit și să fie foarte frumoasă. Asta bineînțeles că nu avea nici o legătură cu acea remarcă dezaprobatore pe care i-o făcuse Ravel în legătură cu felul cum arăta. Din când în când poate să-și permită un astfel de capriciu. Nu s-a îmbrăcat ca lumea toată ziua, dimpotrivă era cam neglijentă, deci în seara aceasta își va pune „grande toilette“.

Denise era camerista Annei. Ea devenise și doica ei, de când Anne venise primă dată pe plantație, ca fetiță speriată, fără mamă. După atâția ani îmbrăcatul Annei devenise privilegiul Denisei, ca și faptul de a o certa sau a fi îngrijorată din pricina ei. În seara aceasta femeia în vârstă o îmbracă cu lenjerie de corp și strânse șireturile de la noul corset regesc. Îi trase peste cap jupoanele înfoiate cu marginile brodate, apoi le aranjă cu grijă. Jupoanele, pe de o parte țineau cald, iar pe de altă parte împiedicau ca cercurile crinolinei să se balanseze ca un clopot în jurul ei. Peste jupoane se punea chiar crinolina, cinci cercuri din ce în ce mai mari acoperite cu stofă și strânse cu funde. Peste asta mai venea un rând de jupoane, de asemenea brodate și tivite cu dantelă, în plus împănate să nu se vadă prin ele cercurile crinolinei, ca un schelet.

Rochia era făcută din mătase cu dungi orizontale în nuanțe de roz și roșu trandafiriiu. Fusesse cusută în Franța, iar firma Giquel și Jaison din Chartres Street a imprimat-o. A fost nevoie de foarte puține retușuri ca să-i fie bună, a trebuit doar s-o strâmteze în partea de sus ca să i se muleze pe talia subțire. Madame Rosa și Celestine preferau ca rochiile lor să fie făcute de proprii lor croitori, susținând că aceștia lucrau cu mai multă

migală. Dar Anne nu se putea decide să participe la nesfârșite probe de rochii, dacă nu era absolut necesar, de aceea, dacă putea, își cumpăra rochii de gata.

Decolteul rochiei lăsa liberă mare parte din gâtul și umerii ei. Ca să distragă atenția de la goliciunea pielii Anne își puse un colier de argint. Era o bijuterie frumoasă, strălucitoare, formată din pietre șlefuite, în mijloc formând o cruce de Malta care era încadrată cu minuscule lalele, inimi și săgeți făcute din pietre prețioase. Părea o lucrare fină, care totuși era destul de mare, ca să fie aspectuoasă. Anne primise acest colier de la tatăl ei. Nu era prea valoros. Suportul pietrelor prețioase era făcut din metal obișnuit, aurit, dar Anne îl iubea foarte mult. Anne stătea în fața toaletei, cu un prosop pe umeri, în timp ce Denise îi desfăcu părul lung și i-l ridică din nou. Denise, dintr-o mică parte a părului împleti o coroniță, trase restul prin ea, lăsându-l liber, să cadă pe umerii fetei în șuvițe dese, strălucitoare. Scoase mici șuvițe pe temple și pe lângă urechi, apoi, cu fierul încălzit pe lampă făcu melcișori eleganți din ele. În cele din urmă, mulțumită de rezultat, începu să se plimbe prin cameră. Anne, între timp își îndreptă atenția către sticlutele și creuzetele ce erau înșirate pe toaletă.

De la munca în aer liber mâna îi devenise uscată și aspră. O unse cu crema „Mille Fleur“, pentru a o înmuia, apoi își curăță și își lustrui unghiile cu piele de capră neagră.

Americanii le învinuiau pe doamnele creole din New Orleans că își fardau obraji. Asta nu era chiar adevărat, totuși se știa despre ele că uneori mai adaugă ceva frumuseții lor naturale. Madame Rosa o inițiasse pe Anne în această artă și de asemenea o învățase cât este de important să-și îngrijească dinții.

Acum, ca să aibă gene și sprâncene mai strălucitoare și mai întunecate, Anne, cu vârful degetelor, le unse cu puțin ulei. Apoi cu ajutorul cremei fluide „Blanc de perles“, adică „Lily White“, își catifelă obrazul. Se studie cu ochi critici și hotărî că n-ar strica

puțină culoare. Scoase o hârtie de înroșit dintr-o cutioară, o frecă ușor de pomeții obrazilor, apoi o apăsă și de buzele umezite.

Studie un minut rezultatul în oglindă. Puse la o parte hârtia roșie, apoi își șterse degetele de un ștergar. Arăta cu totul altfel, decât ceva mai devreme. Ce păcat, gândi ea, că Ravel Duralde nu o poate vedea cât e de diferită acum, chiar dacă nu de dragul lui s-a produs schimbarea.

Ca în cele mai multe case în stil creol, și în „Beau Refuge“ cele mai importante camere erau la etaj, ca să preîntâmpine eventualele stricăciuni provocate de inundații, iar parterul era mai mult un fel de subsol pe care îl foloseau pentru depozite, eventual pentru locuința servitorilor. Casă nu avea culoar. Acest rol îl aveau balcoanele ce înconjurau casa din față până în spate, spre care se deschideau multe uși cu glasvand. Pe deasupra, camerele comunica între ele prin uși, astfel încât dacă desfăceai larg ușile și geamurile casei, aerul putea să pătrundă liber peste tot, ceea ce era o binecuvântare în anotimpul cald, umed.

Casa avea nouă camere mari, spațioase. În partea din față amenajaseră biblioteca, în mijloc salonul și dormitorul lui Madame Rosa. În rândul al doilea de camere în mijloc era sufrageria, cu câte un dormitor de o parte și de alta, iar în spate era așezat dormitorul Annei, o cameră de zi, pe care ea o monopolizase, și dormitorul Celestinei. Mobilierul casei, care fusese înnoit încă de când Madame Rosa se căsătorise cu tatăl Annei, strălucea în culorile aurului și verde olive. Ferestrele erau acoperite de perdele grinde din brîocart, podeaua de covoare rotunde, husa scaunelor și a canapelelor fiind confecționată din mătase, iar cuverturile de pat din pânză de in verde crud, fiind tivite pe margini cu dantelă grea, venețiană. Deasupra șemineelor atârnavă oglinzi cu rame din bronz, iar în colțurile camerelor stăteau satute de marmură. Sfeșnicele erau făcute din bronz aurit și cristal de Baccara. Pe cornișa șemineelor și pe măsute erau obiecte de porțelan de Sevres, pe pereți atârnavă în rame aurii picturi reprezentând imagini pastorale și gravuri.

Ca să ajungă în sufragerie, Anne trebuia să treacă doar prin camera de zi, apoi să facă la dreapta și din camera de zi ușa se deschidea deja spre sufragerie. Masa era pusă pentru ea, doar mâncarea mai trebuia adusă. Dar nu se arăta nimeni și nu era nici urmă de mâncare. Fata se apropie de scaunul-bar, unde pe o tavă erau sticlele cu băuturi. Își turnă un păhărel de sherry, apoi se întoarse agale în camera de zi și se așează, cum se cuvine, pe marginea unui fotoliu. Dar această poziție rigidă s-a dovedit a fi prea inconfortabilă pentru ea. Pe Anne n-au obligat-o niciodată, ca pe multe alte fete creole, să exerseze cu un băț în rochie ținută dreaptă, rigidă. Nepăsându-i de faptul că i se șifonează rochia sau i se văd juupoanele și crinolina, se rezemă de fotoliu, și își sprijini capul de perna spetezei.

Sorbea din paharul cu sherry și privi prin ușa de la balcon în întuneric. Noaptea părea neliniștită. Vântul își schimbase direcția și acum sufla deja clar dinspre sud. Legăna atât de tare crengile stejarilor, încât aceștia protestau scârțâind. În depărtare se auzi un tunet, slab, dar amenințător. Curenții de aer care pătrundeau în cameră mișcă flacăra lămpilor, proiectând umbre săltărețe pe perete. În aer se amesteca miros de petrol cu parfumul petalelor de trandafiri așezate în vasul chinezesc aflat pe masă, precum și cu suflul furtunii care se apropia.

Pe masă era un număr din „Louisiana Courier“. Anne puse jos paharul din mână, apoi luă ziarul, parcurgând titlurile. Începu să citească un articol despre Franța, care vroia să prezinte într-o manieră ilară acel alai fără de care Louis, băiețelul lui Napoleon și dădaca nu puteau porni la o plimbare cu căruciorul. Alaiul era alcătuit din vizitii, valeți în livrea, călăreți pe cai ținând sulite cu stegulețe în vârf și curteni. Tocmai se apucă să citească o altă întâmplare despre problema creată de indienii shavonee ce trăiau pe teritoriul Kansas-ului, când apăru pe ușă Marcel, fiul Denisei. Anne puse deoparte ziarul și-l întrebă zămbitoare:

– În sfârșit, e gata cina? Mi-e foame de lup.

Marcel era un tânăr serios, deștept, cam de vârstă Annei; un băiat cu capul subțire, cu părul negru, ondulat, cu tenul măsliniu. În trăsăturile lui se puteau descoperi atâtea caracteristici caucaziene, încât Anne își puse de mai multe ori întrebarea dacă nu cumva tatăl lui era bărbatul de la care Hamilton câștigase moșia.

Denise însă nu a mărturisit nimic nici chiar atunci când Madame Rosa a întrebat-o în cel mai direct stil creol cine este tatăl copilului.

Marcel era slujitor desăvârșit; tăcut, harnic și fidel. Dacă puteai să-l scoți din obișnuita seriozitate, știa să râdă larg, contagios. Nici prin vorbe, nici prin fapte, nu a făcut niciodată aluzie la faptul că în copilărie alergase și se jucase împreună cu Anne.

În seara aceasta fața lui i se păru mai serioasă decât de obicei și nu privi deloc în ochii fetei în timp ce făcu o plecăciune.

– Îmi pare rău, mademoiselle. Într-adevăr cina este gata, dar nu știu unde s-o servesc.

– Nu știi? Cum adică?

– Chiar acum am fost în hambar cu o tavă. Monsieur Duralde a spus să duc și cina dumneavoastră acolo, deoarece nu vrea să mănânce singur. Anne sări brusc în picioare, fustele aproape că foșniseră înjurul ei.

– Înțeleg. Atunci va rămâne flămând. Eu mănânc în sufragerie, ca de obicei.

– Mă iertați, mademoiselle. A mai spus că dacă dumneavoastră nu veți fi de acord, atunci el va fi nevoit să dea foc la hambar.

Fata înțepeni. Obrazul ei fu cuprins de roșeață.

– Ce face? întrebă ascuțit.

– M-a însărcinat să vă relatez că îi pare rău că are nevoie de amenințări, dar puteți fi sigură că o va face.

– Dar cum...? – Înainte să termine întrebarea, tăcu. Parcă își amintea că lăsase chibriturile pe măsuta din colț când aprinsese

lampa cu o noapțe înainte. Unchiul Will n-ar fi putut s-o ajungă niciodată, dar Ravel era mai înalt, avea brațele mai lungi și poate că avea și intenția mai puternică. A putut cumva să arunce cutia jos de pe masă și să și-o tragă spre el.

– Are chibrituri – răspunse Marcel sărind în ajutor. Mi le-a arătat.

– De ce nu le-ai luat de la el? – întrebă Anne iute.

– M-am gândit, dar m-a atenționat să nu încerc. Mi-a spus, mademoiselle, că dumneavoastră trebuie să mergeți acolo și să le luați.

Capitolul V

Ravel stătea la fereastră. Cu statura lui înaltă putea să vadă peste pervazul geamului afară, în întunericul bătut de vânt. În lumina slabă se conturau doar liniile feței lui, iar mimica trăda frământare. De când Anne îl lăsase singur, îmbracă un exterior puțin mai favorabil, mulțumită confortului oferit. Dar în cămașa roșie și cu legătura albă care-i înconjura capul pe care șuvițele întunecate, crețe o acopereau pe jumătate, arăta mai degrabă a pirat. Lanțul cătușelor zăcea pe podea, ochiurile de metal luceau estompat la lumina lămpii și zornăiră încet, când bărbatul se întorsese la deschiderea ușii.

Se uită mirat la Anne, privirile lui întunecate nelăsând necercetată nici o părțică din înfățișarea ei. O studie pe față de la coronița din creștetul capului, la bijuteriile ce-i străluceau pe gât și până la dantela juponului, care se zărise când fata își ridicase puțin rochia roz, ca să nu atingă podeaua. Pe fața lui apărură o caldă recunoștință, dar imediat un gând ironic îi luă locul. Se rezemă cu umerii de peretele de sub geam și-și încrucișă mâinile pe piept.

– Încântătoare. Dacă toată această minunăție este de dragul meu, sunt onorat.

– Știi foarte bine că nu mă așteptam să mai vin aici în seara asta.

Pe Anne o indignă această obraznicie. Obrajii i se înroșiseră, iar gura și-o strânsese într-o linie subțire. Dădu drumul rochiei și-și scoase șalul punându-l pe braț.

– Ce mult m-am înșelat. Ai cumva musafiri?

Era puternică tentația să mintă și, referindu-se la obligații sociale să scape de acolo. Doar cu o serioasă voință reuși să se învingă.

– Chiar acum nu am.

– Ce noroc pe capul meu spuse bărbatul, în timp ce se depărta de perete.

– Dă-mi voie să-ți ofer un scaun.-

La apropierea bărbatului Anne se dădu înapoi un pas.

– Rămâi acolo, unde ești!

Ravel se opri. Vedea deja limpede că tactica anterioară dă greș.

– Dacă ți-am dat motive să-ți fie teamă de mine, atunci te rog să mă ierți.

– Asta în orice caz este o noutate - spuse fata ridicându-și bărbia.

Ravel simțea că Anne este cea mai atrăgătoare femeie pe care a văzut-o vreodată. Dacă în ultimii 7 ani uitase acest lucru, acum știa fără nici un dubiu. Linia buzelor, rotunjimea sânilor, talia subțire pe care ai putea-o cuprinde cu mâinile avură un efect ademenitor asupra lui. O dorea atât de mult cum nu mai dorise niciodată pe nimeni și nimic. Onoarea devenise un lucru nesemnificativ în comparație cu această uriașă dorință.

Își pleacă privirile, apoi caută spre masă.

– Nu stai jos?

– Am venit pentru că m-ai amenințat în mod josnic. N-am intenția să-mi împart cina cu tine. Te porți de parcă aș fi primit de la tine o invitație specială.

– Trebuie să mănânci.

– Dar nu cu tine!.

– Mi-ai spart capul, m-ai privat de libertate, mi-ai compromis onoarea. Faptul că aș vrea să-mi petrec seara în compania ta nu mi se pare o recompensă prea mare.

– Eu văd lucrurile diferit.

– Cum?

Ar fi plictisitor, dacă ți-aș explica.

Bărbatul replică sec:

N-am nici o treabă urgentă.

Cina ți se răcește complet. Anne își aruncă privirile supărate pe castronanele argintii acoperite de pe masă. Emanau un miros de-a dreptul apetisant. Stomacul i se mișcă, era de temut că în orice clipă ar putea să chiorăie, așa că se îndepărtată repede de bărbat.

– Nu fi rușinoasă. Doar de-abia aștepti să-mi arunci în față că sunt un răufăcător, datorită faptului că te-am obligat să vii aici, amenințându-te.

Fata îi aruncă o privire fugară peste umăr.

– Mă tem că asta nu m-ar stăface pe deplin, ținând cont de ceea ce simt acum.

– Și ce te-ar satisface pe tine, Anne? Întreabă cu glas duos bărbatul.

Era ceva în glasul bărbatului de la care nervii Annei se înfiorară. S-a îndepărtat de el cu încă un pas. În ușa deschisă stătea de pază Marcel, așteptând noi ordine. Mimica lui oglindea discreție inexpressivă, ca a oricărui bun servitor. Să-l expedieze sau să comande să-i aducă și ei cina aici? Nu putea să accepte nici una din variante; în plus, era și incomodă această ezitare, în timp ce Ravel se așeză deja să mănânce.

Nerăspunzând, Ravel își ridică o sprânceană.

– Care e problema? Nu-ți place când altcineva își impune voința asupra ta? Este o senzație neplăcută când nu mai poți ține sub control totul lucrurile? Poate îți ușurează situația dacă îmi dau cuvântul că imediat după desert îți înapoiez chibriturile?

Fata făcu stânga-mprejur.

– Ai face tu asta?

Bărbatul zâmbi draguț, dar enigmatic.

Chibriturile și-au făcut deja datoria.

Împrejurările schimbă uneori planul. Nu avea intenția să rămână în doi cu Ravel Duralde, dar poate că totuși ar merita să o facă.

Bărbatul studia fața Annei.

– Situația este puțin neobișnuită, poate, dar totuși putem să ne comportăm civilizat.

Totul suna simplu și cuvintele formale inspirau siguranță. Și totuși, în timp ce mintea ei propunea capitularea, instinctele o atenționau spre prudență.

– Închipuie-ți că aș fi o veche cunoștință de-a tatălui tău căruia nu-i ești datoare cu altceva decât cu puțină politețe. Eventual te rog să-mi întinzi sarea, dar altfel nu trebuie să mă bagi în seamă!

Nimic nu părea mai puțin verosimil. Totuși nu mai conta. Annei îi era foame după munca din grădină și brusc i se păru cea mai mare prostie să lase ca din cauza mândriei, furiei și jocurilor acestui tip să se simtă prost pe propria moșie. Dădu scurt din cap, apoi ordonă ca mâncărurile răcite să fie luate și să fie aduse alte castroane calde, proaspete, pentru două persoane.

După plecarea lui Marcel liniștea se lăsă peste ei ca o învelitoare grosă, înecăcioasă. Vântul se potolise. Liniștea nopții devenise aproape apăsătoare, tunetele furtunii se apropiiau.

Camera fuse inundată de o prea puternică lumină galbenă. Din lampa de pe măsuță de lângă cămin șerpuia spre tavan un fum negru, flacăra agitată ardea pâlpâind, deoarece fitilul era scoș prea mult. Anna merse la măsuță și scoase globul afumat al lămpii. Răsuci șurubul ce ținea fitilul până ce flacăra deveni din nou albastră cu marginile galben pal.

Ravel o privea serios, ca să ascundă mulțumirea ce o simțea datorită speranțelor ce se formau. Lumina lămpii se oglindea pe fața fetei și îi oferea o frumusețe atât de divină încât bărbatul simți o dorință disperată în coapse. Dar sugrumă nemilos acest sentiment. Nu vroia s-o sperie și mai rău pe Anne.

Se apropie de masa din colț și o trase în mijlocul camerei, mai aproape de foc. Așează pe una din laturi scaunul cu spătar drept ce aparținea mesei, apoi porni spre fotoliul care era lângă cămin. Se aplecă și ridică fără efort scaunul greu, capitonat, apoi îl puse lângă masă, față în față cu celălalt scaun.

Anna privea distrată mișcările bărbatului. În timp ce se aplecă cămașa roșie din flanel se întinse pe umerii și pe spatelul lui și îi accentuă mușchii încordați. Pantalonii croiți desăvârșit, care erau fixați sub talpă, se mulau uimitor pe pulpe și pe șolduri. Observă în mișcările bărbatului ceva delicatețe întunecată, ce amintea de un animal răpitor. Era suplu, puternic și periculos. În timp ce Anne îl privea, îi era teamă că a făcut o greșală când a fost de acord cu pretențiile lui.

Bărbatul se întoarse spre ea și arătă cu un mic gest spre locul pregătit, aplecându-și capul în același timp:

– Poftește!

Anne îl privi în ochi și de la gândurile ce-i zburară, i se ridică sângele în obraji. Își pleacă genele, apoi cu o mână aranjându-și fusta, ca să nu se deformeze cercurile sau să nu se șifoneze mătasea, se așează cu grijă în fotoliu. Ravel așteaptă până când fata se făcu comodă, apoi împinse scaunul greu sub masă. Mâna lui atinse brațul Annei, la care fata îi aruncă o privire speriată, întrucât o cuprinse o toropeală la atingerea lui ce păru prea intimă.

Lanțul zornăi în timp ce Ravel se așează față în față cu ea, de partea cealaltă a mesei. Anne își întoarse capul, dar simțea că celălalt o privește. Era uimită de efectul puternic pe care-l avea asupra ei prezența bărbatului. Niciodată în viață nu mai simțise așa ceva, de la nici un bărbat. În prezența lui Jean nu avusese niciodată o asemenea reacție. Încearcă să-și explice că toate astea sunt din cauza împrejurărilor, faptul că Ravel îi este antipatic, amintirii celor întâmplate, care îi lega și de situația deosebită din prezent. Dar nu era ferm convinsă. Era ceva în acest bărbat care întotdeauna îi dădea un sentiment ostil, încă din acele timpuri vechi, înainte de logodna ei cu Jean, când Ravel era doar un prieten de-al lor.

Atât de mult dorea să scape de aceste gânduri, încât fără să vrea căzu în politețea formală a gazdei.

– Azi dimineață am vorbit despre William Walker început zâmbind distant.

– Tu n-ai luat parte la manifestarea Prietenilor Nicaraguei de săptămâna trecută?

Fața bărbatului fu cuprinsă de uimire, înainte de a da răspunsul.

– Am fost acolo.

– Nu cumva tu ai fost unul din referenți?

– Întâmplător, da.

– Cred că stăteai lângă Walker.

Bărbatul aprobă din nou.

– Se spune că poate îl vor trimite în judecată pentru că a încălcat legea neutralității. Crezi că-l vor condamna?

– Contează mult unde va fi procesul. Dacă va fi la Washington, atunci este posibil. Dar dacă va fi aici în New Orleans, unde este cea mai mare dintre bazele de susținători, nu prea există șanse.

– Se vorbește despre cei care au luptat cu Walker în America Centrală, că ei ar fi spatele Pazei Civile secrete.

Pentru moment trăsăturile bărbatului se încordaseră. Cu privirile lui întunecate privea scrutător, pătrunzător la față.

– Este demn de remarcat cât de bine cunoști evenimentele.

– Vrei să spui că, ținând cont de faptul că sunt femeile?

– Nu sunt multe femei pe care le interesează ce se întâmplă în afara familiei.

– Mie-mi place să știu ce se întâmplă și de ce. Oare e rău?

– Nu, e doar neașteptat.

Replicile bărbatului avură doar rolul de a o îndepărta pe Anne de subiect. Dar ea, cu zâmbet nevinovat, întrebă din nou:

– Deci, știi ceva despre această Pază Civilă?

– Ce fel de pază? Împotriva cui? Asta nu se vorbește?

– Împotriva funcționarilor corupți și ai poliției din New Orleans pe care i-a cumpărat și i-a plătit Partidul Celor care Nu Știu Nimic.

– Înțeleg. Și tu ești de acord cu acest scop?

Era surprinzător cât de agitat puse această întrebare. Anne își ridică bărbia.

– Nu spun că sunt împotriva. Se pare că ar fi timpul ca cineva să facă în sfârșit ceva.

Ravel credea că s-a înșelat. Sigur, s-a înșelat. Își trase linia severă a buzelor într-un zâmbet, ba chiar îi luciră și ochii.

– Trebuia să știu că o femeie ca tine, care face cu atâta plăcere lucruri neobișnuite, n-o să condamne pe alții pentru aceleași treburi.

Anna nu mai putu să răspundă. Discuția lor fu întreruptă de sosirea lui Marcel. Băiatul aduse o uriașă tavă de argint plină de castroane. Le puse în față o supă închisă la culoare, făcută din animale marine, mai multe feluri de raci și cremvurști, o supă deasă, condimentată. Aduse și friptură de pasăre, cu pâine din mălai, scoici și sos, friptură de căprioară cu orez și mai multe sortimente de cașcaval. Pe tavă erau așezate un șervet alb, baghete franțuzești, iar ca desert, prăjituri cu afine negre din fructe conservate de anul trecut, cu frișcă consistentă. Marcel aduse și un vin alb într-o sticlă de cristal. Puse căfeaua pe un suport de argint și mări flacăra sub ea, ca s-o mențină caldă.

Băiatul turnă vin în pahare, apoi puse sticla deoparte. Se uită încă odată împrejur, dacă totul este la locul lui, de la tacâmurile de argint la porțelanuri, de la solnițe. Se înclină.

– Altceva, mademoiselle?

– Mulțumesc, nu, Marcel. Asta-i tot.

– Să rămâi aici ca să vă servească?

– Cred că ne descurcăm.

– Eventual peste o jumătate de oră trimit mașina după dumneavoastră, dacă începe să plouă.

– Nu este nevoie, nu cred să pornească ploaia așa curând.

În clipa în care rosti acestea, Anne deja regreta răspunsul. Voia să fie atentă cu oamenii care o slujesc, care puteau fi ei înșiși obosiți și înfometați, încât nici nu analiză serios propunerea lui Marcel și cauzele ascunse în spatele ei, decât când era deja prea târziu. Marcel, poate că la propunerea mamei sale, îi oferise ocrotire, dorind să rămână acolo sau să-î aducă urgent mașina. Dar acum nu mai putea să se răzgândească fără ca prizonierul ei

să nu-i observa nesiguranța. Privea neliniștită spre băiatul Denisei, care ieșea înclinându-se.

După ce Marcel pleacă, Anne trase aer în piept ca să se liniștească. Teama îi dispăru din închipuirea ei. Că doar nu era în pericol. Bărbatul din partea cealaltă a mesei este legat în lanțuri. Oare ce-ar putea face?

Și totuși se temea de el. Nu părea probabil ca un astfel de bărbat, ca Ravel Duralde, să se lase așa de ușor ținut închis. Sau că nici nu încearcă să evadeze, să ajungă la duel în timp util și să-și apere onoarea. Trebuia să fie prudentă.

Annei îi trecu pofta de mâncare. Mâncă doar supa, apoi plimba de colo-colo puiul în farfurie. Sorbea vinul, se bucura că are cu ce să-și ocupe mâinile și de faptul că de la vin îi slăbea tremurul corpului.

Căută un subiect de conversație nevinovat, despre care ar fi putut vorbi, dar nu-i veni nici unul în minte. Liniștea era întreruptă doar de zornăitul argintului și bubuitura furtunii care se apropia din ce în ce mai mult.

Ravel era conștient de situația forțată, dar părea că îl distrează. Mânca cu un fel de precizie implacabilă; scoase încet carnea de pasăre de pe oase, își luă o felie din friptura de căprioară și cu mișcări îndemânatică o tăie bucățele. Anne turnă cafeaua pentru amândoi. Când termină desertul, cu ceașcă în mână Ravel se lăsă pe spate și pe deasupra ceștii o privi pe fată cum soarbă băutura tare.

Bărbatul puse la urmă ceașca pe masă. Gânditor, dar totuși puțin acuzator întrebă:

– Ei, și dragostea?

În mână Annei ceașcă zornăi pe farfuriu. O puse repede pe masă.

– La ce te referi?

– Spuneai că nu vrei familie și copii. Dar dragostea? Serios, vrei să rămâi toată viața fecioară?

Creolii aveau puține rețineri în legătură cu problemele intime. Anne auzise deja femei vorbind despre noaptea nunții,

cât fuseseră de stânjenite și cât de mult le plăcuse, apoi cu multe amănunte relevând toată durerea și chinul unei nașteri. Madame Rosa se plânsese la toate creaturile prin ce schimbări groaznice trecea și probabil că și Celestine i-a spus lui Murray că nu se simte prea bine pentru plimbări cu mașina sau pe jos, pentru că o chinuie problema lunară. Doamnele creole erau foarte uimite de faptul că englezoaicele se fereau atât de mult să vorbească despre astfel de treburi în locurile publice. Doar astea sunt lucruri naturale, nu? Dar Anne n-a putut niciodată să scape de propria ei părere în legătură cu lucrurile intime.

Se încruntă și răspunse:

– Asta nu te privește.

– Ba, eu cred că da. Eu sunt vinovat că acum ești singură.

– Nu trebuie să te frământă din cauza asta.

– Ba eu gândesc că trebuie. Din cauza unui lucru care s-a întâmplat în urmă cu șapte ani, într-o noapte, am devenit ceea ce sunt și tu ești așa cum ești. Chiar dacă recunoști sau nu, chestia asta ne leagă. Nici unul dintre noi nu o recunoaște, dar așa este.

Deasupra hambarului un fulger străbătu cerul, inundând cu o înfricoșătoare lumină albă mica încăpere. Fu urmat de o puternică bubuitură, apoi se stinse în noapte. Imediat după asta se porniră primii ștropi de ploaie bătând un ritm vioi în acoperiș. Făcul sâsâia și pâlpâia, deoarece ploaia pătrundea și prin coș.

Pielea Annei se făcu ca de găină, în parte din cauza sunetului ploii, în parte din cauza spuselor lui Ravel și a răgușelii profetice a glasului lui. Dintr-odată, se păru că hambarul este atât de departe de casă și de clădirile locuite, ca luna. Când realizează izolarea ei, Anne simți parcă o lovitură în plecs. Degetele îi înghețaseră pe urechea ceștii de cafea. Și le desfăcu cu forța, apoi își încrucișă brațele pe piept.

– Și tu simți, nu-i așa? - îi adresă întrebarea bărbatul.

Da, simțea acea legătură, despre care vorbi Ravel, dar pentru ea aceasta părea un lucru imposibil din ambele părți. Dar și asta era o părere atât de personală, încât nu vroia s-o recunoască.

– Nu, răspunse repede. Nu simt.

– Ba da, numai că nu vrei să recunoști. Te temi de mine și încerci să maschezi asta prin furie. De ce? De ce te temi de mine?

– Nu mă tem - răspunse fata. În alte împrejurări n-ar fi spus-o, dar acum da:

– Mi-e silă de tine.

– De ce?

– Este de la sine înțeles.

– Într-adevăr? Dacă în acea noapte Jean m-ar fi omorât pe mine, tot așa l-ai acuza și pe el? Și pe el l-ai numi ucigaș, chiar ucigaș plătit și câine turbat, care nu știe altceva decât să omoare?

Cuvintele găsiră ecou în amintirea Annei. Într-adevăr asta a spus ea lui Ravel când a venit să spună ce s-a întâmplat cu Jean? Înseamnă că l-a durut foarte tare, dacă își amintește după atâta vreme.

– Nu răspunzi. Eu asta o interpretez că lui nu i-ai fi spus așa ceva. Iar atunci înseamnă că ai motive personale să-ți fie silă de mine. Poate descendența familială sau, mai bine zis, lipsa acesteia.

– Asta sigur nu! sări Anne. Din cauza întrebărilor neiertătoare și întorsăturii discuției Anne era mai tulburată decât recunoaștea în sinea ei.

– Atunci rămâne o singură explicație. Și tu simți atracția dintre noi doi, care exista de la început, chiar și atunci când Jean încă trăia. Simți și ți-e teamă să recunoști. Ți-e teamă pentru că asta ar putea însemna că nu-ți pasă cât s-ar cuveni de moartea logodnicului tău.

Anne se ridică atât de brusc, încât împinse masa, își răsturnă ceașca, iar cafeaua se răsturnă lăsând o pată maronie pe fața de masă. Nici nu se opri, răsturnă scaunul și porni spre ușă.

Zdrăngăneala lanțului o atenționează, dar în imensa rochie și numeroasele jupoane nu era destul de rapidă ca să scape. Bărbatul o prinse de la spate, îi apucă brațul cu degetele lui puternice, apoi o întoarse cu fața spre el. O apucă și de celălalt braț; fata nu putea să facă nici o mișcare.

Anne își smuci brațul, dar în mâna puternică de soldat era mai multă putere decât și-ar fi închipuit. Se înfurie și cu dinții strânși, strigă:

– Dă-mi drumul!

– Chiar crezi că-ți dau drumul?

Ravel se uită o clipă în ochii fetei. Apoi privirile îi alunecară mai jos, pe gâtul lăsat neacoperit al fetei, apoi pe sânii albi, moi, rotunzi, care din cauza emoției se ridicau și se coborau cu repeziciune. Ar fi vrut atât de mult să-i atingă cu buzele sâni care se mișcau repede, încât aproape că ameți. Își încheștă dinții ca să se poată stăpâni.

Anne murmură de durere.

– Nemernicule!

Fața lui Ravel se crispă. Se aplecă brusc, își puse brațele sub genunchii fetei, și strângându-i la piept o ridică. Șalul căzu de pe brațele Annei pe podea. Se răsuci pe lanț și era de așteptat ca Ravel să se împiedice dar bărbatul îi dădu cu piciorul și se apropie de pat.

– Nu! - strigă Anne, când realizează intenția lui. Începu să se miște în brațele lui, îl respinse, căutându-i ochii cu unghiile.

Bărbatul înjură în surdină, apoi o puse pe față pe salteaua de bumbac. Anne se așează în fund și se retrase.

Ravel îngenunche pe pat, o cuprinse cu brațele și cu toată greutatea lui o obligă să se întindă înapoi pe pat, apoi se culcă lângă ea. Fata îl lovea cu pumnii capul și umerii. Bărbatul se încordă când lovitura îi atinse pomeții obrazilor și imediat o apucă pe Anne de încheieturile mâinilor. Pe una o așeză sub el, pe cealaltă o puse lângă fața fetei. Își puse un picior de-a curmezișul peste picioarele ei, potolind astfel orice mișcare.

Anne îl privea cu teamă și supărare, dar nu recunosc.

Din cauza greutății corpului bărbatului de abia putea respira, cutremurându-se din tot corpul, de multe ori. Bărbatul o privi mult timp, fixându-și privirile pe buzele ei. Când în sfârșit rupse tăcerea, glasul lui sună puțin răgușit:

– Unde este cheia? întrebă hotărât.

– Cheia? Fata repetă neîncrezătoare cuvintele lui.

Ravel zâmbi ironic.

– Ai crezut că am făcut-o din cauza trupului tău atractiv?

Anne gândise axact așa. Își ridică bărbia.

– De ce n-aș fi crezut, doar tu ești în stare de orice.

Zâmbetul se ofili de pe buzele bărbatului. Strângerea cu atâta putere încheietura mâinii fetei, încât aceștia îi amorți complet mâna.

– Desigur, nici nu este o idee rea.

Anne vroia să-i citească din expresia feței dacă vorbește serios sau vrea doar s-o sperie. Simțise bătălie inimii lui prin materialul corsetului ei, simțea mușchii puternici, încordarea trupului lui lung, când o îmbrățișă. O dorea, în privința asta nu se înșela, dar își ținea în frâu dorința. Deocamdată.

Anne își umezii cu vârful limbii buzele.

– N-am cheia la mine. Este afară.

– Știi că cheia de la ușă atârână afară într-un cârlig - răspunse Ravel blând. Am avut destul timp să descopăr asta. Dar eu vreau cheia de la cătușe.

– Este în casă.

– Ce bine!

– Vorbesc serios.

– Nu cred.

Ravel, uitându-se în ochii fetei, cu mâna dreaptă, care era liberă, ajunsese la decolteul rochiei. Degetele îi ardeau, când atinseră ușor rotunjimea superioară a sânilor Annei. Încet, își băgă mâna sub mătasea roz și foarte prudent și-o alunecă prin valea formată din cele două ridicături.

– Nu! - gâfâi fata. Ți-am spus că nu este la mine.

Bărbatul nu răspunse, dar continuă să caute în locul secret, umbros, mângâind pielea caldă, mătăsoasă.

– Aici nu este.

Își ridică degetele, apoi cu mișcări mângâietoare își puse palma pe unul din sâinii rotunzi ai fetei. Descoperi sfârscul prin straturile de lenjerie și îl dezmiardă până când se întări.

– Ce faci? Anne încercă să se îndepărteze de el. Lupta nu numai împotriva lui, ci și împotriva valului molcom al dorinței care, ca o otravă blândă, încerca să pună stăpânire pe simțurile ei.

– Caut cheia, răspunse Ravel de-abia inteligibil, deoarece între timp își îndreptă atenția spre celălalt sân al fetei. Neobservând încercarea fetei de a-i ieși din cale, luă în stăpânire movilița caldă catifelată, luând-o delicat în palmă, frecând-o cu degetul mare.

În venele Annei sângele se înfierbântă. Pielea îi dogorea, simțea că parcă i s-ar fi înroșit tot corpul. În viața ei de până atunci, de multe ori auzise cuvântul ispită, dar până acum n-avusese idee că este un astfel de sentiment. Oare își dă seama Ravel ce face cu ea? Știe?

– Lasă-mă! îl rugă îngrozită.

Bărbatul îi mângâie corsetul mai jos până la talie, apoi până la abdomen. Apucă stratul de deasupra de fustă și îl ridică. În urechile Annei se simțea respirația fiebinte, când vorbi:

– Să vedem, are buzunare juponul tău?

– N-are... adică are, dar nu e nimic înăuntru.

– Ai minți orice, numai ca să-mi stai în cale.

– Jur... Cuvintele se înecară în gâfâială, când bărbatul ridică crinolina și dând la o parte cercurile, mângâie coapsele prin stratul de fuste, de dedesupt.

– Ravel, te rog!

Bărbatul, încet, puse mâna mai jos, ridică și ultimul jupon, apoi își puse mâna peste pantalonașii de mătase, până când, la sfârșit, fierbinte și grav se opri pe ridicătura mică de la locul unde se întâlneau coapsele.

– Deci cheia este în casă. Oare cât ar costa, mormăi încet, să te determin să trimiți pe cineva după ea.

– N-am pe cine să trimit!

– Ai putea face semn cu lampa. Sunt sigur că administratoarea ta e atentă.

Asta sună a amenințare. Întrebarea este, oare o pune în aplicare, dacă Anne nu face ceea ce el cere. O ia în stăpânirea dinaintea plănuită, dacă nu-l eliberează. I-ar fi plăcut să creadă că n-o va face, dar în Ravel Duralde era o însușire necunoscută, un fel de comportare care depășește granițele normale, de parcă n-ar cunoaște același reguli ca ceilalți oameni. E posibil și faptul că ar considera motiv convenabil refuzul pentru satisfacerea dorințelor lui, independent de problema existentă între ei doi. Ușor ar putea simți că are dreptul la asta, după ceea ce a făcut cu el sau cel puțin plătește corespunzător pentru asta.

Anne observă îngrozită că nu vrea să încerce acest lucru. Nu-i era teamă, dar prefera să nu știe, dacă Ravel ar fi în stare s-o violeze. Dar dacă nu i se opune, ar însemna eșecul planurilor ei. Ar însemna că Ravel, dacă călărește toată noaptea ar putea ajunge în zori în New Orleans și să ajungă la timp la duel, unde Murray îl așteaptă.

Și asta ar însemna că după o lungă, obositoare călătorie și după rănirea la cap Ravel ar avea mai multe șanse să moară, decât adversarul lui. Asta iar era ceva ce Anne nu vroia să încerce.

– De ce? - întrebă fata cu lacrimi de furie în ochi. De ce faci asta?

– Pentru onoarea mea, răspunse Ravel, dar cuvintele lui ascundeau batjocorire de sine.

– Nu poate fi atât de important, să omori un tânăr ca Murray Nicholls. Nu dintr-un motiv atât de nesemnificativ. Onoarea nu poate să însemne atât de mult pentru tine.

– Nu? - întrebă cu amărăciune. Pentru tine cât înseamnă virtutea?

– În nici un caz atâta, cât viața unui om.

Cuvintele pluteau acolo, între ei doi. Anne se holbă la bărbat, și ochii mijiiți i se măriră, când realizează ce aluzie se ascundea în propriile ei cuvinte. Nu gândise așa, sau totuși? În această clipă confuză, în timp ce inima îi bătea sălbatic în piept, și în partea de jos a trupului simțea o reacție până atunci necunoscută,

determinată de trupul îngust al bărbatului ce se lăsa pe ea, Anne nu mai era sigură pe ea.

Afară cerul bubuia, ploaia turna, se scurgea pe acoperiș, curgea în șuvoaie pe streșină și sub geam cădea torențial pe pământ. În liniștea instalată brusc, părea foarte gălăgioasă.

– Onoarea mea pentru virtutea ta, este un schimb încântător.

Când Ravel pronunță acestea, încă nu credea că fata o face. Îl urăște prea mult și de prea multă vreme. Anne nu răspunse, de aceea continuă.

– Sunt curios, dacă Murray Nicholls merită acest sacrificiu și apreciază oare profunzimea atracției.

– Asta nu este atracție.

– Atunci ce este? Pur și simplu te îngrijorează fericirea surorii tale?

– În parte - corectă Anne liniștită.

– Și ce altceva? Întrebă Ravel încurajator. Cel mai curat altruism? Dăruirea unui om pentru bunăstarea celuilalt? Crezi, dacă îți spun, că sunt dispus să accept propunerea ta, dacă este propunere, din același motiv?

– De dragul Celestinei? - Întrebă Anne, încruntându-și încurcată sprâncenele.

– De dragul tău. Și pentru că n-am voința să mă opun. Izbucni în râs cu glas răgușit, ironic. Atât despre onoare.

Încet îi dădu drumul fetei, își retrase mâna și se ridică ca să n-o apese mai departe. Anne își masă încheieturile și își accelerează circulația sanguină. Bărbatul stătea și o privea, cu genunchii strânși, rezemat într-un braț. Fata simțea pe ea privirile lui iscoditoare.

Virtutea ei pentru viața unui om. Dacă e Murray, sau Ravel, schimbul nu este rău. Și așa nu se prea pregătește să se mărite, așa că nu este într-adevăr important să-și păstreze prihana pentru noaptea nunții. Acest simplu act fizic se sfârșește repede și îl va uita la fel de repede. Decurgerea actului nu este importantă, doar rezultatul contează.

Dură destul de mult până se hotărî să se uite la Ravel. Când în sfârșit se ridică și-l privi, ochii ei iradiau o hotărâre solidă.

– Dacă o fac, juri că nici nu vei încerca să te întâlnești cu Murray, mâine dimineață?

Cum ar putea să spună nu? Pierdere onoarei nu este un preț prea mare pentru acea minune, despre care nu îndrăznea nici măcar să viseze. Dar putea să suporte ura, care însoțește sacrificiul? Va fi suficientă pentru a-i alina durerea, dacă se consolează cu ideea că Annei și așa îi este deja silă de el și n-o să-i fie mai tare?

– Sunt de acord - răspunse pe un ton grav.

Anne înghiți sec. Pentru moment crezu că Ravel vrea să o refuze pe ea și înțelegerea. Încă sperase și în faptul că va spune că Anne poate să plece și nu trebuie să-i mai fie teamă de un eventual duel. Trebuia să-l fi cunoscut mai bine. Atunci ce mai aștepta acest bărbat? Dacă e neserios, de ce n-ar fi până la capăt? De ce n-ar subjuga-o? Ploaia răpăia tare, neîndurător deasupra capetelor lor, pe acoperiș.

– Deci? Vocea aproape i se curmă de încordare.

Bărbatul zâmbi încet, în timp ce-și adânci ochii negri în cei ai fetei.

– Nu-i nici o grabă.

– Ai vrea să... dai lampa mai mică?

– Mai bine nu.

Lumina blândă de sub globul afumat nu dădea impresia de inoportună, dar nici nu era atât de întunecată cum i-ar fi plăcut fetei. Inspiră adânc, apoi expiră lent. Privi spre ușă peste umărul bărbatului, apoi spre focul care mocnea în cămin și în final din nou spre Ravel.

– Trebuie să mă ajuți să mă dezbrac.

– Bineînțeles - răspunse bărbatul serios.

Anne se mișcă, cu mușchii încordați și-i întoarse spatele, ca să ajungă la nasturii mici care încheiau rochia. Dar Ravel nu începu imediat, ci își puse mâna pe umerii fetei, și-o ținu acolo, savurând calmul trupului ei sub palme, când îi accepta atingerea. Inima i se

srânse în piept, se aplecă și cu buzele atinse ceafă moale, neapărată a fetei. Atingerea era atât de blândă și de ușoară, încât Anne mai mult o bănuia, decât o simțea. Își mișcă capul, întrebătoare.

Ravel își retrase mâna lent, trăgănat, o ridică și își întinse degetele după agrafele care țineau coronița împletită de păr.

Scoase una câte una agrafele, le aruncă pe jos, în timp ce acestea scoteau sunete melodioase, sonore. Cu mișcări repezi despleti codița și părul mătăsos, apoi îl întinse pe umerii Annei. Abia după aceea începu descheiatul.

Pe Anne o cuprinse un sentiment sufocant, de închețare, când simți degetele sigure, calde ale bărbatului. Doar cu o încordare supraomenească reuși să se forțeze să stea calmă și să accepte această întimitate. Se păstrase atâta vreme neatinsă și acum nu era singură că poate să suporte ce urmează, oricât încerca să se autoliniștească.

Dar bărbatul nu mai aștepta o nouă permisiune. După ce descheie rochia și lăsase să cadă mânecile peste umeri începu să desfacă jupoanele și fundele crinolonei, apoi dezlegă șiretul. Peste câteva clipe, scoase peste cap structurile rochiei și le aruncă la o parte, de parcă ar fi rupt doar petalele unei flori.

Anne rămase doar în pantalonăși și în corset. Se întoarse și îl privi în ochi pe bărbat. Ravel apucă capătul fundei albastre ce ținea corsetul și desfăcu încet nodul. Funda se desfăcu. Corsetul fin se desfăcu lăsând descoperită rotunjimea moale a sânilor fetei.

Lumina lămpii conferea o strălucire roșcat aurie părului Annei, iar ochilor profunzi, albaștri, le dădu o astfel de luminozitate, cum dă soarele care pătrunde prin vaporii mării. Și pomeții obrazilor înotau în lumină, iar partea triumfiulară de sub ei rămase în întuneric. Evidenția cu delicată dezinvoltură rotunjimea fină a sânilor, de parcă ar fi fost acoperiți cu praf de aur și praf de perle.

Anne privi în sus spre Ravel și se miră că nu se grăbește, dimpotrivă savura vizibil dezbrăcarea. Trăsăturile bărbatului

rămaseră serioase, în colțurile gurii se vedea expresia nesfârșitei voluptăți. Privi în sus și în momentul când observă că Anne îl privește, încetă contemplația încântătoare.

Zâmbetul îi deveni mai larg, trăsăturile lent se iluminară senzual. Dintr-o dată se culcă și se întinse în toată lungimea lui. Își încrucișă mâinile sub cap, apoi privind în ochii fetei, zise:

– Eu urmez.

– Vrei... ca eu să te dezbrac?

– Exact la asta m-am gândit, răspunse bărbatul distrându-se în șinea lui.

Anne realiză brusc că o cuprinde o ciudată emoție, sentimentul neliniștii crescânde, în care era și sentimentul libertății. Nimic nu o scutește să-și satisfacă curiozitatea despre bărbați și despre tainele nopții. Mulțumită deschiderii femeilor creole și ale sclavelor deja își făurise o imagine destul de detaliată despre anatomia bărbaților și despre cum decurge fecundarea, dar nu înțelegea chiar tot. În seara aceasta putea să afle ceea ce rămăsese ascuns în fața ei.

Sprijinindu-se într-o mână, se aplecă asupra bărbatului și cu degetele tremurânde căuta nasturii de os ai cămășii lui. Îi desfăcu unul câte unul. I se arătă pieptul puternic, acoperit cu păr negru. Își trecu degetele peste el cu bucurie emoționantă, o surprindea mușchii lui bine conturați, puternici și totuși moi. Mângâia sfârcurile întărite și din respirația reținută a bărbatului observă că este o zonă sensibilă. Dar nu continuă, ci mângâie în continuare zona abdomenului și scoase cămașa din pantaloni.

Ravel se mișcă, s-o ajute, apoi când Anne trase cămașa se ridică în cot să poată s-o scoată și de pe umeri. Fata, cu degetele desfăcute, și cu palmele îi mângâia gâtul și antebrațul, savura finețea pielii, până când ajunse la cot și la brațul mușchiulos. Apoi se aplecă mai aproape de el și scoase mânecile cămășii.

Atinse pieptul bărbatului, simți furnicăături în sân, sfârcurile i se ridicară. Dintr-o dată simți parfumul cald, bărbătesc care se amesteca cu parfumul proaspăt de săpun și cu mirosul cămășii noi de flanel. O cuprinse un fel de sentiment plutitor și încet o

subjugă o dorință febrilă. Dar nu vroia să-i dea atenție. Cu ochii plecați scoase cămașa de pe bărbat și o aruncă lângă pat, pe grămada propriei sale rochii.

Ravel se culcă la loc. Anne, repede, încă înainte s-o fi părăsit curajul, desfăcu nasturii pantalonilor, de sub care se iviră izmenele din pânză de in; erau cusute din material atât de fin încât erau aproape transparente. Dar de aici nu știa cum să mai continue. Ezită.

Pe fața bărbatului apăru o mică grimasă. Cu un deget de la picior își scoase un pantof, apoi și pe celălalt. În liniștea nopții făcură zgomot puternic câzând pe podea. Cu mișcări iuți, economicoase, își scoase șosetele, trăgându-le peste cătușe. Apoi ieși din pantaloni și din izmene. Era greu să le scoată peste cătușe, dar până la urmă ajunseră și astea pe podea.

Pe coapsa bărbatului se întinse o urmă de rană, locul unei tăieturi adânci. Anne își pironi ochii pe el, deoarece cât timp studia locul nu trebuia să-i măsoare nuditatea sau să privească în altă parte. Cu o expresie îngrijorată întinse mâna acolo și atinse locul rănii, dar când vârful degetelor simțiră pielea caldă a bărbatului, dintr-o dată simțea că e într-adevăr îngrijorată.

- Pe asta cum ai căpătat-o?
- De la o baionetă spaniolă, în Nicaragua.
- L-ai... fata nu termină de spus.
- Dacă l-am omorât? Da.

Glasul îi era tensionat, de parcă ar fi așteptat că Anne îl va acuza pentru asta. Dar fata, încet, chibzuit, spuse:

- Puteai să rămâi infirm.
- Nu contează, spuse bărbatul. Acum nu mai contează, și își dădu seama că spuse adevărul. Într-adevăr nu conta. Nimic nu avea importanță în acest moment în afară de ciudata înțelegere, care îi lega.
- Nu, șopti fata.

Ravel o privi, în adâncul negru, de nepătruns al ochilor lui jucau umbre enigmatice. Cu mișcări repezi, până să observe Anne, îi trase corsetul și îl scoase de pe ea. Privirea i se aprinse

când alunecă peste sâni fremătători, perfect simetrici ai fetei, încununați de sfârcurile roz. Din gâtul lui se auzi un sunet, care putea fi și oftatul celei mai profunde satisfacții sau dezlegarea unei adânci neîncrederi. Cuprinse umerii Annei și o trase spre el. Părul fetei unduia în jurul lor, ca o perdea brun-roșcată. Îi învălui într-o intimitate periculoasă și în parfumul trandafirului, ce-ți strângea inima strălucind în lumina flăcărilor. Sâni fetei se lipiră de pieptul lui Ravel. Bărbatul prinse obrajii Annei și îi trase mai aproape până când buzele li se atinseră.

Gura lui fierbinte, frumos conturată se lipi de a fetei, dar din sărutul lui nu se simțea rigiditatea, ci numai ispita senzuală și implorarea puternică. Limba lui excita buzele senzuale, fragile ale fetei. Găsi mica rană, unde cu o seară înainte o mușcase, înainte să fie lovit în cap, și o dezmierdă cu mișcări tandre, lente. Pe Anne o încântă această blândețe; își desfăcu buzele și-i dădu drumul bărbatului, atingându-i limba, cu a lui.

Într-unul din colțurile îndepărtate ale minții ei se trezi un protest delicat, moral împotriva participării la propria cădere. Conștiința îi dicta să se supună, dar nu și să-i placă. I-ar fi plăcut să dea vina pe vin, care-i circula prin vene, sau pe o străveche slăbiciune femeiească, sau chiar pe puterea de atracție căreia nu i se putea împotrivi, a lui Ravel. Dar nu despre asta era vorba. Cauza se ascundea în ea; dorința de mult adormită, necesitățile nesatisfăcute s-au răsculat în ea. Ceva instinct necontrolat o mâna să profite de această ocazie, să cunoască cel mai darnic premiu de consolare al vieții, cu care vrea să recompenseze pentru durerea existenței, această posibilitate care-i căzu în brațe.

Sărutul lui Ravel avea gust de fructe și cafea. Gura bărbatului o primi cald pe a ei, arătându-i suprafața interioară umedă, moale. Limbile lor se încurcară, se împletiră. Mâna bărbatului îi aluneca de pe umeri, pe spate, o strânse tare, apoi și mai jos îi îmbrățișă șoldurile. Căută nasturii laterali ai pantalonaiilor ei, îi eliberă și îi dădu jos, mângâind-o, dezmierdând-o cu mâinile, în ambele părți.

Anne simțea sub ea bărbăția lui lungă, încordată, ce arăta puterea dorinței lui. Dar în mișcările bărbatului nu era nici acum grabă. Accepta bucuria momentului adânc, senzual, de parcă ar fi vrut să-și întipărească în minte atingerea trupului fetei, frumusețea rotunjimilor ei mari. Îi acoperi cu sărutări firbinți fața, de la colțul gurii până la pomeții obrazilor. Își cufundă fața în grămada de păr lung, care se întinse în curbarea gâtului. Apoi își plecă capul, îi dezmierdă pielea taliei înguste, linia copselor. Îi prinse cu mâna un sân și cu limba desenă mici rotocoale pe el, apoi apucă cu gura, blând, sfârcul ascuțit.

Anne respiră adânc, în timp ce o cuprindea dorința fierbinte, iradiind tot mai jos și mai jos. Cu ochii strâns închiși își întinse mâna, își trecu degetele sensibile, căutătoare peste brațul acoperit de mușchi al lui Ravel, peste pieptul lui până jos pe burta lui plată. Bărbatul îi apucă mâna și o conduse spre organul lui gata de atac, mățâsos de moale la atingere. Anne nu protestă, porni într-un drum de descoperire, aproape că se pierdu în voluptatea neașteptată și nu contenea să se mire de oferta mărnimioasă a bărbatului.

Timpul se opri să mai existe pentru ei. Ploaia răpăia, bătea pe acoperiș, un fulger tăia semiîntunericul camerei. Lumina lămpii pâlpăia, se ondula, în cămin cărbunele mocnea pocnind ușor. Trupurile lor fură cuprinse de lumini aurii, roșcate și argintii, propriile lor focuri interioare le ardeau pielea. Respirau din ce în ce mai greu, mișcările lor deveneau tot mai puțin controlate, deveneau instinctive.

Mâna lui Ravel ținea corpul fetei, și punând la o parte toată pudoarea, îi căută izvoțul neatins niciodată, secret, al feminității ei. De la mângâierile lui lente, statornice fata simți că i se topesc și oasele, iar sângele îi alerga galopant prin vene. Extremitățile i se îngreunează, simțea o dezinvoltură din adâncul interiorului, îmbătătoare. Mușchii abdomenului se contractară spasmodic. Inima era cât pe ce să-i sară din piept. Își încordă trupul, vroia să ajungă mai aproape de bărbat, să devină o parte a trupului lui.

Ravel, pătrunzând cu degetele între coapsele fetei, cu mișcări circulare calma, mângâia prima senzație dureroasă, încet, blând, perseverent, dezlegând încordarea Annei. Cu răbdare fără margini deschidea calea ce ducea la voluptate, până când fata scoțând un sunet moale, speriat începu să se miște și să se ridice spre el.

Atunci bărbatul o luă spre el, și făcându-și loc între coapsele subțiri și lungi ale fetei, o pătrunse, mișcându-se înainte-înapoi, în timp ce treptat pătrundea din ce în ce mai adânc. Pentru o clipă Anne simți o durere arzătoare, dar înainte să poată lua aer ca să strige, senzația neplăcută dispăru, luându-i locul ritmul dulce, puternic al lui Ravel.

Ușurarea și cea mai curată voluptate se amestecau în acel strigăt ușor care-i părăsi buzele. Ca la un semnal, Ravel o strânse la el pe Anne și o întoarse pe spate, și se ridică deasupra ei. Lanțul care se întindea pe jos pe lângă pat și pe pat se răsuca pe coapsele fetei, legându-i inseparabil.

Anne abia observă că încă o legătură le unește trupurile. Se ridică spre bărbat fără protest și într-un extaz tremurător primea pătrunderea din ce în ce mai adâncă a lui. Pielea îi furnica și i se făcuse ca de găină. Buzele i se deschiseră și desfăcându-și mâinile, își apăsă palmele de umerii bărbatului.

Fuseră cuprinși de o minune senzuală, fierbinte, în care se mișcau împreună. Anne accepta împinsăturile din ce în ce mai puternice, estompa loviturile, care alimentau crescând în ea sentimentul noii și viei minuni. Plutea înăuntrul ei, inundând-o cu o toropeală curgătoare, căutând loc să izbucnească în afară.

Când în sfârșit se scurse din ea, își reținu respirația într-un tipăt înecăcios. Tabără asupra ei cu o putere elementară; aceasta era o pasiune furtunoasă, turbată la fel ca cealaltă, care duduia afară în noaptea cu vânt.

Trăiră împreună, concurând, savurând inundarea plină de putere. Bărbat și femeie, îmbrățișați unul cu altul. Se ridicară deasupra motivelor mărunte, care îi legară, căutară și găsiră adevărul primordial, din propria lor închisoare, acea închisoare pe care viața o făuri pentru ei aceasta fiind singurul refugiu.

Capitolul VI

Furtuna se îndepărta din ce în ce mai mult. Ploaia scăzu în intensitate, dar cădea neîngăduitoare în continuare, de parcă n-ar vrea să înceteze toată noaptea. Anne și Ravel, cu trupurile împletite stăteau întinși, respirația lor sacadată începea să se întoarcă la ritmurile normale. Ravel îndepărtă delicat o șuviță de păr, care se odihnea pe obrazul Annei. Își trecu mâna peste brațul ei peste abdomen, și deoarece simți că suprafața pielii era răcoroasă, înveli fata cu pătura.

Anne își rezemă obrazul de umărul bărbatului. Avea mintea atât de tulbure. Nici nu știa dacă să se bucure de ceea ce se întâmplase sau să-i pară rău. Știa doar că în această clipă stătea mulțumită în brațele bărbatului care o îmbrățișa, iar inima i se ușură de o grea povară. Savura senzual, curios că stau culcați goi unul lângă altul și acest lucru nici nu încerca să-l ascundă. În adâncul ființei ei se simțea că acum ar trebui să se simtă înjosită și că s-a profitat de ea, și ar trebui să se bucure doar pentru că datorită acestei fapte a scăpat un om de la moarte sigură, dar nu găsi în ea nici urmă din acest martiriu. Cel mai mult se temuse nu pentru omul pe care l-a salvat, ci pentru cel care putea să-i facă necazuri.

Întrebă încet:

– Este adevărat că unii te vor numi laș dacă nu apari dimineată?

– Nu în față.

– Cum înțelegi asta? De frică nu o vor spune de față cu tine, dar vor putea șușoti în spatele tău?

– Ceva asemănător.

– Fata îl privi încruntată.

– Și dacă vor fi unii care nu se sfiesc, care de dragul gloriei vor să se bată cu tine? Asta le va fi un motiv bun, nu?

– Posibil.

În spatele vorbelor indiferente Anne simți că a atins esența problemei și știa că bărbatul nu a fost sincer. Nu era doar posibil, ci chiar foarte probabil din această unică întâmplare când nu și-a făcut apariția pe câmpul onoarei, vor urma alte dueluri. La asta de ce nu s-a gândit mai devreme?

Nu și-a dat seama, deoarece până acuma se temea doar pentru Murray și Celestine, pentru toți în afară de înfricoșătorul, neînvinsul Cavaler Negru.

– Iar tu nu faci nimic împotriva, ci îi chemi la duel pe cei care te supără!

Bărbatul se retrase puțin, să o poată privi pe Anne în ochi.

– Ce aștepti de la mine? Să-ți permit prețiosului tău viitor cumnat să mă insulte?

– Murray n-ar face niciodată așa ceva!

– A făcut-o deja.

– Cu siguranță nu l-ai înțeles bine, sau poate nu știa cât sunt creolii de sensibili. Vroia doar să mă apere pe mine.

– Nu l-am înțeles greșit. I-am dat posibilitatea să se explice, dar el a considerat că asta n-ar arunca o lumină bună asupra curajului lui, de aceea, pe urmă, mi-a aruncat în față mănua. N-aveam altceva de ales, a trebuit să accept provocarea lui.

– Cu siguranță nu știa cine ești.

– Ce conta?

Anne dădu din cap.

– Nu știi. În orice caz acum nu mai contează nimic, că nu se poate fixa o nouă întâlnire.

– Să presupunem – replică Ravel privind-o fix pe fată – că Murray Nicholls va considera o nouă jignire faptul că nu apar, adică vede în asta un motiv pentru un nou duel.

– Este imposibil. Codexul duelurilor...

– Codexul interzice ca părțile, pornind de la același motiv, să se întâlnească de mai multe ori – spuse Ravel cu glas obosit. Dacă ține cont cineva de asta. După prima picătură de sânge nu ai voie să lupți mai departe, n-ai voie să tragi mai mult de două focuri, dar eu am văzut și inși care s-au luptat, au tras și 5 sau 6 focuri unul în altul, până când unul dintre ei a murit. Dar codexul nu spune nimic despre situația în care duelul pleacă de la cu totul alt motiv. Și nimic nu este mai simplu decât să găsești astfel de motiv.

Anne se îndreptă încet și se uită îngrozită la bărbat.

– Vrei să spui că dacă vrei, îl poți provoca din nou pe Murray?

– Data trecută nu eu am inițiat duelul.

– Dar l-ai adus într-o asemenea situație în care el simțea că trebuie să facă față, și asta este tot aia – spuse fata acuzator. Și acum vrei s-o faci din nou!

Ravel se ridică și o privi în față. Trupul lui gol se mișca cu grația unui animal.

– Eu îți explic doar că ar fi posibil un nou duel. Odată am încercat deja să te fac să înțelegi, dar nici nu m-ai ascultat. Dacă pot, îl voi evita dar nu voi fugi din fața lui Murray Nicholls nici măcar de dragul tău.

Anne abia îl lăsa să-și termine fraza.

– Ai făcut o nebună din mine. M-am sacrificat ca să împiedic duelul, iar tu știai că mai târziu vei face ce vei vrea! Trebuia să știu că ești lipsit de onestitate, n-ai nimic altceva decât mândria prostească conform căreia tu ești cel mai bun duelist din

New Orleans. Nimic nu ți se poate împotrivi, nici măcar cuvântul tău domnesc de onoare.

Obrajii lui Ravel se înroșiră tare. Glasul îi sună disprețuitor în liniște.

– Nu eu am început duelarea și nu găsesc nici un fel de bucurie în asta. Când ies pe câmpul de bătaie, singurul meu țel este să rămân în viață onorabil. M-am jurat și mă mai jur o dată că voi respecta înțelelegerea noastră, dar oricât de memorabilă va rămâne această noapte pentru mine, n-am de gând să mor din cauza ei.

– Adică, vrei să spui, că drept răzbunare pentru ceea ce eu am făcut îl vei uide pe Murray – strigă fata sufocându-se.

– Cu el vei plăti dezonoarea pe care am provocat-o eu!

Bărbatul o privi posomorât.

– Așa părere bună ai despre mine? Ți-aș jura că voi cruța viața celui bărbat, dacă ar depinde numai de mine, dacă îmi dă posibilitatea, dar nu cred că ți-ar fi suficient jurământul meu.

Anne se îndepărtă de el, alunecă din pat, apoi se aplecă, își strânse în grabă rochia și își culese agrafele. Cu lucrurile ținute în brațe se întoarse cu fața spre bărbat.

– Nu, nu este suficient. Și nu te las să pleci de aici. Trădarea are ca răspuns trădare, sau cel puțin mie așa mi se pare. Rămâi aici, aici vei putrezi!

Ravel se sculă din pat, dar fata se pregătea deja de plecare. Făcu câțiva pași înapoi, până unde ajungea lanțul.

Bărbatul nu se duse după ea, stătea în genunchi pe saltea.

Când fata porni spre ușă, el zise:

– Chibritul este tot la mine.

Anne se întoarse, mâna ei era deja pe clanță.

– Atunci dă foc la toate! Dar și tu vei arde aici, pentru că dau ordin să lase să ardă împreună cu tine.

– Crezi că oamenii te vor asculta? Trăsăturile bărbatului exprimau îndoiala.

– Nu știu – răspunse Anne cu zâmbet caustic. De ce nu-i pui la încercare?

Îeși furtunos, apoi trânti ușa în urma ei. Scoase cheia și cu mulțumire furioasă o întoarse în broască, apoi o puse la loc în cui.

Hainele, aproape că-i căzură din mână. Le aruncă jos în cotitura scărilor, apoi încercă să le culeagă în întuneric. Aici ploaia se auzi mai tare, că doar capătul clădirii era deschis. Prin intrarea pentru mașini bătea un vânt rece, umed. Anne se înfioră dar nu atât din cauza frigului, cât mai mult din cauza celor întâmplare. Își găsi corsetul, îl îmbrăcă repede, apoi își căută lenjeria de corp și jupoanele, le îmbrăcă și pe acestea și abia după aceea se băgă în crinolină și în rochie. Nu putea însă să încheie singură nasturii, așa că nici nu încercă. Își strânse părul în coc cum putu, îl prinse cu agrafe, apoi se încălță cu papucii și porni în jos pe treptele grosolane.

La intrarea mașinilor își aruncă șalul pe cap și și-l legă pe sub bărbie. Ridică marginile fustei, luă aer în piept și porni prin noapte.

Sub picioarele ei apa curgea în șiroaie, papucii se udaseră după câțiva pași. Vântul se agăță în fustele ei de parcă ar fi fost pânzele unei nave și o suflă înapoi, lovindu-i în față picăturile de ploaie. Anne de-abia putea să distingă lumina lămpii clădirii principale. Dar nici prin gând nu-i trecea să se întoarcă înapoi, mai bine își continua drumul cu dinții încheștați și ochii strânși. Nu dorea să-l revadă pe Ravel Duralde nici acum, nici altădată.

Omul acesta este un mincinos, un vagabond ce sucește capul femeilor. A folosit-o în modul cel mai josnic. Dacă Anne ar fi fost bărbat, l-ar fi străpuns cu o sabie cu cea mai mare plăcere.

Ar fi trebuit să-l cunoască mai bine, decât să aibă încredere în el. Nici nu știa ce a apucat-o că s-a lăsat prinsă în plasă atât de ușor, de obicei nu era așa credulă. Ravel reuși s-o facă să și creadă, să gândească la faptul că în timpul anilor greșise în

privața lui. I-ar fi plăcut să creadă. Doamne, ce mult ar fi dorit să creadă că pe Ravel îl chinuia moartea lui Jean la fel de mult ca pe ea, că e cuprins de vinovăție și remușcare permanentă. I s-a făcut milă de el, deoarece a trebuit să lăncezească ani de zile în închisorile spaniole și simți și-ea cât de greu îi putea fi să fie închis. Și, ce este mai rău, o orbi complet gândul că pentru bărbat dorul după ea era mai important decât apărarea onoarei sale. Cât fusese de nebună! Ar fi dorit să țipe și numai la gândul acesta!

Din gât îi ieși un sunet asemănător plânsului în hohote, dar se abținu. Nu va plânge – este prea târziu. De-ar putea da timpul înapoi și ar putea fi iar ca azi dimineață neprihănită. Oh, de-ar putea să se mai respecte. Dar nu putea. N-avea altă soluție, trebuia să uite tot ce s-a întâmplat, trebuie să depășească momentul.

„Onoarea mea pentru virtutea ta...”

Doamne Dumnezeu, va putea oare uita ceea ce i-a spus acest bărbat, cum s-a uitat la, ea, cum a atins-o și felul cum ea a reacționat la toate astea? Mirosul furtunii, al bumbacului și al legăturilor pentru rană, un trup cald de bărbat – toate acestea îi vor aminti de Ravel? Cât timp trebuie să nu mai simtă faptul că a folosit-o ca pe o fată de stradă? Cât timp îi trebuie să învețe să trăiască cu acest fapt: Ravel Duralde i-a luat fecioria, dar nu din pasiune sau din curiozitate, ci pur și simplu deoarece nu a putut să se împotrivească posibilității unei cuceriri prea ușoare, a unei replici potrivite?

Denise aștepta în dormitorul Annei, stând pe un scaun. Când Anne intră prin ușa deschisă a balconului din spate, Denise se ridică în picioare. Ochii i se deschiseră largi, i se dilatară, așa se holbă la rochia udă, descheiată la spate a Annei și la părul rebel ieșit din cocul improvizat.

– Mademoiselle, ce s-a întâmplat? strigă ea.

– Nimic special, răspunse Anne, ascunzând un zâmbet. Își aruncă șalul, apoi începu să scoată agrafele din șuvițele udate. – Aș vrea un brandy și o baie fierbinte, dacă ești amabilă.

Administratoarea nu se mișcă.

– V-a atacat?

– Mai bine n-aș vorbi despre asta.

– Dar „chère“, trebuie să-mi povestești.

Denise era doica Annei, doamna ei de companie și aproape în aceeași măsură mamă ca și Madame Rosa. Nu puteai să o refuzi. Anne oftă ușor.

– Nu m-a atacat, cel puțin nu așa cum îți închipui.

– Te-a violat?

– Nu tocmai.

– Dar ai devenit a lui?

Anne se îndepărtă de femeie.

– Ce contează? Mă simt bine. Nu trebuie să-ți faci griji.

– Ești compromisă „chère“. „El“ a făcut asta cu tine, el trebuie s-o repare. Trebuie să te ia de soție.

Anne se întoarse brusc și se așază în fața ei.

– Nu! Mie nu-mi trebuie.

Își putea închipui ce-ar răspunde Ravel dacă cineva i-ar spune că trebuie să se însoare cu femeia care l-a răpit. Dar chiar dacă ar accepta, Anne nu dorea să fie soția unui om pe care îl ura, care obține ceea ce vrea cu mijloace atât de josnice.

– Ești sigură?

– De nimic n-am fost mai sigură decât de asta.

Administratoarea mai ezită un minut, parcă ar dori să continue discuția, dar pe urmă porni spre ușă.

– Denise, dacă te întorci, poți începe să faci bagajele. Măine dimineață mă întorc la New Orleans.

– Cu Monsieur Duvalde? – întrebă femeia, rigid, bănuitoare.

– Singură.

– Îl lași aici în hambar? Dar, mademoiselle, nu se poate!

– Ba da!

– Gândește-te ce scandal va fi dacă află cineva! Înțeleg că ești furioasă pe el, dar asta nu e bine.

– Poate, dar mie nu-mi pasă de el, indiferent dacă e bine sau nu.

– Oamenii lui pot fi îngrijorați, îl vor căuta. Pot chema și poliția.

– N-au decât s-o cheme.

– Dar „chère“...

Anne oftă și își lăasă umerii în jos.

– Știu, știu, peste o zi, două mă întorc și îi dau drumul. Iar în ce privește oamenii lui, am auzit că nu e lucru neobișnuit la el să dispară fără urme pentru puțin timp. Nu-l vor căuta.

– Un lucru e sigur, că merită să fie legat un pic. Dar și el însuși poate să meargă la poliție.

– Și relatează că o femeie l-a ținut în captivitate? Nu cred că i-ar place ca acest lucru să se afle.

Denise dădu ușor din cap.

Poate că ai dreptate. Dar ce va fi atunci, dacă hotărăște se răzbune el singur? Are timp destul să se gândească la asta.

La acest gând Anne se cutremură. Asta nu era imposibil, deși se poate întâmpla ca Ravel să considere ca suficientă revanșă ceea ce s-a petrecut.

– La asta mă voi gândi, când îi vine timpul.

Administratoarea nu mai zise nimic, și plecă să pregătească baia. Anne își înmuie frigul din oase în timp ce bău brandy-ul. Denise puse lucrurile în lada de călătorie, închise lampa, apoi luă rochia de mătase udată și jupoanele noroioase să le aranjeze. Anne stătea culcată în patul ei și privea întunericul. Supărarea care o mânase până acum trecu încet-încet, simțind doar o epuizare nesfârșită.

Simțea de parcă ar fi fost trădată. O apăsa nu numai ceea ce făcuse Ravel cu ea, ci și sentimentul că devenise victima

propriilor senzații. Fusese foarte aproape de punctul în care l-ar fi evitat pe bărbat, ba chiar să-l fi admirat sincer. Pe deasupra, trezi în ea o pasiune și o voluptate, despre care Anne nici nu vizase vreodată. Blândețea lui Ravel acționase asupra ei ca o adevărată descoperire, cum mărinimos se preocupa de bucuria ei, atenția aceea perfectă cu care o inițiasse în arta iubirii. Pentru câteva minute scurte, Anne aproape că se îndrăgosti de el.

Cum a putut să se înșele atât de mult? Cum a reușit bărbatul acesta, pe care îl urăște de atâta timp, să reevalueze sentimentele ei față de el? Probabil îl atacase în punctul lui vulnerabil, încât a fost în stare de așa ceva. Anne devenise curioasă, iar forța uriașă a pasiunii o făcuse să uite atât de mult realitatea. Sau e posibil că doar un singur bărbat putea trezi în ea acest sentimente și este sensibilă doar la el?

Singurul lucru de care se bucura, că în ciuda acestor lucruri nu devenise atât de slabă încât să-l elibereze pe Ravel. Măine nu va fi duel, indiferent de ce va fi în viitor.

Dar asta nu o consolă cu adevărat. În colțul ochilor apărură lacrimi, curgându-i peste tâmpile prin păr. Anne își ascunse fața în pernă și izbucni în plâns.

*

Primul lucru pe care vroia să-l afle Madame Rosa, când Anne intră în salonul casei din New Orleans era ce fel de treabă urgentă avusese ea de a trebuit să părăsească orașul în mijlocul nopții. Era foarte elegantă: purta o rochie neagră din mătase, de dimineață, cu pălărie albă de dantelă ornată cu funde negre și de culoarea levănțicăi, iar în păr avea crini de mătase mov. Își sorbea obișnuitul ceai de dimineață, la care mânca un pic de dulceată, să-și potolească foamea până la prânz. În vasul aflat la cotul femeii, biscuiți englezești cu aromă de vanilie o îmbiau, iar

pe partea cealaltă a mesei stătea o farfurie plină cu cașcaval Gruyère, cu cremvurști cu ciuperci și cu chifle.

Anne își scoase mânușile din piele de capră, își scoase și pălăria și i-o întinse cameristei. Păși spre scaunul mamei ei vitrege și se aplecă s-o sărute pe obraz.

– Dacă-mi torni o cană cu ceai, până intru la mine în cameră și mă spăl pe mâini, atunci îți povestesc.

– Cum să nu, chère, și îți pun pe o farfurie și câte ceva de mâncare. Totdeauna ai fost slăbuță, dar în dimineața aceasta arăți slabă de-a binelea.

Madame Rosa, în ciuda indifferenței pe care o afișa, era totuși foarte atentă. Anne știa că n-are voie să uite asta și trebuie să aibă grijă. Mulțumi și traversă salonul în direcția camerelor particulare ale casei.

Înainte să se întoarcă își ciupi obrazii să pară mai roșii, apoi începu să povestească cursiv ce boală a apărut în rândul sclavilor. Denise era îngrijorată că vor face dizenterie din cauza apei murdare, dar în final s-a stabilit că era vorba de o boală infecțioasă de stomac. Ca să preîntâmpine alte întrebări, puse ea întrebarea ce-a făcut doamna bătrână și Celestine în timp ce ea fusese plecată de acasă.

În această clipă intră Celestine. Auzi întrebarea și înainte ca Madame Rosa să fi putut răspunde, spuse:

– Ne-am enervat la culme în dimineața aceasta, îți poți închipui! Am colindat tot orașul pentru jupoane roșii, de care purtase regina Victoria la Balmoral, dar n-am găsit nicăieri. A trebuit să ascultăm o grămadă de bancuri stupide despre steaguri roșii și tauri, și că în ce bucluc poate intra cea care poartă astfel de rochie. Una din paiețe spuse că dacă te rănește un taur, poți să le numești și fuste „însângerate“.

– Cred că asta am mai citit-o undeva – spuse Anne. Îmi închipui că a devenit foarte la modă.

– Exact. În tot oraşul toată marfa s-a vândut, nu se mai găseşte nicăieri nici măcar o bucăţică de flanel roşu. Toate croitoresele au atât de mult de brodat încât nici nu fac faţă. Dar Anne, asta este într-adevăr jupon şmecher! Trebuie purtat deasupra crinolinei, marginea de jos a rochiei, într-o parte, se ridică şi se prinde şi între timp se vede tivul brodat cu bogăţie. Este încântător!

Anne doar zâmbea la acest entuziasm.

– Nu pare la fel cu cel pe care Victoria ar fi dispusă s-o îmbrace.

– După părerea mea – interveni Madame Rosa în felul ei greoi – ideea asta are avantajul de a proteja fusta împotriva noroiului scōţian. În felul acesta putea s-o ridice şi totuşi nu-şi arăta dantelele albe indiscrete. În această ținută nimeni nu se poate gândi la ceva rău, dacă ne ridicăm rochiile să nu se murdărească.

– Bărbaţii sigur se bucură de această nouă modă.

– Le place în mod categoric – răspunse Celestine cu răs cristalin.

– Gaspard o consideră fără gust – declară Madame Rosa, dar atât de multe femei le folosesc, încât el protestează mai mult împotriva culorii roşii.

– Şi ce s-a mai întâmplat?

– Doamne, Anne, întrebi, de parcă ai fi plecată de atâta timp; deşi ai plecat doar de două zile – zise Celestine, privind-o cu ochii larg deschişi.

– Da?

La drept vorbind, ea simţea timpul cât lipsise mult mai lung. De parcă s-ar fi schimbat în fond. Lucruri, ca juponul roşu, n-o interesau de loc, doar din politeţe îşi impuse să arate puţin interes.

Madame Rosa vorbea.

– Am auzit că am pierdut un spectacol extraordinar în seara cu balul mascat. Charlotte Cushman a jucat memorabil în rolul lui Mrs. Haller. Am plănuit ca în seara aceasta să reparăm această omisiune și s-o vedem în rolul reginei Katherine din Henric al VIII-lea. Ai avea chef să vii cu noi?

– Cu plăcere. Dacă altceva nu, asta îi va distra atenția de la gândurile ei.

– O, Anne, încă nici n-ai auzit noutatea! – strigă brusc Celestine. Este foarte curios, nici nu-ți vine să crezi! Azi, înainte de micul dejun, a trecut Murray pe aici să povestească ce s-a întâmplat, doar știa că mă îmbolnăvesc de îngrijorare. Dar toată sperietura noastră a fost degeaba. Duelul s-a amânat. Ravel Duralde nu s-a prezentat. Nimeni nu știe de ce, și nu se știe nici unde este acum. Totul este foarte misterios.

– Ce... interesant.

Atât reuși Anne să rostească, în timp ce, cu privirea în jos, își sorbea mai departe ceaiul.

– Da, într-adevăr este interesant. Se spune că a vorbit cu ajutoarele, i-a angajat să facă toate demersurile în numele lui și să pregătească duelul, dar de atunci nimeni nu l-a văzut. Murray este profund jignit. Are impresia că este vorba despre o neglijare voită și Duralde l-a desconsiderat într-atât încât a uitat de duel și a plecat. Eu personal nu regret deloc. Simt o imensă ușurare, mulțumesc Doamne, că am trecut peste el.

– Da, bineînțeles – spuse Anne, forțându-și un zâmbet cârcotaș pe față. Te-ai ușurat atât de mult, încât imediat ai pornit să cumperi jupoane roșii.

– Exact asta s-a întâmplat, izbucni în râs Celestine.

Madame Rosa interveni.

– Absența tânărului nu captă atât de mult atenția, cum era de așteptat, deoarece ziaarele au relatat despre o groaznică explozie la bordul navei Colonel Custman. Vaporul trecuse prin apropiere de New Madrid, în drum spre St. Louis. Ziaarele au scris că 18

oameni au murit și deocamdată despre supraviețuitori nu se știe nimic.

– Pe punte se afla și un prieten de-al meu lui Murray împreună cu soția și cei doi copii adăugă Celestine.

– Motivul obișnuit, nu? întrebă Anne.

– Presiunea a fost prea mare – dădu din cap aprobator Madame Rosa. Când cazanul a explodat, corpul navei a luat foc și în 20 de minute s-a scufundat. Pasagerii au sărit peste bord. Se spune că nu mult înaintea lor trecea Southerner, care s-a întors și i-a scoș pe cei care erau în apă.

– Slavă Domnului, că n-am avut nici o cunoștință pe vapor, spuse Celestine.

– Slavă Domnului – aprobă și Anne, în timp ce mai sorbi din ceai. Se întâmplă în lume tragedii mult mai mari decât al ei. Va fi mai bine să-și amintească mereu de asta.

Dar nu putea să uite. Amintirea îi pusese atât de încăpățânată stăpânire pe gânduri, ca frigul iernii și s-a amplificat de 10 ori de când Celestine îi spusese ce părere are Murray despre amânarea duelului. Pe deasupra o apăsa furia, supărarea și chinuitoarea obsesie, ce putea fi învinsă doar prin ceva activitate.

În ciuda timpului răcoros, înnorat, o cără pe Celestine cu ea și organizează mari cumpărături pentru completarea proviziilor de la Beau Refuge. A cumpărat câteva butoaie cu vin de Louisiana Isabella din 1856, mai multe lăzi de butelii de Chateau Margaux din Bordeaux, curaçao alb și maro din Amsterdam în sticle mici și o ladă de cherry cordial provenind din Copenhaga. Apoi alege și mai multe lăzi de Worcestershire și sos de nuci, trei butoaie de pesmet, 2 butoaie de sardine, câte o cutie de ceai englezesc și chinezesc. A luat o duzină de știubeie din cupru galben pentru prelucrarea produselor lactate ale plantației, o grămadă de pături în magazie, pentru iarna următoare și pentru farmacie, o cutie de chinină și un bidon de ulei de ricin.

Dar aceste cumpărături în stil mare nu au satisfăcut-o. Pe Olda Level Street intră și în magazinul lui Menard și făcu comandă pentru semințele de grădină. Puse să fie trimise la plantație atâtea boschete de lemn câinesc și altele veșnic verzi ca să poată sădi din ele o alee dublă, de 100 de picioare.

La ieșirea Celestine a făcut greșeala să pomenească de „Mardi Gras” și cât de mult își dorea să participe și ea în seara aceea la alaiul mascaților, care vor ieși în stradă. Nemai-pomenitul marș, despre care se obișnuia să se vorbească doar în șoaptă, defilă de-a lungul străzii „Canal” și în „French Quarter”. Anne imediat ordonă vizitiului să le ducă în Royal Street, la Madame Lussan.

Deasupra ușii sună cu clopoțel de aramă, când intrară. Magazinul îngust și lung de la parter era încălzit de un șemineu cu gratii în care cărbunele ardea cu flacără dogoritoare. Partea din interior rămăsese în semiîntuneric, deoarece lumina intra doar prin geamurile de la stradă. În lumina focului, măștile ce acopereau pereții, reprezentând drăcușori, maimuțe, urși, satiri și alte făpturi parcă ar fi luat viață. Mătasurile fâlfâiau în culori cenușii negre și roz, peste tot, luceau din când în când, când câte o adiere de vânt le mișca. Pe costumele ce stăteau lângă perete străluceau ținte și imitații de pietre prețioase, câteva tăvi erau pline cu chihlimbar și nasturi de cupru galben. Pe cuiere atârnavu coliere din perle false și mărgelile din sticlă de toate culorile curcubeului. Pe tejghea erau mosoare de panglici aurii și argintii la modă, și legate de cartoane atârnavu ciucuri aurii și argintii, ca o cascadă. Tot magazinul lucea-strălucia, ca și camera comorilor unui pirat.

Madame Lussan stătea în spatele tejghelei și tocmai cosea niște ținte pe talia unei rochii, dar la venirea lor se ridică. Femeia corpulentă își strânse părul întunecat într-un coc în creștetul capului, iar ochii ei strălucitori observase totul.

– Bonjour Mademoiselle, cu ce vă pot servi?

– Am vrea costume pentru „Mardi Gras“, dar ceva special începuse Celestine.

– Toată lumea dorește din astea, nu-i așa? – spuse Madame Lussan înțelegătoare. Cât de enervant este, dacă omul se uită oriunde și se vede pe sine. Dar pot să vă asigur că colecția mea este formată numai din unicate. Chiar și măștile mai des întâlnite diferă prin culoare sau prin finisarea bucăților. Au fost alese la Paris, cu mare pricepere. Au fost confecționate din materiale de cea mai bună calitate și au fost cusute de cele mai bune croitorese. Nu trebuie să vă temeți că ploaia le va strica sau la o mișcare greșită se vor rupe.

Celestine privi împrejur cu priviri strălucitoare.

– Este cea mai bogată diversitate pe care am văzut-o vreodată.

– Într-adevăr. De anul trecut, de când s-a ținut cu atâta succes defilarea băieților Camus, toată lumea așteaptă cu nerăbdare această zi. Atât de multă lume a căutat deja costume pentru serbarea de „Mardi Gras“ încât am impresia că va fi o mare mulțime de oameni pe străzi.

Cu un an în urmă s-a întâmplat că un grup de bărbați îmbrăcați drept fiii mistici ai lui Camus au înființat un club. Scopul clubului era să sărbătorească în mod civilizat ziua de „Mardi Gras“. Mardi Gras, de 50 de ani sau poate de mai de mult, era o defilare în stradă a măștilor, a trăsurilor împodobite în care stăteau tineri în costume. Pe străzi treceau călare, în sus și în jos, beduini. Dar din cauza lipsei de organizare și a elementelor dubioase ale orașului, care aveau o comportare gălăgioasă, totul a căzut în dizgrație, până când au apărut băieții lui Camus. Clubul era format mai mult din americani dintre care mulți erau membri și ai altui club asemănător, ai clubului Văcarilor din orașul Mobile, care obișnuia să defileze la sărbătorea Anului Nou. Grupul format în New Orleans a hotărât să-și aleagă drept zi pentru defilare Mardi Gras. Au

Introdus o noutate, pe care au numit-o „tableau roulant“, adică imagine mișcătoare. Acesta era un tablou viu construit pe un postament care se mișca pe roți și reprezenta o scenă fantastică iluminată de culori pestrițe. Tabloul viu era purtat pe străzi, înconjurat de mai multe sute de figuri costumate. Reprezentația de anul trecut a reușit fantastic, iar pentru anul acesta au proiectat-o și mai grandioasă, cu mai multe astfel de tablouri.

– Multe doamne au cumpărat deja costume? – întreabă Celestine.

Madame Lussan răspunse repede.

– În număr mare. Bărbații vor fi nevoiți să-și cedeze locurile sexului frumos, și n-au voie să se aștepte ca doamnele să privească defilarea doar de la balcoane, de parcă ar fi vreun spectacol teatral. Dar am divagat. Spune-mi mie care ar fi dorința dumneavoastră ce-a mai arzătoare? În pielea cui v-ar place cel mai mult să fiți? Că doar de asta este Mardi Gras!

Anne își întoarsese privirile de la o mască sub formă de cap de capră, care avea barbă lungă albă și coarne roșii asemănătoare celor cu care se obișnuiește să-i reprezinte pe draci și în plus cu ochii de sticlă cu o privire înfricoșătoare.

– Eu n-am nici o idee, ce-aș vrea, sau în locul cui aș vrea să fiu, spuse zâmbind. Dorințele mele tainice rămân secrete și în fața mea.

– Asta se întâmplă deseori așa spuse Madame Lussan dând din umeri. Îngăduiți-mi să vă arăt câteva lucruri.

Se întoarse și porni spre capătul din spate al magazinului. Mergând, răspundea peste umeri.

– Veți fi mâine seară la balul de la Theatre d'Orleans? Am în colecție câteva într-adevăr elegante „grandees toilettes“.

Înainte să poată răspunde, un tânăr ieși din una din camerele din spate, din una de odihnă sau de toaletă, unde se pot încerca costumele. Într-o mână își ținea pălăria și bastonul, iar cu cealaltă își aranjă părul. Îi spuse lui Madame Lussan:

– Uniforma de ofițer cazac îmi convine de minune. Puteți să mi-o trimiteți când vă convine.

– Cum să nu, monsieur Girad, răspunse proprietărea.

– Emile! – strigă Anne, plăcut surprinsă de recunoaștere. Când v-ați întors de la Paris?

Fața tânărului fu cuprinsă de un zâmbet strălucitor, când se îndreptă spre ele. Era de înălțime mijlocie, părul șaten deschis, tuns scurt se ondula puțin, pe fața mobilă străluceau joviali ochii căprui, purta mustață tunsă soldățește. Tenul era tipic creol, cu fond măsliniu și cu bujori în pomeți. Emile era fratele mai mic al lui Jean. Avea cu patru-cinci ani mai puțin decât Jean. De doi ani studia la universitatea din Paris. Plantatorii creoli mai bogați își trimiteau de obicei acolo băieții.

Nu răspunse imediat la întrebarea Annei, ci prinse mâna fetei întinsă spre el și cu gesturi largi, franțuzești, se aplecă spre ea.

– Anne! Cât mă bucur că pot să vă văd. Ieri am trecut pe la casa din oraș, dar mi s-a spus că nu sunteți acasă. Cât sunteți de frumoasă, tot aceeași zeiță pe care am admirat-o mereu, doar de la distanță. Se întoarse spre Celestine și îi sărută și ei mâna. Celestine, deci ne întâlnim din nou. Norocul într-adevăr s-a așezat lângă mine. Ați fost foarte drăguță că ați conversat cu mine, întrucât sora dumneavoastră nu se afla acasă. Cât de plăcut a fost să reînviiem frumoasele vremuri trecute!

Emile, în afară de faptul că s-a perfecționat în arta complimentelor deosebite ale domnilor creoli, făcu rost și de o anumită șlefuire, cât timp a fost plecat. În ultimii ani Anne abia l-a văzut pe băiat, deoarece se răriă vizitele între Beau Refuge și plantația Girad după moartea lui Jean, iar Emile nu era încă la vârsta la care să poată participa la viața socială din perioada de iarnă. Trăia în amintirea ei ca un băiețel, căruia îi plăcea s-o sâcăie. Avea un lac de apă curgătoare pe care îl trăgea după el pe o sfoară, sau îl ținea în cameră într-o cutie cu geamuri, plină cu nămol.

Băiatul continuă.

– Am ajuns în New Orleans la bordul navei H. B. Metcaff, venind dinspre Havana, cu câteva zile înainte. Am îngenuncheat și am sărutat noroiul portului. Oh, New Orleans, nu este încă un loc ca acesta pe lume! Parisul este minunat și cosmopolit. La orice colț este o clădire veche cu renume istoric, totuși, dragul, bătrânul, jilavul, căldurosul și confortabilul New Orleans este casa.

– Azi nu este atât de cald, spuse Celestine și cu un tremurat simulat își strânse mai bine șalul.

– Sunt mâhnit că trebuie să contrazic o doamnă, dar credeți-mă, față de Parisul de februarie, acesta este ca un balsam. Dar am înțeles bine, căutați costume? Plec dacă deranjez sau dacă vreți să țineți în secret ce alegeți, dar mi-ar face mare plăcere dacă aș putea rămâne. Cine știe, poarte chiar pot să vă ajut.

Într-adevăr a ajutat. Fără ezitare a protestat când Celestine vroia să aleagă un costum destul de copilăros, deși îndrăzneț, de Pierrette. În locul ei propuse o îmbrăcămintă de doamnă curtezană din vremea lui Ludovic al XIII-lea, făcută din catifea brun-roșcată, bogat ornamentată, care conferea obrazului ei fin, rotund și corpului ei o prestanță serioasă. Cu Anne discutară în cotrădictoriu despre mai multe costume. Unul era o rochie din evul mediu cu croială lejeră și mâneci largi, de la curtea Eleonorei de Aquitane, cealaltă era o tunică lungă și grațioasă, și pelerina din stofă fină de lână crem, tivită cu panglici mov și aurii ce putea fi purtată de o zeiță romană. A treia era un chimonou japonez din mătase roșie cu broderie grea, bogată, care avea ca accesorii ornament pentru păr și evantai din lemn de santal. Lui Emile îi plăcu mai mult rochia romantică din evul mediu, Anne în schimb era atrasă mai mult de caracterul erotic al mătăsii chinezești. În cele din urmă, ca un compromis, fata optă pentru simplitatea costului roman. Observă cum Emile îi face cu ochiul Celestinei, de parcă ar vrea să spună că tocmai asta era intenția.

Annei îi plăcea compania lui Emile, remarcările lui vesele, glumele. Se vedea că băiatul se simte bine în compania femeilor. Annei îi făceau plăcere și amintirile dulci-amare pe care le trezea băiatul în ea, dar avea și alt motiv pentru care îl reținea. Când au ales costumele și au pornit, l-a invitat pe tânăr să le țină companie până acasă, să ia un întăritor. Întrucât nu avea nimic de făcut, tânărul acceptă invitația cu mare plăcere, și cu o gingașie dezarmantă a declarat că nu poate să se priveze de compania celor două doamne minunate. În timpul scurtei călătorii cu mașina se tachinau unul pe altul și râdeau încă și atunci când pășiră în salon.

Madame Rosa privi în sus, să le ureze bun venit, și fără grabă puse la o parte ediția franceză a operei „Turnurile din Barchester“ de Trollope. Nu se ridică să-l întâmpine pe Emile, ci rămase la locul ei; își odihnea picioarele băgate în pantofiori negri cu nasturi, pe un taburet cu husa de mătase. Tânărul păși lângă ea și-i sărută mâna, că doar era femeie măritată care nu se mulțumea cu o plecăciune. Dat fiind bunul simț, cu care s-a născut, rămase lângă ea și au discutat până când Anne sună pe servitori. Fata comandă ceai și cafea, de asemenea „eau sucre“ și apă de flori de portocale și bineînțeles prăjituri.

Discutară despre locuri publice până când camerista aduse înăuntru tava plină cu răcoritoare. La un gest neglijent al lui Madame Rosa puseră tava în fața Annei. Anne turnă mamei ei vitregă fierțură din flori de portocal. Ea nu prea agreea acea băutură, deoarece laudatul conținut îi dădea somnolență, dar în rândul doamnelor mai în vârstă era o băutură foarte populară. Celestine bău ceai, iar Emile cafea. După ce Emile întinse paharul și ceașca celor două doamne și ceașca proprie și-o puse pe măsută în fața lui, Anne își turnă și ei o ceașcă de cafea și se lăsă pe spate pe scaun.

– Spune-mi, Emile – întrebă, în timp ce încercă să arboreze un ton atât de lejer de conversație, pe cât putea – dumneata care

cunoști tot orașul, desigur ai auzit că în dimineața aceasta s-a amânat duelul dintre Ravel Duralde și logodnicul Celestinei. Ce discută oamenii despre asta prin cafenele?

Emile nu-și găsea locul în fotoliu, fața i se posomorî. Nu răspunsese mult timp, încât Anne vorbi din nou:

– O, spuneți odată! Știu că femeile nu obișnuiesc să vorbească despre „așa ceva“, dar nu are nici un rost să ne prefacem că n-am ști despre asta.

Bărbatul amesteca cu lingurița de argint zahărul în cafea, apoi își smuci umărul.

– Sunt oameni care spun că Ravel Duralde a dorit să evite duelul deoarece a provocat deja suficientă nefericire membrilor familiei. După alții, este o jignire premeditată. Și apoi mai este și a treia categorie, mulți dintre ei au fost în serviciul lui mai devreme în Nicaragua, care l-au căutat pe tot Gallatin Street și în cartierul irlandez, în Swamps, deoarece le e teamă să nu se fi comis vreo josnicie împotriva lui. Ei susțin că asta ar putea fi singurul motiv pentru care el nu a apărut.

– Și dumneata ce crezi?

– N-am motive să-l iubesc pe acest om – spuse Emile, și în comparație cu drăgălășenia lui de mai devreme, acum glasul lui suna foarte distant – și nici nu-l cunosc de-adevăratelea, căci este cu mai mulți ani mai mare decât mine. Dar ce-am auzit despre el, pe baza acestora, nu cred că ar fugi din fața luptei sau că n-ar lua în serios un duel, dacă n-are motive întemeiate pentru asta.

Dinspre ușă se auzi o bătaie slabă, apoi intră în cameră Murray, cu fața îmbujorată. Se opri ostășește în fața băiatului creol.

– Ba eu știu acel motiv! Duralde' îmbătrânește și a obosit în dueluri. A auzit că m-am perfecționat întrucâtva în mănuierea sabiei și a văzut că nu are șanse. Crede că voi uita treaba asta și că lucrurile se liniștesc dacă el rămâne departe o vreme. Dar când se va întoarce își va da seama că s-a înșelat.

Anne stătea liniștită și cu sprâncenele încruntate îl privea pe Murray. După ea, purtarea bărbatului nu era la locul ei. Poate că e așa deoarece se simte ușurat și nu poate să se manifeste altfel, pe deasupra se teme și de faptul că cineva observă. Este imposibil ca el însuși să nu-și fi dat seama în ce mod norocos a scăpat. Renumele lui Ravel, de erou al duelurilor, provenea în primul rând din măiestria lui în scrimă, dar întrucât multă vreme a fost în armată, mănuieste la fel de bine și armele de foc.

Anne se aplecă înainte, îngrijorată.

– N-are nici un rost să fixați o nouă întâlnire. Amândoi sunteți bărbați inteligenți, se poate rezolva această trebușoară caraghioasă și în alt mod.

– Caraghioasă? – întreabă Murray, punându-și mâinile în șold. Dar v-a insultat pe dumneavoastră, o doamnă, nu mai țineți minte, Anne?

– Îmi amintesc foarte bine de incident, dar n-a fost vorba de nici o insultă. Dacă într-adevăr vă interesează buna mea reputație sau cât de mult se îngrijorează Celestine, atunci lăsați uitării totul.

– Bineînțeles nu mă bucur, dacă Celestine e expusă emoțiilor – spuse în timp ce zâmbi către cealaltă fată – dar trebuie să vă întreb cum devine chestia cu buna dumneavoastră reputație?

– Dacă în continuare răscoliți problema, toată lumea va deveni curioasă să afle ce a comis Ravel Duralde împotriva mea.

– Deja se întreabă – spuse Celestine blând.

– Cum așa? întreabă Anne, întorcându-se cu fața spre sora ei.

– Păi, sunt câțiva care își dau cu părerea, care ar putea să fie cauză duelului și pun întrebări și tatonează. În special când în aceeași noapte și tu ai părăsit grașul.

– Curiozitatea este naturală – spuse Madame Rosa – dar mie nu-mi plac așa ceva, astfel de bârfe și presupuneri despre fata soțului meu. Anne are dreptate, cazul acesta trebuie închis.

Murray le privi victorios.

– Mie mi se pare că nu există motive de îngrijorare. Am știut deja din ziua balului mascat că tipul acela nu va veni. Este de la sine înțeles că acum dorește și mai puțin să se întâlnească cu mine.

Comportamentul logodnicului Celestinei încet o călca pe nervi pe Anne. Își mușcă buza de jos să nu cumva să mai spună ceva și să-i demonstreze lui Murray cât de mult greșește în aprecierea lui Duralde. Dacă Ravel șovăia să țină piept lui Murray, asta nu avea nici o legătură cu frica sau cu vârsta. Anne știa asta acum cu cea mai mare siguranță. Ravel nu este bătrân, doar tocmai a trecut de 30, dar din propriile declarații, s-a săturat de luptă și nu are chef de dueluri fără rost.

– Eu aș judeca mai bine ce spun, dacă aș fi în locul dumneavoastră domnule – luă cuvântul Emile, hotărât.

Murray privi în jos către el, în cuvintele lui se simțea neînduplecare disprețuitoare:

– Într-adevăr?

– S-ar putea întâmpla să vă treziți mâine dimineată și să aflați că Ravel Duralde s-a întors. Până acum nu s-a înfuriat. Dar credeți-mă, dacă și în alte părți v-ați expus presupunerile și ele ajung la urechile lui Ravel, va trebui să vă căiți pentru ele.

Cuvintele sunară hotărât, cu toate că obrații fratelui lui Jean se îmbujorară. Anne observă că, în spatele complimentelor înflorite și a caracterului politicos al lui Emile stătea o voință tare, de fier:

La început i se păru curios că îl apără pe Ravel, pe care ar fi trebuit să-l considere dușman, dar pe urmă își dădu seama că băiatul luă apărarea nu a persoanei, ci a propriului său fel de a fi, împotriva unui american, a unui nordic.

Oricare ar fi fost motivul, Anne se bucura de expunerea lui Emile. Brusc și-a dat seama că puțin a lipsit să nu fi devenit ea însăși apărătoarea lui Ravel în această dispută. Această

constatare o uimi, într-atât încât, încet, se lăsă pe spate în scaun, șocată. Dar este atât de sensibilă la puterea acestui bărbat? A lăsat să fie convinsă de argumentele lui? Asta pare imposibil, dat atunci care este explicația.

Murray, încrețindu-și fruntea, se adresă pe un ton dur lui Emile.

– Domnule, dumneata te îndoiești de discreția mea?

– Cum aș face așa ceva, că doar nici nu vă cunosc? răspunse Emile cu priviri nevinovate. Eu am vrut doar să vă avertizez.

Pe Madame Rosa o indispușe tensiunea ce domnea în cameră. Mănierele, alături de gabaritul ei, oarecum creau impresia de putere.

– Domnilor, vă rog, disputa este atât de obositoare, vă implor, n-o faceți în salonul meu! Monsieur Nicholls, fiți amabil, luați loc să nu trebuiască să ne sucim gâtul când vrem să ne uităm la dumneavoastră! Așa, e foarte bine. Sunteți foarte amabil. Deci ce fel de răcoritoare vă poate turna Anne?

Capitolul VII

La Beau Refuge, Marcel ducea cina lui Ravel. Anne era curioasă cum a trecut ziua Cavalerului Negru. Oare știe că ea s-a întors la New Orleans? Dacă știe, fără îndoială, că este furios, că l-a lăsat acolo în închisoare, legat cu lanțul de perete. Dacă Anne i-ar auzi înjurăturile cu siguranță și-ar da foc urechii. E posibil și faptul că încearcă să păcălească pe paznicii lui, Marcel și Denise, ca să se elibereze.

Deja trecuseră aproape 48 de ore de când nu l-a mai văzut. Anne era curioasă, oare i se vindecă rana de la cap și dacă e prea apăsătoare singurătatea pentru el. Nu că ar avea coșmaruri din cauza lui – bărbatul merita ceea ce i s-a întâmplat, ba chiar poate și mai mult.

Și-l închipuia, cum își întindea trupul lung pe pat, în cea cămăruță, cum își pune picior peste picior, brațul sub cap, în timp ce surâde încet, ironic cu gura lui cu formă frumoasă și în ochii întunecați strălucește un zâmbet. Și-l închipuia cum întinde brațul spre ea, o trage lângă el, cu mișcări sigure și fierbinți, o mângâie, buzele...

Fata se întoarce de la geam oftând. Își cufundă adânc obrajii în palme și își închise ochii. Nu vrea să se gândească la asta, nu și nu. Astfel de voluptăți pe care le-a primit de la Ravel îi poate oferi orice bărbat. Nu este neobișnuit nici faptul cum a reacționat ea, doar el era un bărbat cu experiență. Deloc nu este neobișnuit.

Cuvintele severe îi temperară gândurile, dar durerea arzând în interior nu i-o potoliră. Nu era pregătită pentru astfel de asalt al sentimentelor, pe care acest bărbat le-a trezit în ea. Simțea de parcă i s-ar fi mărunțit unul dintre organele vitale și i s-ar fi pus la loc altfel reconstituit, omițând un lucru de bază.

– Ce-i cu tine? Te doare capul?

Pe fața lui Madame Rosa se citea îngrijorarea, când intra în cameră. Conform obiceiului, era îmbrăcată în negru, dar strălucirea superbelor ametiste și diamante la gât, în urechi și la încheietura mâinilor îndulceau culoarea închisă.

Pe brațe era așternut un șal negru, moale, din lână, pe care putea să și-l pună pe umeri dacă-i era frig. Într-un mod atât de caracteristic francezilor părea atât de calmă și totuși distinsă, deși în adâncul ochilor ei se ascundea îngrijorarea.

Anne își coborî mâinile și încercă să zâmbească.

– Numai puțin.

– Să spun să-ți aducă un pahar cu apă de portocale? astfel de lucruri trebuie tratate până nu se agravează.

– Nu, nu, va trece. Poate că e numai din cauza foamei.

– Asta se prea poate, ai mâncat destul de puțin la prânz.

Madame Rosa privi ceasul ce stătea pe șemineu.

– E deja atâta ceasul? Nu peste mult timp trebuie să ne așezăm să cinăm, dacă vrem să ajungem apoi la teatru.

În New Orleans spectacolele durau mult. Începeau la 7 și deoarece după piesa principală se mai prezenta și o comedie sau alt program ușor, distractiv, se făcea aproape miezul nopții până terminau. Obiceiul era ca înainte de plecare să mănânce ceva ușor, iar după teatru să ia masa de seară ca lumea.

– Gaspard și Murray vor mânca cu noi? întrebă Anne, nu fiindcă ar fi interesat-o prea mult, dar măcar vorbeau despre ceva.

– Gaspard da, și pe urmă ne conduce la teatru. Murray n-a putut să scape la timp. Cu el ne vom întâlni abia acolo – răspunse Madame Rosa, luând loc pe o canapea.

Rochia de seară a Annei, de un albastru închis, ca safirul, foșni lângă ea, când se întoarșe. Se opri lângă una din măsuțe și ridică stereoscopul. Se uită în el. Văzu înăuntru palatul de cristal din Londra cu palmieri și păsărele zburând. Apoi îl puse jos, merse la micul pian din colț, apăsă pe o clapă și acela răspândi un sunet blând în cameră. Anne o privi pe mama-ei vitregă, apoi privi din nou în altă parte.

– Mă gândeam la Ravel Duralde, spuse grijuliu, pe un ton indiferent. Spune-mi, tu ce crezi despre el?

– Eu am considerat totdeauna că este un tânăr tare nenorocit.

Anne aruncă o privire surprinsă către Madame Rosa.

– Nenorocit?

– Ce altceva ar putea fi? Tașăl lui a dus dragostea de sine până la nebunie. În opinia publică ei erau considerați o familie nu chiar ideală, iar el trebuia să facă față situației. Apoi e mama lui, care e sensibilă și bolnavă. Pe umerii lui Ravel apăsă o responsabilitate foarte mare într-o astfel de familie. Și pe deasupra, el însuși a mai adăugat la aceste poveri pe aceea că l-a omorât pe cel mai bun prieten al lui. Îl compătimesc din toată inima.

– L-a omorât pe Jean.

– Nu poți să crezi că a făcut-o intenționat. Atât de mult timp a încercat să fugă din fața acestui fapt, călătorind, în război, în jocuri de noroc, în femei, căutându-și eliberarea. Dar nu există eliberare și asta după atâția ani trebuie s-o știe și el. Boala mamei lui este într-un astfel de stadiu că trebuie să rămână aici la New Orleans. Nu mai poate căuta de acum încolo iertarea în lumea largă, trebuie s-o găsească aici unde s-a născut.

– Mai devreme îl apăraseră Emile, iar acum tu. Este curios.

– Tinerii cu același caracter sunt predispuși să se apere unul pe altul și să apere și obiceiurile personale de cei din afara lor. Dacă un creol este înjosit, atunci această înjosire îi privește pe toți. Nu trebuie să crezi că lui Emile nu-i pasă de moartea fratelui său, că l-a iertat pe cel care i-a provocat moartea. Nu vreau să spun cu asta nici faptul că monsieur Duralde ar fi un bărbat cu care ai întreține cu plăcere relații de societate. Totuși, există mulți, în special printre americani, care nu-i văd altceva decât norocul.

– Creolii acordă o importanță prea mare originii și poziției sociale. Nu este puțin caraghios acest lucru dacă ne gândim la acei soldați și aventurieri care au fondat orașul New Orleans?

Madame Rosa ridică din umeri.

– Nu eu fac obiceiurile, dar de aceea mă adaptez lor. Nu este ușor să schimbi aceste lucruri, în plus ar fi foarte mult de trudit.

Răspunsul măcar părea sincer. După câte își mai putea aminti Anne, atitudinea lui Madame Rosa era totdeauna așa mărinoasă, răbdătoare și politicoasă la nesfârșit, dar totdeauna ajungea la un punct peste care niciodată nu trecea către un alt punct, unde efortul părea deja mai mare decât rezultatul. Nu era egoistă, de loc nu era, dar încerca să-și economisească energia.

– La drept vorbind, poate că acum este prea târziu. Monsieur Ravel Duralde este un om mândru și a suferit mult. Dacă se supără, n-o face din cauza lui ci a mamei lui și asta este normal. Dacă comunitatea creolă l-ar primi acum, poate că el ar refuza acest lucru.

Acest lucru părea posibil, întrucât lui Ravel nu-i lipsea mândria.

– Și Murray? L-ai lăsat să se logodească cu Celestine cu toate că el este american, deci mai puțin respectabil chiar decât Monsieur Duralde, nu?

– Slavă Domnului, în familia aceasta nu sunt numai creoli. Din motive personale am dreptul să accept pe oricine. Și în plus,

dacă nu te superi de ceea ce-ți spun, „chère“, am fost și eu soția unui bărbat american și de aceea nici n-am putut aparține ani la rând, „a crème de la crème“. M-au acceptat doar când am devenit văduvă. Este nostim, nu-i așa?

De pe stradă se auzea zgomotul unei trăsurii care tocmai sosea. Peste câteva minute Gaspard intră pe ușă. Un servitor i-a luat pălăria, bastonul și pelerina. Abia după aceea a pornit spre ele cu pași eleganți, dar nu tocmai delicați.

În semn de salut se apleacă înspre ele, apoi ridicându-și aripioarele hainelor lui de seară se așează lângă Madame Rosa. După obișnuitele saluturi potrivite momentului și complimentelor, iniție o conversație ușoară, politicoasă, care deși se încadra în anumite canoane, cerea puțină gândire.

Gaspard era aproape elegant în haina lungă, neagră cu nasturi și rever făcut din mătase, pantaloni cusuți din cașmir negru, elastic. Sub haină avea o vestă din mătase argintie, tivită cu buline argintii. Cămașa lui de satin scrobită și călcată era împodobită de guler înalt în jurul căruia legase cu nod dublu o cravată de mătase argintie. Tocul pantofilor lui de lac nou erau destul de înalți ca să pară puțin mai zvelt.

Gaspard totdeauna era îmbrăcat impecabil, încât Anne și Celestine l-au și poreclit „Domnul Bine Croit“. Această denumire a inventat-o într-unul din momentele de inspirație redactorul de la Louisiana Courier și în persoana unui astfel de domn închișuit și-a expus propunerile pentru îmbrăcăminte potrivită bărbaților, în ziarul lui. Gaspard considera tachinarea drept compliment. Avea un suflet atât de bun, atât de mult se preocupa de bunăstarea și confortul lui Madame Rosa și se distra cu atâta plăcere încât între timp nici nu-și dădea seama că și el însuși putea să fie izvorul umorului. Anne n-avea ce-i face, dar îl iubea.

Nu peste mult timp, li se alătură și Celestine, apoi trecură în sufragerie. Terminând masa, luară trăsura către Teatrul St. Charles.

Parchetul ringului de dans, care în urmă cu o săptămână a inaugurat teatrul ca sală de bal, a fost îndepărtat, iar teatrul și-a recăpătat aspectul obișnuit. Dar acțiunea piesei trena și, poate fiindcă deja o cunoșteau, era și plictisitoare. În primele secvențe nu se întâmplă nimic, care ar fi fost demn de talentul lui Charlotte Cushman, că relateau doar cum și de ce vroia Henric al VIII-lea să scape de prima lui soție, Catherine. Se distrau de cât de caraghios juca actorul care îl interpreta pe Henric al VIII-lea, când se plimba înfoiat și poza sus-jos pe scenă. Cea mai mare distracție a seriei s-a dovedit a fi însă faptul că studiau prin binoclu spectatorii aflați în lojele învecinate, iar în pauze primă vizitele unor tineri. Pe nimeni nu deranjase faptul că Murray sosise destul de zgomotos în mijlocul piesei.

Abia se sfârși primul act și se aprinseseră lămpile cu gaz atârinate de consolele aflate între loje, când apărură Emile Girod. Fratele mai mic al lui Jean era bine dispus, i se citea bucuria pe față că le poate vizita pe doamne și că le poate încânta cu complimentele sale. Discutau despre actori, conversau prietenește despre talentul actorului care-l interpreta pe cardinalul Walsey. Anne și Madame Rosa susțineau că interpretează destul de bine, în timp ce Emile și Celestine declarară că nu avusese destul elan. Gaspard, când l-au solicitat să-și spună părerea, se alătură doamnei lui îndrăgite. Murray, încruntat, se adânci în gândurile sale în legătură cu tânărul creol, care ocupase loc pe scaunul din spatele Celestinei și care se aplecă înainte stând pe scaun, punându-și brațul pe scaunul fetei. Murray nici nu pricepea despre ce discutau. Emile simți tensiunea bărbatului american și în acel moment își luă imediat brațul și se întoarse către Anne.

Era un moment chinuitor. Annei i-ar fi plăcut să înmoaie tensiunea.

– Cât de egoist a fost acest Henric, mereu se lăuda sau se înfuria în legătură cu un moștenitor, timp în care gonea femeile una după alta, trimițându-le la moarte, pe deasupra toate acestea probabil s-au întâmplat din vina lui.

– O, dar deja i se născuse un fiu de la amanta lui – arătă Murray.

– Cel puțin, așa susținea femeia, dar cum poate fi asta dovedită? Omul acela era posedat. Să ne gândim numai la câte inimi a frânt, nemaivorbind de viețile curmate și de răul pe care-l făcuse Angliei, că doar el răspândise sămânța războiului civil. Cei ca Henric al VIII-lea trebuiau îndepărtați, indiferent prin ce mijloace.

– Să-i demisionăm pe tirani? – se întrebă Gaspard. Dar dacă nu îi nimicim odată pentru totdeauna, ei au răul obicei de a se întoarce și totul devine și mai rău.

– Uneori, printr-o crimă elegantă s-ar putea apăra omenirea de multă amărăciune. Anne își apăra îndărătnic punctul de vedere.

Madame Rosa se strâmbă.

– Cine va mânui acea sabie? Și nu va deveni acela un tiran și mai mare?

– E posibil – răspunse Anne nerăbdătoare, dar dacă te găsești față în față cu un criminal, care are un cuțit în mână, iar tu strângi un pistol atunci nu tragi, ca nu cumva să devii tu însuși criminal?

– Sunt de acord cu Anne – spuse Emile. Sunt oameni care merită moartea.

– Oh – vorbi din nou Madame Rosa –, dar cine are chemarea să hotărască, cine sunt aceia?

– Într-adevăr, aceasta este miezul problemei – reflectă Anne. Nu sunt de acord cu crimele făcute la întâmplare, dar cred că ar fi

bine să fie îndepărtați cei care în trecut au făcut deja rău cuiva și probabil că vor mai face. Mă gândesc la acei ucigași legali, ca regii, politicienii corupți și eroii de dueluri, care își folosesc poziția și priceperea pentru atingerea Țelurilor lor.

– Eroii de dueluri? – Țntrebă Celestine Țn timp cȃ ochii ei oglindeau nedumerirea.

– Toȃi Ńtiu cȃ sunt unii care-Ńi folosesc propriile capacitȃȃi fȃrȃ scrupule pentru intimidare Ńi prin asta mȃnipuleazȃ pe alȃii.

– Ca de exemplu Ravel Duralde?

Anne simȃi cȃ obrajii ei sunt Țnundaȃi de un val fierbinte de sȃnge. Țȃi aplecȃ capul Ńi se prefȃcu cȃ-Ńi aranjeazȃ mȃnuŃile.

– Nu la el m-am gȃndit propriu-zis, dar dacȃ tot ai adus vorba despre el, de ce nu?

– Vai, Anne! – protestȃ Emile – dumneata nu obiŃnuieŃi sȃ fii nedreaptȃ.

Gaspard, surprins, Țngȃndurat studia faȃa fȃtei.

– Țnteressantȃ teorie.

– Discuȃia aceasta este prea apȃsȃtoare – se plȃnse Celestine surȃzȃnd. Este aproape la fel de apȃsȃtoare ca piesa asta. Acum, Țn sfȃrŃit, Ńtim cu toȃii cȃ dacȃ Anne ar fi fost reginȃ Țn Anglia Tudorilor, atunci n-ar fi existȃt nici o problemȃ. Henric ar fi fost victima unui accident de vȃnȃtoare regretabil sau pur Ńi simplu i s-ar fi pierdut urma Țntr-o noapte Țntunecatȃ.

Gaspard pȃreȃ Țntristat.

– Poate, cȃnd ar fi fost mai tȃnȃrȃ, ar fi fȃcut-o. Acum este deja prea doamnȃ pentru aŃa ceva.

– Dacȃ credeȃi asta, atunci Țnseamnȃ cȃ nu o cunoaŃteȃi deloc.

Celestine aruncȃ o privire strȃlucitoare surorii ei, dar privirea ei se ȚnceȃoŃȃ cȃnd observȃ cȃt de roŃii erau obrajii Annei.

Uneori Celestine era la fel de iute Țn gȃndire, sprijinindu-se numai pe intuiȃie, ca Ńi mama ei.

Anne, cu mare efort, necȃjitȃ, Țn glumȃ spuse:

– Protestez, eu aici sunt calomniată.

– Aș fi curioasă – începu Celestine, și glasul îi sună a frământare în timp ce o privea pe Anne în lumina pâlpâitoare a lămpilor cu gaz.

– Oh, în sfârșit se ridică cortina – spuse Madame Rosa, nebăgându-o în seamă pe fiica ei. Zâmbea împăciuitoare, dar o privi cu îngândurare din coada ochiului pe Anne.

Seara continua să treacă. Secvența cu tribunalul se dovedi a fi suficient de dramatică, cu multe lacrimi și frământări de mâini în care Cushman interpretează minunat. Comedia Betsy Baker, păru o pălăvrăgeală bine interpretată. Anne, la început, nu a fost prea atentă, dar piesa începu s-a intereseze din ce în ce mai mult. Unul din roluri era interpretat de o actriță cu părul negru, înzestrată cu multă grație. Calitățile sale scenice păreau destul de sărace, dar cu atât mai senzuale erau formele ei în costumul croit lejer. În program era trecut numele ei: Simone Michel. Ea era actuala iubită a lui Ravel.

Anne își ridică binoclul la ochi și cu o atenție mai mare decât cea obișnuită o studia pe actriță. Oare te-i impresionaseră pe bărbați la astfel de femei frapante? Sunt lacome, au lacune în inteligență și și mai mari în moralitate – ce altceva ar putea oferi unui bărbat decât un trup cald în pat? Poate că atâtă și este de ajuns, acesta este tot ce-și doresc cei mai mulți dintre bărbați? Oare le plac mai mult femeile pe care nu le tulbură despărțirea? Nu costă atât de mult și nu se încurcă atât de mult, ca într-o relație mai stabilă. Deși ar fi crezut că un bărbat ca Ravel are gusturi mai bune.

Când, la terminarea comediei, au pornit spre casă, au observat că în timpul spectacolului plouase. Ștrăzile străluceau, apa ce acoperea trotuarele reflecta lumina lămpilor cu gaz și curgea în șuvoaie în canale, făcând totul curat. Trăsurile se aglomeraseră, coteau și dădeau înapoi, vizitiii încercau să se plaseze în apropierea ușii, ca doamnele să nu fie nevoite să-și

târască fustele de mătase, saten și catifea prin apă. Caii nechezau neliniștiți. Bărbații care stăteau pe capră își dojeneau animalele și se jigneau reciproc. Băieții cu picioare iuți alergau de colo-colo în învâlmășeală și ofereau spre vânzare umbrele ieftine la prețuri multiplicat.

Anne, Madame Rosa, Celestine, Murray și Emile se opriră și așteptară până când Gaspard se îndepărtă și făcu semn cu bastonul vizitiului lui să aducă trăsura mai aproape. Madame Rosa îl invită pe tânărul creol să cineze cu ei, „să fie cu soț“, spuse lăsând în afara atenției faptul că lui Murray nu-i surâdea deloc ideea. Emile se oferise ca el să călătorească cu omnibuzul, așa cum a și venit. Și Murray se oferise la fel, ca să nu fie prea înghesuiți în trăsură și să nu se șifoneze rochiile doamnelor. Dar Madame Rosa în schimb nici nu voia să audă despre așa ceva. Ploaia începu să picure slab din nou și în orice clipă putea să toarne. De aceea, omnibuzele care așteptau se umpluseră până la refuz.

Furtuna se lăsă așteptată, timp în care sosi trăsura. La început se distrară de faptul că stau atât de înghesuiți, dar în final toată lumea se aranjă. Gaspard și Madame Rosa și Anne stăteau cu spatele la cai, iar Murray, Celestine și Emile față în față cu ei. Dar tot nu puteau încă porni spre casă. Puțin mai în față la o intersecție de drumuri două trăsuri se agătară una de alta, iar circulația se opri. Vizitiul lui Gaspard avansa la pas, până găsi o stradă lăturalnică și o luă pe acolo. Nu vroia să meargă în coloana lungă, ce abia se mișca, mai bine depăși prin spate câteva corpuri de casă înainte să reintre pe Vieux Carré.

Se simțiră foarte liniștiți când zgomotele și dezordinea se stinseseră în urma lor. Au părăsit zona iluminată de lămpile cu gaz, și au intrat pe străzi mai liniștite și întunecate. Casele stăteau în spatele porților închise, obloanele erau trase, doar rareori se putea vedea lumina prin micile crăpături în spatele lor. Undeva lătra un câine și o poartă scârțâia cu o statornicie monotonă.

Trăsura încetini, apoi intră pe o stradă perpendiculară. A ci clădirile erau mai simple, tencuiala stătea să cadă, vopsea se crăpase, ușile se lăsaseră. Între case se ascundeau mici magazine: de condimente, brutărie, cizmărie și câte o cârciumă. Pe trotuare se împleticeau bărbați, unii țineau de talie femei cu trăsături aspre. Rochiile femeilor erau atât de decoltate, încât se vedeau și sfârcurile sânilor.

Celestine se uită pe geam și-l strânse de braț pe Murray. Bărbatul o bătu pe mână, dar părea distrat. Gaspard se strânse la el, apoi aplecându-se înainte bătu în gemuleț vizitiului să mână mai repede. Anne se pregăti pentru ritmul mai alert și se agăță de mânerul de lângă ea.

Nu departe în fața lor ieși dintre copaci pe drumul principal o căruță trasă de un catâr. Vizitiul ce sta pe capră înjură, trase de hățuri, și opri caii atât de aproape de căruță, încât catârul se sperie și îl lovi pe căruțaș.

Auziră o bufnitură surdă și trăsura începu să se balanseze pe arcuri, când o greutate mare i se agăță în spate. În același timp un bărbat apărură din lateral, se agăță de scară apoi deschise brusc ușa. Birjarul căruței șubrede sări de pe capră, apoi scoase un pistol de la centură și alergă spre ei. Madame Rosa leșină și căzu pe spate pe banchetă. Gaspard se întoarse spre ea îngrijorat și îi apucă mâna. Fața lui Emile părea serioasă la lumina lămpii trăsării. Deșurubă capătul bastonului și din bățul găurit pe mijloc sări afară imediat o lamă subțire, mortală. În aceeași clipă deja sări în fața Celestinei, s-o apere. Pe obrajii lui Murray se aprinse roșeața supărării, care i se putea adresa în aceeași măsură lui Emile, ca și bărbaților care se îndreptau spre ei și de sub haină scoase un pistol mic cu mai multe încărcătoare, din acelea care se numesc „împrăștiatoare de piper“.

– Nu mișcați, băieți! – se răsti bărbatul cu înfățișare dură ce stătea în ușă. În mână ținea un Colt mare, ce strălucea în întuneric, țeava se mișca încet de la un bărbat la altul. Gaspard,

Murray și Emile rămaseră nemișcați în poziția în care tocmai se aflau.

Anne simțea de foarte aproape respirația acrișoară, urât mirositoare a bărbatului. Cuvintele neobrazate și această neînchipuită îndrăzneală să-i atace în mijlocul orașului determinară în ea o furie sălbatică. Nu se gândea. Se agăță de mânerul de care se sprijinise și până atunci, își luă avânt și lovi tare cu piciorul.

Mișcarea a fost ascunsă de rochii, iar bărbatul o observă doar când era deja prea târziu. Strigă, când fata îi lovi cu piciorul revolverul din mână, care zbură învârtindu-se de mai multe ori în aer. În aceeași clipă Murray trase. Bărbatul din ușă scoase un răcnet sugrumat când fu aruncat pe spate de puterea împușcăturii.

Celălalt pasager al căruței, ajunsese deja aproape la trăsură, acum înțepeni atât de brusc, încât alunecă, se împiedică, aproape căzu în nas. Privi în sus și se uită în trăsură prin fumul usturător, involburat al armei. Fața i se albi complet.

– Maică Sfântă! – orăcăi, apoi făcând stânga împrejur dispăru.

Cel de-al treilea atacator nu mai zăbovea nici măcar să se uite înăuntru în trăsură. Sări din spatele trăsurii și dispăru în noapte. Catârul firav pe care-l legaseră la căruță se holba doar către zgomotul neobișnuit, se sperie, apoi porni pe stradă, trăgând după el, hurducăind și balansând căruța goală. Peste un minut pe stradă nu mai era nimeni. Totul se liniști.

– A fost o împușcătură bună, „mon ami” – spuse Emile entuziasmat, bătându-l pe umăr pe Murray.

– Individul a murit? – întrebă Murray, apoi se aplecă și cu figură palidă, furioasă privi afară către victimă.

– Cred că da, întrucât era foarte aproape. Emile împinse lama înapoi în baston, apoi își îndreptă întreaga atenție către Celestine care tocmai vroia să plângă.

Și Murray observă supărarea logodnicei sale. Tânărul creol prinse mâna fetei și începu s-o frece. Murray se întoarse și o luă pe Celestine în brațele lui.

– După părerea mea, putem să pornim.

– N-ar trebui să ne uităm măcar dacă mai trăiește sau nu – propuse Anne.

– Îl anunțăm pe primul jandarm pe care-l întâlnim și ei se vor ocupa de acest caz.

– Eu mă uit – zise Emile și înainte ca oricine să fi putut protesta, sări din trăsură. Ingenunche lângă individul culcat, căutându-i pulsul. N-a trecut nici un minut până când el se ridică și-și șterse mâna în batista scoasă din mâneca hainei.

– Ei? – întrebă Murray încordat.

– Glonțul i-a trecut exact prin inimă.

Indiferența lui Emile părea destul de forțată. Se întoarse la trăsură și dădură ordin de plecare. Timp de câteva corpuri de case stătură în liniște.

În cele din urmă Gaspard zise:

– Sunt din ce în ce mai obraznici acești vagabonzi.

– De ce n-ar fi? – răspunse Madame Rosa atât de ironic, făcând aluzie la munca din ce în ce mai proastă a poliției și la faptul că nu trebuia să dea explicații nimănui.

Gaspard dădu din cap.

– Într-adevăr.

Anne doar stătea și se uita afară pe geam. Mâna îi tremura, în stomac simțea un fel de greață. Din cauza faptei ei a murit un om. Totul s-a întâmplat atât de repede, dar tocmai această repeziciune a zădărnicit planul vagabonzilor. Totul i se părea o curioasă prevestire. Doar nu se va mai repeta? Poate că din cauză că s-a amestecat în cealaltă situație periculoasă, din cauză că l-a răpit pe Ravel și a zădărnicit duelul între el și Murray, mai mulți oameni ar putea să moară?

Credea că face ceea ce face să împiedice moartea unui om. Și poate că tocmai ea o va provoca.

Ziua următoare era sâmbătă, se treziră într-o dimineață luminoasă, senină. Anne se trezi târziu, la fel și Madame Rosa și Celestine. Seara cu teatrul se prelungi destul de mult, dar pe urmă discutară încă mult în timpul cinei. Deja se iveau zorile când bărbații plecară și doamnele ajunseră în sfârșit în pat.

Anne nici atunci nu putu adormi. Gândurile îi umblau fără încetare, reîntorcându-se mereu la situația încurcată în care a ajuns: ce să facă cu Ravel. Déja era aproape dimineață când adormi, dar soluție nu găsi.

La ora 11 intră servitoarea cu cafea fierbinte. Fata zâmbi și salută atât de vesel încât Anne simți că ar putea s-o strângă de gât fără remușcare. Cafeaua ajută puțin, dar și așa o costă un efort prea mare să se ridice din pat. Energia alimentată de furie și ciudă și care o ardea de când a părăsit Beau Refuge dispăru. Simțea doar o imensă epuizare și o dorință arzătoare de a nu fi auzit niciodată de Ravel Duralde.

Imaginea bărbatului plutea totuși în adâncul conștiinței ei, nu putea să scape de ea. Încercă să citească, dar nu se putu concentra. Participă la masa târzie, dar abia putu să se conecteze la discuție cu Celestine și cu Madame Rosa. Și Emile o vizită, dar Anne era atât de distrată, încât bomboanele împachetate în dantelă de hârtie, pe care i le-a adus băiatul, aproape că le puse într-o mică vază, de parcă ar fi fost flori. Emile îi smulse din mână bomboanele, sărutându-i între timp partea interioară a încheieturii mâinii. Asta o surprinse atât de mult pe fată încât câteva minute se zăpăci, temându-se că tânărul își propusese să-i facă curte. Dar pe urmă îl tachină atât de drăguț, împreună cu Celestine, din cauza erorii sale, ca pe un frate mai mic încât Anne renunță în cele din urmă la idee.

Ca să-și distragă atenția de la gândurile ei, porni de acasă într-o plimbare spre faleză. Sâmbătă era zi de plecare din New

Orleans, multe vapoare cu aburi de apă curgătoare și de ocean, care acum se înșirau câte 4 ancorate la malul fluviului, sau mai încolo la canal, porneau la această vreme în cursa obișnuită. Unul din modurile plăcute de petrecere a timpului liber al orașenilor era să hoinărească pe Front Street și de-a lungul falezii și să urmărească pregătirile de drum ale vapoarelor cu aburi și ale altor nave.

Din cauza timpului frumos multe se îngrămădeau la cotul pe care-l făcea râul din care cauză New Orleans a primit numele de orașul semilunei. Docherii împingeau butoaie pe ponton, așezau cutii și containere în docuri, iar funcționarii verificau listele. Pe stradă scârțâiau în sus și în jos căruțe. Un bărbat se grăbea într-acolo, într-o mână cărând o valiză, iar cu cealaltă îndesându-și pălăria pe cap. Un alt bărbat îmbrăcat în uniforma unui ofițer al vreunei garnizoane care staționa în vest conducea o doamnă în haine de călătorie, pe al cărei braț stătea un bebeluș, iar de fusta ei se agăța un băiețel. Pe două doamne care purtau rochiile de mătase gri și pelerine negre moi, cu tiv gri, le conducea un domn respectabil cu barba și mustața albă. În spatele lor un servitor negru, bătrân cu bonetă și șorț ducea o mică valiză de lemn. Trei băieței desculți, cu pantaloni scurți alergau o pisică. Ieșeau și dispăreau printre butoaie, saci și stive de lemne. Un bărbat care purta o haină albă și pălărie cu boruri largi, de care purtau numai jucătorii de noroc de pe malul râului, aproape că se lovi de băieței, dar îi ocoli la timp.

Vânzătorii de prăjituri de orez și de praline își ofereau marfa, amplificând învâlmășeala de țipete și înjurături, care estompau hureturile vapoarelor cu aburi, deși începuseră să le încingă și să le pregătească de drum. În aer se simțea mirosul greu, greșos al dulciurilor, amestecat cu vaporii de rom, melasă și fructe putrezite și cu mirosul atotpătrunzător al fumului de lemn. Fumul atârna ca un nor întunecat deasupra portului, emanat de

pădurea de coșuri și ajungea mai departe decât puteai să vezi cu ochii.

Cum soarele începu să coboare și se apropia ora 5, ritmul se acceleră la nebunie. În fumul negru se amestecau scântei roșii. Pe vapoare s-au aprins lămpi cu lumină aurie. De-a lungul digului era forfotă mare, cum era făcută coloana și unele vase își schimbau locul. Duruiala, pufăielile și sâsâiala motoarelor începură să se contopească într-un zgomot hotărât. Pe punți apărură oamenii, se opriră lângă balustrade făcând cu mâna și strigând. Prima navă dădu semnal din sirenă, și dezlegată de dig, porni în susul râului. Între coșurile ei atârna semiluna, luminile ce se îndepărtau îi iluminau numele vopsit cu auriu pe lateral. Era o imagine copleșitoare, măreață, cum despică lent apele galben-brune ale Mississippiului. O urmă o alta, apoi alta una după alta, precum bobocii care înoată după mamă.

Anne stătea pe dig, aproape de turnurile ce ajungeau până la cer ale catedralei St. Louis, și le număra. Una era „Falks City“ de transport pentru călători din New Orleans în St. Louis. Următoarea era „Quachita“, nava lui Bayon Bartholomeu și a lui Blac River, apoi „W. W. Farmer“, care mergea către Alabama Landing, Point Pleasant, Quachita City, Sterlington, Trenton, Monroe, Pine Bluff, Columbia, Harrisonburg și Trinity. Apoi urma nava lui Jake Bisteneau, „Empress“, care porni pe Red River spre Minden, Moscow, Boon's Landing, Port Bolivar Griggle Landing și Speing Bayon. Următorul vas cu aburi era O. D. Jr. care se îndrepta către Donaldsonville.

Navele cu aburi avansau cu greu în susul râurilor ce se desfăceau din Mississippi și ajungeau în toate micile orașe sau așezări, în marile orașe ale Estului sau Vestului Mijlociu, oprindu-se între timp pe mai multe sute de plantații. Și toate, dacă fac escază spre asfințit sau noaptea, dimineața devreme vor trece pe lângă docurile de la Beau Refuge și întrucât plantația

este joasă, călătorii vor putea vedea clădirea principală printre stejarii bătrâni.

Uneori dacă copiii sclavilor se așază pe dig, conducătorii navelor sună sirena și sunetul funebru se aude pe pământuri la mile depărtare. Dacă și în seara asta o fac, Ravel culcat în camera lui o poate auzi și se poate gândi la acei bărbați și femei care pot să călătorească liber pe râu, pot să meargă acolo unde doresc și atunci când vor... Se va gândi atunci oare bărbatul și la ea, va fi el oare curios să știe unde este ea și ce face?

Ar trebui să fie pe plantație. Acolo este Ravel, acolo este necazul pe care l-a provocat ea și tot acolo trebuie s-o și rezolve. Furia și înjosirea care au dus-o la o plecare atât de precipitată erau deja departe. Fuga nu a rezolvat nimic. Cumva trebuie să se înțeleagă cu Ravel, să poată să-i dea drumul, dar să nu fie nevoită să dea înapoi. Dar nu poate face asta cât timp este la mile depărtare de Beau Refuge.

Cu o hotărâre bruscă se întoarce și porni. Dacă se grăbește poate să ajungă acasă înainte de miezul nopții.

Capitolul VIII

Călătoria către Beau Refuge părea să dureze la nesfârșit. Iarna, noaptea se lasă devreme. Întunericul care învăluie drumul era străpuns din când în când de câte o rază de lumină provenită de la casele aflate în spatele copacilor. Arcurile trăsorii oftau îndurerate când trăsura trecea peste gropile ce împestrău drumul și se balansa sălbatic la dese curbe. Pe capră, birjarul Solon fluiera și cânta să gonească plictiseala, și duhurile nopții.

Anne stătea cu spinarea dreaptă și privea întunericul de afară. Era obosită, dar prea emoționată ca să aștească. Ei nu îi era frică de fantomele și spiridușii mlaștinilor și oricum era convinsă că aceștia nu puteau fi goniți prin fluierături. Cu cât se apropia de plantație, cu atât i se întărea convingerea că Ravel nu mai era acolo. Era aproape sigură că Ravel i-a vrăjit pe Denise și pe Marcel și că acum era deja în drum spre New Orleans, plănuiind cum să se răzbune pe ea și pe ai ei. Era convinsă că în acel moment Ravel tocmai îl provoca la duel pe Murray ștergând astfel pata de pe onoarea sa.

Poate că ar fi chiar mai bine dacă ar fi evadat. Anne nu știa cum să acționeze în cazul în care el mai era încă pe plantație. Și totuși nu putea suporta gândul că trebuie să-l elibereze. Asta ar fi recunoașterea faptului că a greșit, că n-ar fi trebuit să-l răpească și că n-ar fi avut voie să se amestece în treburile dintre Ravel și Murray. Nu va face o astfel de concesie.

Evaluând încă odată situația, Anne se convinsese că a făcut ceea ce trebuia. Dacă ar fi încercat să vorbească mai întâi cu Ravel, deznodământul ar fi fost același. Ravel nu ar fi acceptat dezaprobarea societății decât în schimbul unei recompense corespunzătoare.

„Onoarea mea, contra virtutea ta...”

Anne își încleștă pumnii, apoi se forță să se destindă. Va putea oare să uite vreodată aceste cuvinte și orele pe care le-a petrecut în brațele lui Ravel?

Va uita, chiar dacă va muri din cauza asta! În sfârșit, ce este atât de memorabil în sărutările și îmbrățișările unui nimeni, unui pierde-vară, unui ucigaș? Nu are de gând să facă încă o încercare. I se pare că i-a provocat o impresie atât de puternică deoarece asta a fost prima dată. Nu era pregătită ca sentimentele ei să primească un astfel de asalt și că ea va reacționa atât de pasional. În special într-o asemenea situație când la mijloc e viața unui om. Este doar o chestiune de timp și învălmășeala sentimentelor ei se va potoli singură. Noaptea nunții, dacă se va mărita vreodată, va alunga și ultima amintire. Nu că ar trebui să recurgă la astfel de metode înverșunate. Cât a stat în oraș, a fost în stare să privească totul mai distant.

În ciuda acestui fapt, când în sfârșit a ajuns în fața hambarului și apoi în fața cămăruței și-a simțit palmele umede și genunchii de-abia o mai țineau. Scoase cheia din cârlig, dar mâna îi tremura atât de tare încât doar la a treia încercare reuși să găsească gaura în broască. Apăsă clanța, deschise ușa și aproape căzu prin ușă înăuntru, când din cauza grabei se împiedică.

Se opri atât de brusc încât marginile grele ale fustelor și ale paltonului se rotiră în jurul picioarelor. Inima i se opri o clipă, apoi începu să bată cu zgomot. Ravel stătea culcat pe o parte întins în pat, cu capul rezemat de unul din brațe, având o carte în față. Chiar și în timpul odihnei, aici în cămăruță era mușchiulos și periculos. Bandajul alb de pe cap contrasta puternic cu pielea

bronz-cafenie dându-i o anumită gingășie. Când își ridică privirea, în ochi îi lucea un zâmbet cald, și totuși ironic.

Fata i se părea acum mult mai frumoasă decât apărea în amintirea lui. Lumina lămpii îi strălucea în păr în culori roșcat aurii, pielea ei căpătă o nuanță moale, de fildeș. Cu apariția ei frumoasă, atrase atenția, dar în căutătura dreaptă a ochilor ei era un fel de curățenie inconștientă, ceva demn de încredere sinceră. Sunt rare astfel de femei, care nu se prefac. Trupul ei era subțire, totuși elegant, sânii ei rotunzi molatic aveau formă frumoasă, talia era îngustă. Fustele îi ascundeau linia șoldurilor, dar Ravel încă își mai amintea perfect de profilul impecabil. Este o adevărată doamnă, nu încape nici o îndoială. Totuși emană putere, dorința replicii dacă o rănești și pentru o clipă în adâncul ochilor ei luci ceva ce o făcea și mai emoționantă. Ravel se gândea dacă fata are cunoștință despre forța ei de atracție, dar în următoarea secundă își și dădu singur răspunsul: trebuia să știe foarte bine, cu siguranță a auzit-o deja de la mulți bărbați.

– Știam că te-ai întors la New Orleans. A fost o călătorie scurtă.

– Da, răspunse fata, în timp ce închidea ușa în spatele ei. Se întoarse, apoi din cauza ușurării și a simțului vinovăției spuse puțin pripit:

– Văd că la cap nu ai nici o problemă serioasă.

– Se poate suporta, dacă am grijă când mă pieptăn.

Glasul uscat și privirea bărbatului o speriară pe Anne. Își luă repede privirea de la el și se uită în altă parte: la cartea pe care o citea, la pernele suprapuse pe pat, la șahul tatălui său de pe masă, lângă el la tava pe care era o sticlă cu vin și sandvichiuri acoperite cu un șervet umed.

– Văd că te-ai făcut comod cât am lipsit.

Ravel răspunse cu un zâmbet fermecător:

– Marcel s-a ocupat de mine. Cred că mă compătimește.

– Te compătimește? – În glasul fetei se amesteca surprinderea cu un pic de îngrijorare.

Bărbatul închise cartea, se rezemă de perne și își împreună mâinile sub cap.

– Cu siguranță gândește că mă ții aici închis doar pentru propria ta bucurie.

– Nu gândește nimic de genul acesta!

Ravel continuă, de parcă nici nu l-ar fi auzit:

– Bineînțeles am încercat să-l dezamăgesc.

– Bineînțeles! – strigă Anne ironică.

– Dar se pare că e de părere că această situație incomodă pentru mine este cea mai bună ocazie pentru domnișoara lui să-și facă rost de un soț.

În ochii fetei se aprinde o lumină periculoasă.

– Tu...

– Nu ai voie să mă învinuiești. Doar e îngrijorat din cauza ta.

– Este imposibil ca eu să te accept vreodată de soț.

– Niciodată?

– În mod sigur, nu.

Bărbatul își încruntă sprâncenele.

– Și dacă, să presupunem, că ai rămas însărcinată?-

– Pentru cazul acesta mai există medicamentul englezesc – răspunde Anne, ridicându-și între timp capul sfidător.

Ravel se ridică în șezut brusc.

– N-ai face asta.

Medicamentul englezesc era acea tabletă femeiească venerată pe care o fabricau probabil după rețeta medicului reginei Victoria Sir James Clark. Se zvonea că e capabil „să regularizeze perioadele lunare“. Dar era frapantă atenționarea că în primele trei luni de sarcină să nu se folosească deoarece „cu siguranță va provoca un avort“, încât de obicei în mod expres era folosit în acest scop. Anne nu era de loc convinsă despre ele, dacă ar avea nevoie ar fi în stare să înghită pastilele. Dar nu vroia ca acest bărbat să creadă că are vreun fel de putere asupra ei.

– Nu?

Bărbatul o studie îndelung. Avea glasul estompat de tot când vorbe în cele din urmă.

– Cât de mult mă urăști?

– Explică-mi, ce motiv aş avea să nu te urăsc.

Anne îşi descoperi în voce o asemenea nuanţă, care nu-i plăcea: părea aproape că se apără. Dar bărbatul se pare că nu auzi.

– N-am vrut niciodată să-ţi fac rău.

– Asta este bineînţeles foarte consolator, interveni Anne, înainte ca bărbatul să continue. Dar dacă ai putut cu atâta reuşită să impresionezi inima lui Marcel, de ce mai eşti aici? Cu siguranţă ai fi putut să-l convingi să-ţi dea drumul.

– Poate că nici n-am vrut să plec.

– Oh, cum să nu, te distrează nemaipomenit că poţi să fi aici. Asta este într-adevăr o cură de odihnă perfectă spuse Anne, însoţind spusele cu o privire arzător de ironică.

– Eram curios dacă te întorci. Şi bineînţeles n-aş fi putut să te privesc de bucuria de a-mi povesti în ce ruine se află onoarea mea.

La auzul acestor cuvinte obrajii Annei fură cuprinşi de flăcări deoarece îşi aduse aminte de remarcile lui Murray. Răspunse cu o voce reţinută.

– Nu trebuie să ai o părere atât de proastă despre tine. Sunt mulţi care sunt de partea ta.

– Într-adevăr? – Bărbatul, încruntându-se, o privi cu interes.

– De exemplu, Emile Girod.

– Emile – repetă celălalt, neîncrezător. Dar a venit acasă?

Fata aprobă din cap, nici n-o surprinse cu adevărat că Ravel ştia de plecarea fratelui mai mic al lui Jean. Poate că este necugetat, fără scrupule şi fără conştiinţă, dar trebuia să remarce că Ravel Duralde este mai mult decât arată aparenţele. Acesta era un sentiment foarte stânjenitor, căci ea nu dorea nimic mai mult decât să-l dispreţuiască pe omul acesta.

Bărbatul sări iute, politicos, în picioare.

– Comportamentul meu este groaznic, dar asta se întâmplă din cauză că am fost foarte surprins să te revăd atât de repede. De ce nu iei loc, chère? Și dă-mi voie să te servesc din acest vin excelent.

– Nu, mulțumesc – răspunde Anne cu politețe măsurată. Am făcut cale lungă și sunt obosită.

– Un motiv în plus să te odihnești câteva minute – se încăpățână bărbatul.

Anne își aminti brusc cât de mult urăște Ravel singurătatea. Memoria bună și compasiunea, câteodată devin o povară. Stătea acolo nehotărâtă, oscilând între plecare și rămânere. Din instinct știa că ar fi mai bine să plece și totuși îi era imposibil să se comporte atât de insensibil cu el. Răbdarea calmă a bărbatului o convinsese până la urmă. Cum păși spre ea, îi atinse brațul și își înclină puțin capul în timp ce-i oferea scaunul. Anne se mișcă încordat și ocupă locul ce i se oferea.

Camera era mică, noaptea întunecată, iar lampa de pe masă ilumina cu razele sale aurii doar o mică suprafață. Aici, în acest pat stătuse culcată, goală, cu acel bărbat, care tocmai întindea mâna după scaunul alăturat. Sentimentul intimității dintre cei doi deveni dintr-o dată atât de puternic, de parcă trupul ei, sustrăgându-se de sub orice fel de control mental, l-ar fi recunoscut pe bărbat pe dinăuntru, în mușchii și în măruntaiele sale. Simțea că își se dilată porii și în adâncul ființei ei se destinde. I se părură tare cunoscute pentru ea trăsăturile caracteristice ale feței bărbatului. Fără să conștientizeze știa cum e când simte buzele lui calde, netede pe ale ei. Simțea pe ea greutatea trupului lui, îl simțea în interiorul ei, dormise lângă corpul lui mușchiulos; simțurile ei nu erau dispuse să iute toate acestea.

– La ce te gândești? întrebă Ravel pe un ton grav, căutându-i fața.

– La nimic, răspunse repede Anne.

Un minut crezuse că Ravel o va descoase în continuare, dar cu o ușoară zvâcnire a umărului bărbatul o întrebă:

Sper că nu ți s-a întâmplat nimic pe drum.

– Nimic. Doar noaptea trecută am avut parte de o întâmplare tare neplăcută, răspunse, și drept recunoștință pentru purtarea ponderată a bărbatului și de asemenea pentru a îndrepta discuția spre un făgaș normal, povesti cum a fost atacată trăsura lor în timp ce mergeau spre casă de la teatru.

– Noroc că Nicholls a avut armă – notă Ravel.

– Da. Se vedea că știe precis ce face.

Colțul gurii bărbatului se destinsese timp de o clipă într-un zâmbet.

– Asta a vrut să fie un avertisment?

– Poți s-o iei și așa.

Îngrijorarea ta mă face mai puțin bărbat.

– De asta mă cam îndoiesc, replică fată, întrucât o enerva că Ravel se distrează pe seama ei.

– Deși poate totuși nu, fu de acord el calm. Dacă e lângă mine o femeie ca tine.

Anne îi aruncă o privire furioasă pentru acest apropo.

– Acum să mă simt măgulită?

– Eventual poți să te arăți interesată. Ai idee ce seducătoare ești cum stai aici? Poți să-ți închipui câtă stăpânire de sine îmi trebuie să nu întind mâna și să-nu te trag aici în brațele mele? Știu ce moale și dulce este gura ta și cât de bine se potrivește sânul tău în palma mea. Am văzut cum s-a preschimbat culoarea ochilor tăi în albastru închis la plăcerile iubirii. Atât de mult aș dori să văd din nou acea privire, încât aproape că înnebunesc. Vreau...

Tăcu, își înghiți cuvintele și își închise hotărât gura. Își împinse scaunul în spate, se ridică în picioare și se îndepărtă câțiva pași. Își împreună mâinile la spate, apoi spuse peste umăr:

– Îmi pare rău.

Anne se ridică, păși spre ușă și o deschise. Avea deja mâna pe clanță, dar se mai uită o dată înapoi către Ravel. Bărbatul stătea în continuare cu spatele la ea, sub cămașa roșie de flanel umerii i

se încordară, pantalonii strâmți îi accentuau talia subțire și soldurile înguste. Lanțul îl lega sigur de celula lui.

Anne spuse încet, aproape frământându-se.

– Și mie.

Anne într-adevăr regreta totul. Regreta deja și ideea de a-l răpi pe Ravel, regreta că între timp l-a rănit, regreta că se dovedise a fi un bărbat cu o putere de atracție atât de complicată și de irezistibilă, regreta că se lăsase convinsă de argumentele ingenioase într-atât încât i se dăruise și regreta și faptul că nu a putut să se convingă să continue relația abia începută. Dar toate astea nu aveau importanță. Nu putea să-i dea drumul.

Dacă l-ar elibera, bărbatul ar continua disputa cu Murray, iar asta ar avea consecințe de neînălțurat. Dacă nu-i dădea drumul și se află că bărbatul se găsește aici la Beau Refuge, prin asta își distruge buna ei reputație. A ajuns între ciocan și nicovală. Dar mai sunt alte probleme și mai mari. Nu-l poate reține pe Ravel pe timp nelimitat, trebuie să țină cont și de asta. Va veni o vreme când răbdarea bărbatului ia sfârșit și se eliberează prin forță sau ascultându-și conștiința ea însăși îi va da drumul. Timpul, în care trebuia să se hotărască, în care trebuie să găsească soluție la această dilemă, este foarte scurt. Îi stau la dispoziție cel mult una sau două zile. Dar care ar putea fi soluția? Care ar putea fi?

Veni dimineața, dar Anne tot nu se afla mai aproape de răspuns. Se sculă devreme, se îmbracă cu o rochie groasă albastră, fără guler și manșetă. Își perie părul, apoi și-l strânse la spate într-un coc, uitându-se între timp în oglindă la cele două cearcăne întunecate, oribile. Arată de parcă ar fi soră cu moartea, dar n-are nimic. Nu se ducea nicăieri, iar dacă Ravel o va găsi mai puțin atrăgătoare asta va fi spre binele ei.

Îl va evita din nou. Ar fi o lașitate dacă ar sta deoparte, oricât de mult i-ar place. Își aminti sieși că are obligația de a se îngriji ca timpul să treacă mai plăcut pentru prizonier. Nu părea verosimil că bărbatul îl va primi cu plăcere pe cel ce îl ține închis, dar,

vizibil, că și asta îi produce o mică distracție, așa că îi dedică oarecare timp.

Este duminică, își aminti ea, când ieși din dormitor și nu sesiză nici o mișcare în casă. Conform legii, această zi este de odihnă pentru lucrătorii de pe plantație. Ar fi putut chema trăsura și ar fi putut merge la slujbă, dar în situația dată nu i se părea că s-ar cuveni. În orice caz, pentru proprietara plantației nici un fel de drept nu îi asigură zi de odihnă.

Pe administratoare, pe Denise o găsi în bucătărie, dând indicații bucătarului în legătură cu micul dejun. În timp ce se pregătea mâncarea, Anne merse împreună cu Denise în cămară și împărți porția de boabe, carne sărată și melasă ce li se cuveneau oamenilor. Apoi amândouă porniră spre grajduri să verifice mulsul vacilor. Laptele și smântâna de ieri erau puse afară la acrit ca să se facă unt și cașcaval din ele. Treburile acestea trebuiau făcute și duminica. Apoi, Denise se întoarse la bucătărie, iar Anne aruncă o privire în seră. Își notă faptul că trebuie culeseră ultimele conopide mari și că trebuie să dea dispoziții să se pregătească răsadurile pentru semințele aduse de la New Orleans.

Din grădină o conduseseră afară vreo 10-12 copii, care descoperiseră că este acolo. Anne observă că pe picioarele multora dintre ei erau ciupituri de purici, așa că își duse la mica clădire separată, pe care o amenajă drept farmacie și îi unse cu alifie. Apoi porni să-l caute pe Marcel care servea și drept majordom. Îi dădu indicații ca luni în zori să aibă grijă ca toți câinii și pisicile de pe plantație să fie îmbăiați împotriva puricilor, culcușurile lor să fie curățate și văruite, apoi să ardă sulf în colibe.

Cu asta tot nu-și termină treaba. Ravel, cu cătușele, rupseseră unul din cearcafurile pe care i le pusese pe pat. Denisei îi era teamă că din cauza umezelii materialele se vor uza și se vor strica. Avea dreptate, așa s-a și întâmplat și Anne, timp de o

jumătate de oră, făcu listă cu pânzeturile pe care va trebui să le comande când se va întoarce la New Orleans.

Când termină și cu asta, sosi tocmai la timp ca să meargă împreună cu Marcel în hambar. Băiatul ducea pe tavă micul dejun pentru Anne și Ravel, care consta din cafea cu lapte, prăjituri calde, șuncă afumată și dulceață de mure.

Anne deschise ușa camerei lui Ravel, apoi luă tava de la Marcel. Zâmbi băiatului și printr-o înclinare a capului îi făcu semn să plece, în timp ce ea intră în cameră.

Ferestrele mici și așezate sus lăsau să intre puțină lumină. Cerul era înfîmțat, soarele apărea doar uneori, așa că în cameră domnea semiîntunericul și se mișcau umbră palide în ea. Anne abia reuși să distingă contururile trupului lung al lui Ravel, sub cuvertură. Era culcat pe o parte, cu spatele la ea. Pătura făcea un unghi ascuțit pe umerii lui largi, părul lui negru, încălțit contrasta cu albul pernei. Nu se mișcă când fata intră. Anne stătu o clipă ezitând, apoi păși încet și puse tava pe masă.

Focul se stinsese, camera era rece. Vântură puțin cenușa și întrucât găsi ceva jar, puse deasupra câteva bucăți subțiri de lemn de brad, apoi începu să sufle să se aprindă flacăra, apoi puse lemne mai mari pe foc până când flăcările se ridicară la coș.

Mâncarea începea să se răcească și Annei îi era foame. Așteaptă câteva minute, poate că trosnetul focului îl trezește pe Ravel. Dar cum bărbatul nu se mișcă, se întinse și se apropie de pat. Auzise că sunt bărbați care sunt în stare să doarmă în orice condiții, pe furtună sau chiar dacă se dărmă casa peste ei. Cu alte cuvinte, trebuie să-i smucești din pat. Anne era gata să-și îndeplinească obligația în privința musafirului, dar n-avea nici un chef să rabde de foame, în timp ce el doarme.

Privi în jos către bărbatul care era culcat pe pat. Îi studia umerii goi și mușchii gâtului, care și așa în timpul repausului emanau forță. Admiră formele puternice ale feței lui arse de soare, genele dese negre, ce-i atingeau pielea. În această clipă vedea în el ceva vulnerabilitate controlată, parcă și în somn ar

trebui să se apere de durere. Anne privea bărbatul și i se strânse gâtul. Fu cuprinsă de un sentiment curios, apăsător și își dădu seama că aceasta este sentimentul neîncetatei compătimiri. Ce nebună sunt, se gândi fata brusc. Să simți așa ceva pentru bărbatul care l-a omorât pe Jean și care l-ar omorâ și pe Murray dacă ar putea. Ce nebună sunt!

Își întinse mâna, o puse pe umărul lui Ravel, apoi îl scutură repede. Ca și capătul șerpuitor al unui bici care pocnește, bărbatul se întoarce, mâna i se avântă și îi prinse încheietura mâinii. Mijlocul fetei fu cuprins de un braț puternic și pentru o clipă căzu amețită. Căzu pe spate, pe saltea, atât de tare, încât dinții i se lovira clănțănind, iar din cauza sperieturii abia mai putea respira. Mâini puternice îi țineau încheieturile de o parte și alta a obrazului. Genunchii ei erau apăsați de coapsele tari ale bărbatului, Anne nu putea să facă nici o mișcare. Cu ochii larg deschiși, privea consternată în ochii de culoarea cafelei ai lui Ravel, în care strălucea un zâmbet diavolesc și satisfacție.

– Bună dimineața! – o salută bărbatul.

Supărarea creștea în fată. Își strânse pumnii, se încordă, încercând să scape. Încercarea ei fu zadarnică, simțea că fusta, care până atunci îi acoperea genunchii, se ridică. Gâfâind de furie și de efort, se liniști.

– Așa este mai bine – spuse Ravel, distrându-se.

Anne îl privi, sâsâind printre dinți:

– Porcule! Lasă-mă!

– Dacă mă rogi frumos, poate că-ți dau drumul.

– Poți să aștepti asta.

– Cum vrei – răspunse bărbatul ridicându-și sprâncenele.

Mie îmi place foarte mult că ești aici în patul meu și credem că pentru tine este incomod.

Fata îi trimise un zâmbet cu țepi.

– Ce prost te-ai simți acum, dacă Marcel ar fi fost în locul meu.

– Fără îndoială. Dar îți recunosc pașii și dintre o mie. Nu mi-am dat șansa să greșesc.

– Ai recunoaște... tu m-ai păcălit! Nici nu dormeai!

La gândul că ei i se făcuse milă de bărbat, în timp ce acesta aștepta s-o prindă, o cuprinsese furia din cap până în picioare.

– Cum puteai să-ți închipui că dorm, când faci atâta gălăgie?

– Sunt bărbați care dorm adânc. Cuvintele sunau aproape ca o apărare, chiar și în propriile ei urechi.

– Dacă și eu aș dormi adânc, puteam să mor deja de câteva ori. În Nicaragua, unul din sporturile preferate era să taie beregata celor care dormeau. Pe vasul care transporta deținuții către Spania, dar și în închisoare, înainte să ne închidă în celule de o persoană, oricine care dormea zgomotos se trezea în pielea goală, dacă se mai trezea.

– E-n regulă! sări fata. Voi rezista. Dacă această comedie are vreo cauză, aș vrea s-o aud, ca pe urmă să-mi pot lua micul dejun.

– O, bineînțeles, răspunse Ravel blând. Are motive.

Anne își vedea imaginea proprie în pupilele negre și vedea în ele dorința. Apoi bărbatul se aplecă, îi acoperi lumina și îi atinse buzele cu ale lui. Gura lui era decisă și avea un ușor gust de cafea. Fața subțire era parfumată de la săpunul de ras. În adâncul conștiinței ei, Anne realiza că Marcel mai fusese pe aici mai devreme cu cafeaua de dimineață și cu apa de ras, dar uitase să-i pomenească și ei de acest lucru. Deși după o elipă astfel de gânduri rebele se topiră deja la simțirea unei voluptăți curate.

Buzele fierbinți ale lui Ravel și gesturile lui erau călăuzite de un instinct sigur. Cu bucurie lentă descoperirea conturul atâțător al buzelor fetei, încercând cu blândețe să le desfacă. Le mângâia cu ușoare atingeri, gustând din colțurile umede, cu vârful limbii netezea suprafața lină și trezea fin în ele senzualitatea. Încerca să vadă cât durează rezistența Annei. Mângâie adâncitura dintre buze și bărbie încet, sărută de jur împrejur gura ei cu sărutări atât de fierbinți încât buzele Annei se desfăcură involuntar de la atâta căldură.

Ravel folosi imediat această slăbiciune de moment, își apăsă gura peste a fetei și o sărută. Îi descoperi vârful de porțelan ale dinților, se juca șerpuitor cu limba ei, excita dezmiardând suprafața papilelor fine, trăgându-și limba lui pe netezimea de necrezut a părții inferioare, apoi pătrunse mai adânc, de parcă ar fi vrut să pună stăpânire. Degusta linia interioară a gurii ei fragile, degusta dulceața ei.

Inima Annei bătea cu putere, când voluptatea pătrunzătoare deșteptată de blândețea ametoitoare a sărutărilor începu să-i alerge prin vene. Cine l-a învățat pe Ravel la un astfel de mod răbdător de a face curte? N-avea importanță. Simțea ce nu simțise până atunci, că o putere rapidă de viață îi cuprinse întreg corpul. Undeva în adâncul ei se trezea o dorință lentă, înfloritoare, îmbobocitoare, și vroia ca bărbatul să o îmbrățișeze și mai strâns, să uite locul, timpul și pe cel ce o îmbrățișa, să se piardă în această incredibilă, nouă vrajă.

Ravel, simțind acceptarea fetei îi eliberă încheietura stângă și îi cuprinse obrazul cu palma. Cu vârful degetelor îi mângâia pomeții, linia curbă a bărbiei unde se întâlnea cu conturul gâtului, apoi își alunecă mâna mai jos către sânii rotunzi. Căpărinse în palmă, delicat, sânii ce se cutremurau în ritmul bătailor inimii și cu degetul mare îi frecă sfârscul prin rochie până ce acesta se transformă într-un vârf ascuțit. Anne își ridică mâna liberă și mângâie părul lui Ravel, cu degetele pătrunse între suvițele dese și îl strânse și mai mult, ca să-l sărute și mai tare.

Ce fac? se gândi Anne. Autoînvinuirea chinuitoare o cuprinse cu puterea unei arteziene. Își strânse degetele în părul bărbatului și începu să tragă. Bărbatul gemu brusc, de durere, când fata îi smuci pielea rănită a capului. Cum îi eliberă gura, Anne își întoarse repede capul într-o parte. În același moment descoperi că bărbatul îi ținea lejer și încheietura de la mâna dreaptă, și-o smulse și cu două mâini îl împinse de lângă ea.

Ravel își pierdu echilibrul și căzu pe spate. Se prinse de marginea patului să nu cadă. Între timp Anne se ridică, alunecă

într-o parte, apoi se sculă în picioare. Lui Ravel i se limpeziră repede ochii și căută să o apuce. Reuși să prindă piciorul fetei și Anne se întinse pe podea, căzând cu mâna întinsă înainte. Dădu cu piciorul, drept în burta bărbatului. Acesta gemu și îi dădu drumul. Anne se rostogoli mai încolo, fustele foșneau în jurul ei, dar Ravel se întinse din nou după ea și îi prinse cu putere șorțul. Fata, cu o singură mișcare iute, delicată desfăcu fundele șorțului și îi lăsă drept premiu de consolare bărbatului, în timp ce ea sări repede în picioare.

Ravel se ridică de pe pat, făcu șorțul ghem și îl aruncă într-un colț. Gura i se strâmbă într-un zâmbet răutăcios, în timp ce porni spre fată, lanțul lui freca podeaua, de parcă ar fi fost ecoul pașilor lui cadențați. Era prea evident cât de mult o dorea pe fată.

Anne, până în acest moment nici nu observă-că îi e frică, dar acum brusc o simți în fiecare fibră nervoasă. Recunoașterea îi trecu prin corp ca un tremur rapid, i se înmuiară genunchii. Se dădu în spate, dar imediat simți în spatele ei fierbințeala șemineului.

Gura lui Ravel se destinse într-un zâmbet. În această clipă Anne își dădu seama speriată de ce se distrează celălalt. Se refugiase în direcție greșită. Bărbatul stătea între ea și ușă. Lanțul, care îl fixa strâns de perete era făcut în așa fel încât să fie loc suficient să se trecă pe lângă deținut, dar probabil că brațul lung al lui Ravel ar ajunge-o. Ar putea să se strecoare pe lângă el, dacă n-ar avea atâtea fuste. Este foarte probabil ca el s-o poată prinde de crișolina largă. Iar dacă rămâne aici, înghesuită lângă cămin i se pot aprinde fustele.

Se ghemui și mai mult în colț. Cu șoldul lovi masa pe care era tava. Vasele zdrăngăniră și paharul ce se afla pus cu gura în jos lângă garafa cu apă sună ca un clopoțel. Apa. Nici nu își duse gândul până la capăt, își și întinse mâna spre garafă, dădu la o parte paharul și aruncă conținutul garafei spre Ravel.

Bărbatul tipă speriat când primi în gât apa cu gheață. Părul îi picura, pe față apa îi curgea șiroaie, curse pe după guler, în jos pe

părul cârlionțat de pe piept până la abdomenul plat. Se holbă la fată. Cu glas consternat, supărat, ascuțit întrebă:

– De ce ai făcut asta?

Forța surprinderii lui yroia să facă simțit faptul că intențiile lui erau nevinovate și Anne n-avea de ce să se teamă. Anne își dădu seama brusc că pericolul exista în mare parte în mintea ei, probabil din cauză că era îngrozită de propriile ei reacții. Dar, bineînțeles, acesta va fi ultimul lucru pe care i-l va divulga.

– Mie mi s-a părut – spuse cu capul ridicat, în timp ce pușina se înalță din nou înapoi pe masă –, că trebuie răcită un pic dorința ta.

– Într-adevăr? Dar pe a ta? Ravel se uită în preajmă, iar când pe măsuta de spălat observă apa pentru bărbierit, o porni într-acolo.

– Ravel! Nu poți să faci asta – strigă Anne când îi văzu intențiile. În apă înota spumă și firicele de păr și se răcise de mult în frigul dimineții.

– Nu pot s-o fac?

Apucă ligheanul, apoi se întoarse cu el. În ochii lui lucea o lumină sălbatică când porni spre fată, trăgând lanțul după el. În continuare avea stropi de apă pe piele, între milioanele de ridicături ale pielii de găină. Anne se retrase la masă, își întinse o mână de parcă s-ar fi putut apăra de udarea promisă.

Își pironi privirile pe apa spumoasă, legănându-se lin în lighean.

– Asta... asta nu poți s-o faci. Un domn nu face așa ceva.

– Credeam că te îndoiești de faptul că aș fi un domn.

– Nu, într-adevăr nu...

– Mai și minți, numai ca să scapi.

Dacă sare repede, poate ajunge la timp la ușă. Dar la o mișcare a ei bruscă ar inunda-o imediat un potop. Ravel nu va rata ținta, de asta nu avea îndoieli.

– La început am fost de altă părere, dar acum nu mai am îndoieli.

Acest lucru e chiar adevărat, își dădu ea seama mirată, apoi tăcu și privi încurcată către bărbat.

– Demonstrează-mi!

– Cum? Cu efortul acesta aş putea să încerc să demonstrez că eu sunt o doamnă, după tot ce am făcut.

Ravel observă că o sperie pe fată. Anne se albise, iar în ochi i se citea prudența. Dar nu mai era atât de îngrozită și nu mai simțea la ea nici acea satisfacție incipientă din care cauză îl desconsidera și îl considera un bărbat ce poate fi prins cu forța și înlăturat ca să asigure liniștea celor pe care îi iubea. Ravel simțea că dorința ei de răzbunare se risipise. Se întoarse, puse apa pe podea, apoi luă de la capătul patului halatul de lână neagră, cu guler de mătase roșie ca vinul pe care îl primise de la Marcel. Se îmbracă cu el și introduse cu mișcări rapide nasturii aurii în butoniere.

Spuse peste umăr:

– Sunt lucruri care nu au nevoie să fie demonstrate. Un lucru e însă sigur. Dorința mea.. ai reușit s-o răcorești într-adevăr.

Asta mai mult sau mai puțin însemna armistițiu. Pentru Anne, dintr-odată deveni foarte important să răspundă în modul corespunzător, ceva care nu este încitant sau provocator, ci complet prozaic.

– Ți se răcește și micul dejun. Până te ștergi, îl duc să ți-l încălzească.

– Nu-ți face probleme! răspunse Ravel și se întoarse cu un zâmbet trist și totuși cald. Mă bucur că n-ai apucat ibricul cu cafea. În ce privește micul dejun, îl pun câteva minute lângă foc.

Fata își umezi buzele.

– De fapt acesta este și micul meu dejun.

– Mă onorezi, spuse bărbatul sec. Tu, bineînțeles, procedezi cum îți place.

– Cu siguranță va fi bine spuse Anne, apoi se întoarse repede, găsind ceva de aranjat pe tavă.

Nu cu mult după aceea se așezară la masă. În timp ce încălziră cafeaua și prăjiturile, aranjară și camera: aruncară apa de spălat în găleata pentru apă murdă, ridicară șorțul Annei din colț și îl neteziră, șterseră apa care stropise podeaua cu o cârpă, făcură patul și luară de pe masă șalul și teancul de cărți, să aibă loc de dejun. Făcură toate acestea împreună și cu toate acestea se simțea între ei o anumită tensiune. Întinseră unt și gem pe chifle, fără să scoată un cuvânt. Părea tare zdrăgănitul linguriței, când amestecară zahărul în cafea. Anne sorbi din lichidul întunecat și făcu o mare efortare ca gâtul strangulat să nu facă prea mare zgomot în timpul înghițitului.

Nu-și amintea ca vreodată s-o fi impresionat atât de mult un bărbat. Toate gesturile lui se impregnează în memoria ei. E adevărat că nu luase drept prizonier nici un bărbat, niciodată și nici nu făcuse dragoste cu nimeni, n-a cucerit pe nimeni și nici nu a fost sedusă. Ar fi prea mult să spere că o să se simtă bine cu Ravel, era suficient să nu se mai dușmănească. Ar fi suficient și Anne totuși dorea să se dizolve această crispăre.

Ravel își lipi șervetul de buze, apoi îl aruncă lângă farfurie. Se lăsă pe spate pe scaun, degetele i se jucau pe marginea ceștii de cafea din porțelan de Sèvres. Se uită lung la fată, încruntându-și un pic sprâncenele.

– Divulgă-mi și mie ceva – spuse în cele din urmă.

– Da?

– De ce ești aici? Nu vreau să fiu brutal sau nepoliticos. Dumnezeu mi-e martor, mă bucură compania ta, dar n-aș fi crezut niciodată despre tine că îmi vei face vreo vizită de parcă aș fi doar un oaspete invitat la tine în casă.

– Nu aveam intenția...

– Cu siguranță.

Anne îl privi o clipă, dar își retrăse imediat privirea, uitându-se la florica pe care o înăprimase în unt jucându-se cu furculița.

În primul rând nu cred că se cade, iar în al doilea rând, trezești curiozitatea în oameni, fiindcă ești prea des aici cu mine.

– Înțeleg. Fata puse jos furculița. Ceea ce s-a întâmplat între noi doi este batjocorirea a ceea ce se cade. Ai stat deja și așa prea mult aici, ca să se mai poată ascunde acest lucru. Nu poți să mai rămâi aici, în curând trebuie să te întorci la New Orleans. Cu siguranță există vreo modalitate să te determin să nu te duelezi cu Murray. Există sigur, numai că eu nu știu care este aceea. Dacă vreau s-o aflu trebuie să-mi dau seama ce fel de om ești tu.

– Ai putea să întrebi.

– Și de unde să știu că îmi vei da răspunsul corect?

Fața bărbatului se crispă, apoi se destinse din nou.

– Știi să joci șah?

– Poftim?

– Poți să afli foarte multe despre cineva cu care joci șah.

– Cândva am jucat cu tata, răspunse Anne încet.

– Și ai fi dispusă să joci și cu mine?

Prima reacție a Annei fu să nu accepte. Ravel vorbea de parcă ar fi un șahist foarte bun și e puțin probabil că Anne putea să concureze cu el. E drept că s-a întâmplat uneori, nu prea des, poate odată sau de două ori, să îl bată pe tatăl ei. Dar nu acesta era adevăratul motiv. Dacă poate să descopere punctele forte și slabe ale celuilalt în strategie și în manevre, pot fi descoperite și despre ea multe. Nici nu putea să-și închipuie de ce este Ravel curios în legătură cu ea, dar nu va comite greșeala să pună această propunere pe seama întâmplării sau a singurătății. Ravel are sigur un scop și ar da orice să afle care este acesta înainte să se așeze lângă tabla de șah.

Deasupra resturilor micului dejun ii se întâlniră privirile. În mintea Annei se învâteau înflăcărarea și emoția. Zâmbi slab...

– Da spuse. Să jucăm!

Capitolul IX

Șahul încetase să mai fie jocul intelectualilor. În Louisiana devenise chiar o modă. De când Paul Morphy, originar din New Orleans, devenise campion de renume mondial, în întregul stat jocul de șah devenise brusc foarte popular și considerat ca fiind optim pentru petrecerea timpului liber. Doamne distinse cumpărau table de șah cu încrustații și o așezau în saloane în așa fel încât piesele stăteau împrăștiate în diferite careuri creind impresia că jocul se desfășoară continuu. Tinere doamne, care până atunci puteau să discute numai despre cavaleri și rochii, își dedicau acum o parte importantă a timpului liber jocului de șah.

Și nu era neobișnuit ca vreun domn mai în vârstă să-și scoată din buzunar împreună cu batista unu-doi pioni câștigați.

Șahul tatălui Annei provenea din Veneția și avea aproape 200 de ani. Tabla era făcută din fildeș îngropat în lemn de mătase și din abanos, iar piesele pe suport de argint și bronz erau ornate cu lazurit și sîdef, cu marginea aurie. Fiecare piesă părea o mică operă de artă sculptată perfect, de la regele domnițor la pionii ce păreau soldați pedestri. În copilărie Anne jucase altfel de jocuri cu ele, făurea familii din ele cu mulți-mulți frați, sau organiza nuntă regească. Era o mare bucurie atunci să ia în mână aceste figuri, ca și acum.

Anne strânse masa, Ravel se îmbracă, apoi împreună așezară tabla de șah. Fata puse lemne pe foc să nu trebuiască să întrerupă jocul din cauza asta și când Marcel intră să ia tava trimise vorbă

Denisei ca și prânzul să fie servit în hambar. În final, se așezară față în față, între ei fiind doar tabla de șah.

La început jucară precaut, iscodindu-se reciproc. Tatăl Annei fusese un jucător lucid, învățase să joace șah din cărți, îndrăgea partidele clasice. Anne nu prea avea răbdare la astfel de mutări învățate, ea juca mai bine în stil aventuros, dar precaut, cu atacuri bruște în terenul advers. Cu trecerea timpului descoperi că Ravel juca clasic, dar curajos, concentrându-se puternic și folosind raționamentul bizantin pe care Anne nu îl întâlnise până atunci. Era enervant cât de mult reușea să ghicească dinainte mutările fetei. Anne nu vroia să se prefacă că ar fi un jucător prea bun, dar o puse la încercare ușurința cu care Ravel îi dăduse primul șah-mat. Se adună, ca să îngreuneze un pic treaba bărbatalui.

Dimineața trecu cu o repeziviune uimitoare. La prânz încă mai jucau. Mâncară friptură rece cu pâine, conopidă fiartă și tartă cu fructe, fără să piardă o clipă din ochi tabla de șah. Între ei începu o rivalitate serios, dar prietenoasă. Nici unul nu dădea sau cerea îndurare, nu foloseau sau nu se așteptau la avantaje necinstite.

Anne avusese de mai multe ori posibilitatea de a observa cât de generos știa Ravel să învingă. Nu părea să se bucure de necazul altuia, nu-i arătă greșelile decât dacă ea însăși o cerea. Școtea piesele de pe tablă cu obiectivitate, fără să arate victorios sau dornic de răzbunare. Dacă fata îi încurca planurile, oricât îl atingea de neplăcut, recunoștea cu admirație strategia ei. Și când la mijlocul după-amiezii scorul deveni egal, îi zâmbi cu o grimasă mulțumită de pe partea cealaltă a tablei de șah.

Anne își dădu seama că în focul luptei uitase de scopul inițial. Era curios dacă și Ravel pășise la fel sau jucau așa tocmai că să-i creeze o bună impresie.

Dar asta nu putea fi descoperită. Annei îi trecuse prin minte ce fel de imagine și-a putut crea bărbatul despre ea, ce-i arătase ea, din caracterul ei. Nu înțelegea de ce este atât de important acest lucru, totuși așa simțea.

– A fost foarte bine să joc cu tine, spuse Ravel, după ce se lasă pe spate pe scaun. Cu puțină experiență ai putea deveni o jucătoare periculoasă.

– Ești drăguț că spui asta.

– Nu sunt drăguț. Și apreciez foarte mult că ți-ai sacrificat din timpul tău prețios ca să stai aici cu mine.

– Te comporți ca și când aș fi o martiră, deși mai degrabă tu... Anne tăcu, nu-i făcea plăcere să-i amintească bărbatului situația lui de prizonier.

Ravel răspunse cu glas moale:

– Dacă asta este martiriu, atunci bărbatii ar sta la rând la ușa ta ca să îl poată suporta.

Anne se uită în ochii bărbatului.

– Data viitoare vei spune că este o onoare pentru tine.

– În anumite privințe chiar este – se auzi răspunsul iute.

Cum Anne înțelese apro-po-ul, se înroși. Dar n-ar fi recunoscut cu plăcere că este tulburată și se agață de prima idee care îi veni în minte.

– Desigur, va fi din ce în ce mai neplăcut pentru tine. Am aflat că mama ta trăiește la New Orleans și nu se simte prea bine. Dacă vrei să-i trimiți vreun mesaj, i-l voi transmite eu.

– Nu este nevoie.

– Nu?

– Ieri am trimis unul.

– Înțeleg. L-ai plătit pe Marcel. A fost atât de precaut, încât a citit mai înainte mesajul.

Anne își scutură capul.

– Nu-i stă în caracter.

– Ți-am spus deja că i s-a făcut milă de mine.

– Ai apelat la compasiunea lui.

– Numai puțin. Doar atât cât era nevoie.

– Sunt surprinsă că ți-a dat prin gând s-o liniștești pe mama ta.

Ochii bărbatului sclipiră tare.

– Îți închipui că tu te ocupi mai bine de femeia care m-a născut decât eu însumi?

– Eu nici nu mai știu ce să cred despre tine. Anna îi susținu privirea întunecată, deși cu mare efort.

– Dar acesta este totuși un fel de avansare. Mai jucăm?

– Intră Marcel și aduse cafea, tort de fructe și marțipan. Anne știa că acesta era mai mult un motiv ca să poată intra să vadă ce întorsătură a mai luat jocul. Anne se bucură de cafea. Efortul psihic, ca să nu rămână mai prejos de Ravel, o obosise. Îi făcea bine un întăritor. Nu mult după ce se termină toată cafeaua din cană, băură a doua, a treia ceașcă fiecare. Ravel își băgă mâna în buzunar, apoi scoase un ac de păr. Îl învârti încoace și încolo printre degetele sale lungi, în timp ce privea piesele de șah, de parcă nici n-ar fi conștient de ceea ce face.

Un ac de păr. Acul ei de păr. L-a pierdut probabil în noaptea aceea, îl lăsase aici când fugise cu atâta grabă din pat. Cu un astfel de ac se poate desface un lacăt, dacă cineva are răbdare și destulă pricepere, sau cel puțin așa se zice. Ea încă din copilărie încercase să deschidă astfel un dulap despre care bănuia că ascunde cadourile de Crăciun, dar nu reușise. Dar n-ar fi surprinzător, dacă Ravel, după atâția ani petrecuți în închisoare ar cunoaște secretul.

Dar dacă se pricepe, atunci de ce nu și-a folosit cunoștințele? De ce stă în continuare aici, vis-à-vis de ea, cu lanțul pe gleznă? De ce nu s-a eliberat, de ce nu i-a dat în cap lui Marcel și n-a fugit? Poate are motive să rămână?

Care ar putea fi motivul, la asta Anne nici nu îndrăznea să se gândească. Este foarte posibil că o aștepta pe ea, a vrut să profite de un moment al ei slab și aștepta până putea să ajungă la răzbunarea dorită.

Înțelegând această idee, pielea capului începu să o furnice. Îl fixă pe bărbat. Trăsăturile lui dure, aztece păreau acum odihnite și un zâmbet șiret îi juca pe figură. Ravel simți privirile fetei, privi în sus și un zâmbet îi trecu fulgerător peste buze.

Anne înțelese brusc că Ravel știe foarte bine ce face. Faptul că i-a arătat acul de păr era ca o mutare în șah. Și acum aștepta mutarea de răspuns, cu interes și căutând cu oarecare plăcere cinică ce va face ea.

Nu. În chipuirea ei mersese prea departe. Omul acesta nu este genul care să-și bată capul cu replici mărunte, asta putea chiar s-o și jure.

Bineînțeles, n-avea nici un motiv să presupună că răzbunarea lui ar fi meschină. Pentru captivitatea lui a cerut deja și așa un preț convenabil. Dacă dorește din nou același fel de plată, oare va avea destulă rezistență să se opună? De data aceasta va rezista din toate puterile.

Avea un mod de a se convinge, dacă o face cu bună știință. Anne își ridică mâna și își aranjă şuvița scăpată care-i alunecase pe ceafă, din coc. Cealaltă mână și-o întinse spre Ravel și în modul cel mai dezinvolt posibil, spuse:

– Mi-ai găsit acul. Este atât de enervant că mereu dispar. Îmi dai voie?

Ravel privi în jos către acul de păr, apoi înapoi la ea, în timp ce zâmbetul îi deveni mai larg.

– Ai nevoie de el? Îmi pare rău, nu pot să ți-l dau.

– Dar de ce? – se prefăcu surprinsă fata, deși inima începuse să-i bată cu putere în piept.

– Poți să mă consideri sentimental... Pentru tine acesta este doar un ac de păr, un obiect de folosință. Pentru mine este o amintire. Nu numai femeile, uneori și bărbații pot ține la lucruri care le evocă amintiri plăcute.

Acuzații înfuriate se îngrămădiră pe vârful limbii Annei. Dar până la urmă nu spuse nimic. În adâncul ochilor negri era o expresie de la care îi tresăriră fibrele nervoase. O cuprinse senzația de nesiguranță și se simți slăbită de la conștientizarea faptului că i-ar place să-l creadă.

Sunt nebună de-a binelea, gândi ea. Furia se-întoarse în valuri puternice. Spuse cu glas gătit:

– Este caraghios!

– Crezi? Chiar nu ai deloc încredere în tine, chère?

Dar dacă îți trebuie atât de mult acest ac, poate, că pe acesta ți-l dau înapoi.

– Da?

– Da. Cu recompensa corespunzătoare.

– Și care ar fi aceea? întrebă Anne bănuitoare.

Bărbatul se prefăcu că meditează intens.

– Pentru început poate ar fi deajuns o sărutare, pe care mi-o dai de bunăvoie.

– Pentru început?

Ravel râdea de ea, se juca cu ea. Știa că el este în avantaj, și știa și faptul că și fata și-a dat seama de asta. Dar această conștientizare nu numai că nu-i scădea Annei împotrivirea, ci din contră o întărea.

– Iartă-mă – spuse bărbatul cu politețe exagerată – dar cea mai fierbinte dorință a mea este să-ți simt dulceața buzelor tale, fără ca eu să te silesc.

– Și asta tu nu o numești silire?

Ravel își ridică sprâncenele și o privea nevinovat.

– Ca răsplată pentru acul de păr? În orice caz este o formă destul de blândă, poți s-o și refuzi dacă consideri că nu merită prețul.

Știa perfect ce face. Dar de ce? De ce?

– Dacă asta este tot... începu Anne.

– Oh, dacă tot vorbeam, de dorința mea cea mai arzătoare, iată: aș vrea să-ți simt corpul și toate rotunjimile bine, când te lipești de mine din cap până-n picioare, fără să te codești.

Prin Anne trecu o fierbințeală, pornind din cel mai ascuns ungher al corpului ei, gonindu-i sângele în obraji. Încercă să-și adune toată stăpânirea de sine.

– Vrei prea multe.

Zâmbetul din ochii bărbatului deveni mai drăgăstos.

– Mi-ar plăcea să văd cum îți desfaci părul și îl scuturi. Mi-ar plăcea dacă te-ai întoarce cu spatele la mine, ca să te ajut să-ți deschei rochia, mi-ar plăcea dacă mi-ai cere ajutorul la dezbrăcat.

Aș scoate cu bucurie de pe tine strat după strat, de parcă aș pătrunde în adâncul vreunui mister străvechi. Și când n-ai mai avea nimic pe tine, mi-ar plăcea dacă te-ai întoarce cu fața la mine, fără să-ți fie rușine, și te-ai cuibări în brațele mele, de parcă acolo ar fi căminul tău.

Ravel răcu și își strânse hotărât buzele, ca unul care a spus mai mult decât ar fi vrut. Liniștea se lăsase peste ei tensionată și cu sentimente furtunoase, plină de lucruri nespuse, de întrebări nerostite.

Anne își pierdu brusc răbdarea, precum o creangă subțire care se rupe sub o greutate prea mare. Sări în picioare și cu aceleași gesturi iuți smulse acul din mâna lui Ravel, apoi sări la o parte de lângă masă. Și bărbatul se ridică, dar până își eliberă lanțul dintre picioarele scaunului, Anne era deja în capătul celălalt al camerei.

Se întoarse spre bărbat și se dădea în continuare înapoi către ușă, unde lanțul nu mai ajungea. Abia mai putea respira, când vorbi:

– Ai cerut un preț prea mare. N-ar fi trebuit să fii atât de hapsân.

– Ești o vrăjitoare fără scrupule.

Dar din cuvintele bărbatului nu se simțea ciudă, ci mai mult o indiferență incommensurabilă.

– Am învățat că trebuie să fiu așa.

– Sub tutela mea? Asta ar trebui să fie lingușitor pentru mine.

– Dar nu este, așa-i?

– Nu. Te surprinde? Să nu-ți pese! Te cunosc, chère Anne. Data viitoare voi ști la ce să mă aștept.

Anne îl privea liniștită, în timp ce ochii ei străluceau atât de întunecat, ca și cerneala.

– Dacă va fi data viitoare.

– Se întoarse, îl lăsă pe bărbat lângă masă, apoi porni către ușă. Dar galsul moale, sigur de sine, o ajunsese din urmă.

– Va fi. O, da, va fi.

Amurgul de februarie se așează devreme peste ținut. La apus se mai vedea o dungă albastru-aurie, dar sub copaci și printre clădirile pătrătoase se mișcau deja umbre neguroase. Undeva lătra un câine, purceii grohăiau și țipau. Un muncitor, în timp ce nevasta lui gătea cina, culcat în cerdacul colibei, cânta la drâmbă o melodie tristă. Statura lui întunecată rămase în semiîntuneric, când Anna trecu pe lângă el, dar în chip de salut își ridică mâna.

În spatele colibelor pomii înmugureau și înfloreau. Și iarba începuse să se înverzească. În aerul răcoros se simțea slab adierea primăverii. Iarna scurtă, subtropicală, aici în sud se termină repede. Peste două zile este „Mardi Gras“, adică lăsatul secului și încep zilele fără carne ale postului cel mare. Se termină și „saison des visites“ deși Madame Rosa și Celestine rămân în oraș până după Paști, dar Anna poate veni la plantație pentru supra-vehere.

Câinele care lătra, icni, apoi tăcu. Un vânt blând-mișca frunzele deasupra capului fetei, imitând zgomotul pașilor furișați. Anne tocmai își aplecă capul ca să-și poată pune acul de păr obținut atât de greu în cocul de pe ceafă. Se opri și încremeni. Își lăsă mâinile jos și întorcându-se privi la drumul parcurs, frământată de o presimțire rea. Muncitorul își păsăsisese locul intrând în casă. Clopotul bisericii, legat într-o parte, părea mic, vâzut în semiîntunericul nesigur. În dreapta stătea grădinița goală, sugarii și copiii mici rămânând azi acasă cu mamele lor.

Mai departe, la capătul drumului, acoperită pe jumătate din cauza curbei, stătea clădirea cenușie a hambarului, în liniște, fără viață. Nu se zărea nici o rază de lumină, deși prin geamurile din spate ar trebui să se vadă lumina lămpii în noaptea din ce în ce mai densă. Anna se întoarse, Clădirea principală stătea de asemenea încremenită în întuneric, în lumina lămpii din spate stălpii etajului păreau palizi, imateriali. Denise de obicei lăsa lumina aprinsă în camera din spate a Annei și una și la parter, dacă se umbla pe afară. Doar nu și-o fi închipuit administratoarea că vrea să rămână peste noapte în hambar?

Pur și simplu nu înțelegea. Bucătăria din exterior, din clădirea de lângă cea a casei mari, era iluminată. În orice clipă ar fi putut vedea lampa mișcătoare, care venea spre casă. Poate că Marcel vine s-o întâmpine sau Denise tocmai îi ducea în casă cina. Poate nici nu este atât de târziu pe cât credea. O extenuase altercația cu Ravel. Fu cuprinsă de fel de fel de închipuiri. Dar de ani de zile nu i se mai întâmplase să-i fie frică de întuneric în Beau Refuge sau de orice altceva care se mișca prin întuneric.

O atacă din spatele garajului. Erau cinci. Fiecare purta haine cenușii, murdare, părul gras, încâlcit le era acoperit de pălării diforme. Păreau uriași și puternici; nasurile sparte și dinții lipsă aminteau de criminalii din Gallatin-Street, de lângă râu. Erau siguri de ei și de ea. Rânjiră când o atacă, cu brațele desfăcute de parcă goneau vreun pui de găină.

În casă o aștepta siguranța, arma și Marcel, lângă care se poate refugia. Dar bărbații îi tăiară calea. În spatele ei, de unde venise era clopotul, dacă ar putea să-l tragă, poate cere ajutor, poate da un semnal de alarmă la care s-ar aduna muncitorii. Asta era singura ei șansă.

Se-ntoarse, își ridică fustele. Anii petrecuți cu Jean, călăria și jocurile bărbătești o făcuseră sprintenă și era antrenată de la veșnica galopare și mersul pe jos prin plantație. Bărbații înjurară și se luară după ea. Anne le auzea pașii grei, respirația hăcătoare. Alergă și mai repede.

Îi căzu un papuc. Se împiedică și repede își aruncă și al doilea papuc. Imediat o ajunseră din urmă. Simți un junghi ascuțit în lateral. La fiecare inspirație pieptul o ardea. Vederea îi fu încețoșată de lacrimile ce-i curgeau din cauza încordării. Biserica este aici în fața ei. Piciorul clopotului. Clopotul. Frânghia.

Își întinse mâna și apucă frânghia. De la elanul mișcării ei, acesta se lovi de lateralul clopotului. Zgomotul vibră distant, asurzitor, în aer.

Dar nu se repetă. Brațe brutale îi apucară brațele și umerii. Smulseră frânghia clopotului din mâna ei, opriră limba clopotului, îl reduseră la tăcere. Singura bătaie zgomotoasă putea

să fie provocată și de vreun băiețel care sare din joacă și lovește limba clopotului.

O înconjurară pe Anne, îi întoarseră mâna la spate, până când în fața ochilor începu să vadă puncte roșii, din cauza durerii. Se lupta încovoiindu-și corpul, dar din cauza durerii i se tăie respirația și se liniști. Un braț purtând haine dure, gros ca o ramură de stejar, o cuprinse, îi strivi plămânii și-i apucă dureros unul din sâni. Anna simțea duhoarea transpirației și a băuturii îmbâcsite și mirosul greu al respirației bărbatului, când acesta îi mormăi în ureche:

– Unde este? Unde este Duralde?

Încremeni de stupefacție. Nu putea să gândească. Atunci strânsoarea de pe sân se întări și de durere începu să caute după aer.

– Cine? Pe cine căutați?

– Nu face pe proasta! Știi bine. Pe Duralde.

– De unde credeți că știu eu?

Durerea slăbi pe moment, dar palma hotărâtă rămase în continuare acolo, bineînțeles drept amenințare. Anne își întoarse capul și aruncă o privire spre bărbatul care o ținea. Pe moment avu impresia că-l cunoaște de undeva. Dar impresia dispăru, înainte s-o poată descifra.

– Au ciripit păsărelele, spuse un altul, apoi izbucni în râs, cu glas răgușit.

– Nu mai trage de timp! Unul din bărbați o apucă și îi ridică brațul atât de sus încât încheieturile umărului și cotului îi trosniră în spate și în braț simți un junghi. N-avem timp toată noaptea.

– Nu-i aici găfâi Anne. Într-adevăr nu-i aici.

Ravel oare le trimise vorbă și acestor oameni, nu numai mamei lui? Dar oare chiar trimise vorbă femeii, care l-a născut? Poate că totul se adresa numai acestei adunături răutăcioase? N-are importanță, cum s-a întâmplat, niciodată nu-l va ajuta să evadeze.

– Pun pariu că va fi mult mai săritoare dacă o tăvălim pe jos și îi ridicăm fustă?

– Doamne, dar să nu țipe și să-mi vină și mie rândul! spuse un altul în timp ce-și freca fața pantalonului murdar.

Furia, dezgustul și lupta care se învârtiră până atunci în mintea Annei se transformară brusc în groază. Propunerea făcută indiferent nu suna ca o amenințare goală, nu vroiau doar s-o sperie. Asta părea un pericol prea real. Dădu cu piciorul în spate în bărbatul care o ținea și se aruncă de brațul acestuia. Ca replică, acesta îi răsuci atât de tare mâna, încât se îndreptă din nou, se ridică pe vârfuri și își strânse dinții ca să nu strige.

În timpul luptei cocul i se slăbi, apoi se desfăcu încet și căzură din el acele de păr. Al patrulea bărbat, poate puțin mai curat decât ceilalți, făcu un pas înainte și își cufundă degetele în căderea mătăsoasă, apoi o prinse strâns.

– Frumos, spuse cu intonație alunecoasă, cu gura umedă, cu accent irlandez, libidinos. Așa de fumos n-am văzut niciodată.

– Înapoi, se răsti la el bărbatul care o ținea pe Anne, probabil conducătorul grupului.

Dar celălalt nici nu-l băgă în seamă, netezi părul fetei, între timp atingându-i și celălalt sân. Cu palma frecă ridicătura.

– Într-adevăr e foarte frumos.

– Am spus, înapoi!

– Du-te la dracu, Roșcatule!

Cei doi bărbați se holbară unul la celălalt, aerul se umplu de amenințare cu forța. Ceilalți se dădură înapoi, făcându-le loc.

În acest moment, profitând de neatenția lor, un bărbat ieși din umbră. Era un tânăr subțire, înalt, purta haina albă a slujitorilor, iar în mână ținea un pistol cu incrustații, de duel. Glasul lui Marcel sună încordat, nesigur, dar pistolul stătea hotărât în mâna lui:

– Dați-i drumul domnișoarei!

– Prinde-l! – Conducătorul o trase pe Anne în față, ca să se acopere cu trupul ei, deja, când strigă ordinul.

Se auzi tropăitul picioarelor în bocanci, apoi țăcănitul trăgaciului unui pistol. Marcel, cu siguranță îl încarcă în grabă, astfel încât dădu chics. Îl luă pe Marcel de pe picioare. Dinspre

el se auzeau lovituri cadențate de pumni, brațele bărbaților se ridicară unul după altul pentru lovitură.

– Lăsați-l, of, lăsați-l odată! strigă Anne.

– Bine, deajuns! Ridicați-l în picioare!

Îl smuciră pe Marcel în poziția ridicat. Nu putea să stea drept, strângându-și stomacul se aplecă înainte. Obrazul îi era rănit, îi curgea sânge din răni, un ochi îi se umflase, nici nu mai putea să-l deschidă. Întristat, rușinându-se, se uita la Anne.

– Ce erou mormăi conducătorul. Băiatu, spune, unde este Duralde și atunci poate îi dăm drumul domnișoarei tale.

– Nu... strigă Anne, dar un nou val al durerii îi înăbuși cuvintele.

Marcel își ridică ochii căprui închiși către ea:

– Îmi pare rău, domnișoară, dar ce altceva aş putea face?

Pe Anne și pe Marcel îi cărară împreună la hambar. Fata se tot împiedica de fuste. Cum o tot smuceau înainte și înapoi, părul îi căzu peste față. Îi era silă de atingerea bărbaților, care o înghionteau, o împingeau și o pipăiau în întuneric. O furie fără speranță o tensiona, fierbând căuta o posibilitate de izbucnire. I-ar fi plăcut un cuțit sau o bătă în mână, orice fel de armă și bineînțeles posibilitatea ca s-o și folosească. I-ar fi plăcut să dea cu piciorul, să zgărăie, să muște, oricât de puțin ar fi putut obține cu asta, oricât de mult ar fi costat-o.

Momentul a venit când conducătorul deschise ușa. O incredință altui bărbat, întrucât întoarcerea cheii grele în broască îi ocupă ambele mâini. Acest bărbat subaprecia puterea Annei. Îi ținea mâna lejer, îi prinse bărbia și cu gura deschisă pentru sărut se aplecă spre ea. Fata își smulse încheitura din mâna lui și cu brațul, de jos în sus, repede, îl pocni tare pe bărbat în bărbie. Capul individului se dădu în spate cu pocnitură care răsună. În aceeași clipă Anna îl pocni cu pumnul în nas. Gangsterul țipă speriat și se dădu înapoi. Fata făcu stânga-mprejur și ar fi fugit, dar conducătorul îi tăie calea. Părul roșcat, ca o perdea dură, căzuse de sub pălăria tare. În spatele lui se deschise ușa camerei

și Anne îl zări pe Ravel, cum se ridică de lângă tabla de șah; în lumina lămpii făptura lui părea înaltă și lată!

– Vrajitoare blestemată! – scuipe tare bărbatul numit Roșcat. Du-te acolo, unde ți-e locul!

Îi prinse brațul atât de tare încât oasele îi scârțâiră și o azvârli furios prin ușa deschisă. Ușa se închise, apoi închizătoarea țacăni din nou.

Anne se întinse pe podea și căzu. În cădere, părul o împresură ca o luminoasă cascadă de mătase. Ravel se mișcă cu repeziciune și deja o strângea la pieptul lui. O îmbrățișă protector, până când în cele din urmă din față izbucni plânsul durerii și al furiei. Cu fața supărată, cu trupul smucindu-se chircit îl respinse pe bărbat și se dădu în spate până la perete. Se sprijini cu palmele, ca să poată apuca ceva și în tot acest timp o scuturau tremurături și lacrimi sărate îi scăldau genele.

– Ce-i asta? Ce se întâmplă aici? Lui Ravel îi îngheță sângele în vine la vederea feței palide, gâfâinde. Porni înspre ea, dar Anne se retrase și mai mult lângă perete.

– Să nu te apropii!

Ravel se opri. Fata era atât de tulburată încât nici nu observă că nici nu o poate ajunge. O studia, cum conștiința ocupă și vedea oftatul ei adânc, înfiorător cum încerca să-ți recâștige prezența de spirit.

– Anne, spune-mi! o rugă bărbatul cu glas scăzut, impacientat.

– De parcă n-ai ști! ochii Annei luceau tare.

– Nu știu, jur.

– Sunt oamenii tăi, aceia, ție îți urmează instrucțiunile! Trebuie doar să le poruncești, măestre, și ți se supun.

– Nu sunt ai mei – Ravel își puse mâna în șold, ar fi vrut ca Anne să-l asculte și să-l creadă.

– Întrebau de tine. De unde ar ști, unde te afli, dacă nu tu ai trimis după ei?

– Poate din vorbă în vorbă, ai spus cuiva în New Orleans... de unde dracu știi! Dar n-am nici o legătură cu ei.

Anne nu-l credea. Bărbatul nu poate să o ajungă și nici nu va putea atâta timp cât lanțul îl ține legat. Așa nu-i place. Va încerca s-o determine să meargă mai aproape.

- Atunci de ce întrebau de tine?
- Nici nu pot să-mi imaginez.
- Minți!
- Odată ai crezut deja în cuvântul meu.
- Rău am făcut!

Ravel nici nu se apără.

- Câți sunt?
- Suficienți.
- Patru, cinci? Au arme?

Anne îi aruncă o privire fugară. Pare atât de sincer. Parcă ar fi într-adevăr important ceea ce întreabă. Nu, nu se va lăsa convinsă din nou.

Ravel mai făcu o încercare.

- Dacă ar fi fost oamenii mei, de ce nu mi-au dat drumul?
- Pot să presupun doar că tu însuși ai vrut așa.
- Anne, gândește-te! strigă la ea bărbatul. Dacă așa fi vrut să te am împotriva voinței tale, dacă așa fi vrut o iubire furioasă, în ultimele 24 de ore oricând așa fi putut s-o fac. N-ai fi avut nevoie de întăriri.

- Dar când ai trimis mesajul, nici nu știai că mă voi întoarce.
- Ceea ce înseamnă că nici nu le puteam da astfel de ordine. Fata se liniște. Explicația păru convingătoare.
- Atunci de ce sunt aici? Care e scopul lor?

Lui Ravel îi veni în minte o posibilitate, dar crezu de cuviință să nu spună.

- Foarte bună întrebare. N-ai vreo idee?
- N-am, răspunse Anne scurt.
- Acum ce fac?
- Nu știu.

Anne se apropie încet de foc și își puse mâinile deasupra flăcărilor. Datorită celor întâmplate avea frisoane.

Cu acest pas ajunse mai aproape de Ravel, bărbatul chiar o putea atinge dacă vroia. Poate dorea să-i facă un semn, că nu-i mai este frică de el, se putea interpreta și așa. Dar Ravel știa bine că asta nu înseamnă că îl crede în totalitate. Fata era în continuare atât de speriată ca și căprioara care adulmecă pericolul. La o mișcare greșită a lui ea s-ar întoarce împotriva lui.

Ravel se rezemă de tăblia patului și își încrucișă mâinile pe piept. Se făcuse liniștit. Amândoi trăgeau cu urechea, poate aud ceva din care ar putea deduce ce se întâmplă afară, în spatele pereților camerei. Dar nu se auzea nici un zgomot.

Cu toate că plantațiile erau la distanțe mari una față de cealaltă, se întâmpla rar să fie atacate cu intenții de jefuire. Bărbații din sud în general sunt țintași foarte buni, întrucât petrec mare parte a timpului lor la vânătoare. În plus, își ies ușor din fire, dacă le este deranjată proprietatea sau bunul lor caracter. Nu era o raritate nici faptul că și printre slujitori se găseau 3-4 țintași buni, care aveau misiunea să aprovizioneze casa și slugile cu carne de vânat. Dacă totuși cineva era atât de prost încât încerca un atac, în general își aducea singur neazul pe cap.

Anne îi amintise deja lui Ravel că poate să țintească destul de bine, la fel și Marcel, numai că au fost luați prin surprindere. Pe locuitorii colibelor puteau să se bîzuie, ar fi ajutat-o pe domnișoara lor; Anne credea în fidelitatea lor. Dar mai știa că acești sclavi ar fi avut nevoie de o căpetenie. Chiar dacă au observat ce s-a întâmplat, era puțin probabil să se amestece fără îndrumarea corespunzătoare. Marcel ar putea să se așeze în fruntea lor, dacă ar fi liber, sau poate chiar Denise. Dar nu părea să poată face așa ceva.

Dacă atacatorii vroiau doar să jefuiască, puteau fura din casă și să diaporă cu pradă cu tot. Sau dacă îi vor pe sclavi, că doar asta era valoarea cea mai mare pe plantație, atunci îi iau cu ei. Dar nu părea verosimil să fi venit pentru asta. Se interesaseră de Ravel. Cumva tot el este în spatele afacerii, oricât de mult neagă?

Minutele treceau unul după altul, trecuse deja chiar o oră. Întunecimea negurii nopții devenea din ce în ce mai deasă. Nici unul dintre ei nu se mișca să aprindă lampa. Camera se umplu de umbre dansatoare, până când singura lumină rămăsese incandescența roșie a focului. Anna se așeză în fața șemineului, își sprijini coatele de genunchi, bărbia în palme și privi la flăcări. După un timp, își închise ochii.

Ravel rămase în picioare și privea cu un zâmbet amărât cum lumina focului dansează pe fața ovală, palidă, jumătate în umbră a fetei. Demonul care îl urmărea de 7 ani, acum în sfârșit pusese stăpânire pe el. Dar moartea n-a venit, deși de nenumărate ori luptase în bătălii în care tovarășii lui au căzut toți de lângă el; a petrecut ani în închisoare. Începuse să joace îndrăzneț, vrând să ademenească sfârșitul spre el în caverne de joc, dar finalul a fost că s-a îmbogățit. Căutase alinare în brațele femeilor și în loc primi o ocrotire pe care nu o merita și nici nu o dorea. Încercase să-și urmeze singur calea, dar observă că mulțumirea de sine atrăgeau prieteni și cunoștințe. Își trăia viața, expunându-se la toate pericolele din lume, dar scăpă totdeauna nevătămat. Până acum. Până în momentul când o zări pe Anne Hamilton în capătul celălalt al sălii de bal și recunoscu în ea propriul lui demon.

Era îndrăgostit de fată deja de ani de zile. O zărise la balul mascat și atunci n-a putut să se abțină să se apropie de ea așa cum nu putea să se abțină să respire. Simțea că dacă n-ar putea-o atinge, măcar pentru o clipă, măcar în ascunzătoarea măștii, toată viața ce i-a mai rămas va fi doar praf și cenușă.

Îl surprinsese când realizează că fusese răpit. Îndrăzneala fetei era de necrezut, iar motivul cu atât mai mult, încât dacă ar fi putut s-o apuce între mâini atunci când și-a revenit prima oară, cu siguranță ar fi făcut ceva ce ar fi regretat și el. Mai târziu însă, după ce a avut timp să mediteze asupra celor întâmplate, găsi că această posibilitate a venit ca un ajutor ceresc. Duelul cu Nicholls poate să mai aștepte. Își dădu seama cu ce poate s-o determine pe Anne să vină la el, să stea de vorbă și să-l accepte simplu ca

bărbat și asta îl umplea de satisfacție. Dacă n-ar fi avut acel moment de slăbiciune în care se lăsase pradă ispitei, dorind cu orice preț să aibă fata, poate ar fi putut pleca, când venea timpul și Anne îl elibera. Dar asta era acum deja imposibil. Din propria lui dorință nu o va părăsi și nu va lăsa nici ca fata să dispară din viața lui. Nici atunci, când se termină această încercare. Niciodată.

La ușă auziră o mișcare ușoară: Anne abia putea să-și deschidă ochii. Prea multe nopți stătuse trează, prea multă tensiune se adunase în ea. Se simțea extenuată, febrilă. O dureau toți mușchii, toate încheieturile din cauza tratamentului brutal. Simțea că nu se poate mișca.

Ravel zâmbi. Sări de pe pat și se apropie de ușă cât putu de mult. Mișcarea slabă se repetă, când se apropie de ușă.

– Cine-i acolo? – întrebă încet.

Capul grației protectoare de pe ușă se ridică. Răspunse un glas femeiesc, șoptind sâsâit, în limbajul spart al sclavilor. Pesemne că era una din cameristele care serveau în casă.

– M-a trimis Marcel. N-a putut veni personal, deoarece, împreună cu Denise, este închis în camera lui. Mi-a spus să vă spun dumneavoastră și domnișoarei că oamenii aceia nu fac nimic decât să mănânce și să bea. Așteaptă pe cineva, au spus, pe șefu.

– Înțeleg.

– E mai bine să plec înainte să-și dea seama că am venit.

Ravel mulțumi fetei, apoi auziră pașii ușori mergând în jos pe trepte, apoi afară din clădire.

Anne își cuprinse genunchii cu brațele, apoi îl privi pe Ravel. În întuneric silueta lui părea lată și înaltă. Simțea de necrezut, dar brusc ar fi dorit să creadă că nu are într-adevăr nici o legătură cu indivizii aceia. În pieptul fetei apărură o durere ca o strânsoare, abia putea să mai respire. Încercă să o învingă. Își dresă glasul și spuse răgușit:

– Ce poate să însemne asta?

Bărbatul se întoarse către ea, în timp ce în adâncul ochilor lui se oglindea lumina roșie a focului.

– N-am nici o idee.

Anne auzi duritatea de neclintit din glasul lui Ravel, dar de data aceasta nu determină în ea nici o reacție. Își întoarse capul și privi spre flăcările ce scădeau din ce în ce mai mult. Cine poate fi acel șef? Încercă să se gândească, dar mintea ei renunță să mai funcționeze. Nu găsea nimic pe care ar fi putut să-și întemeieze vreo bănuială. Singurul lucru evident era că Ravel nu putea fi implicat.

Auzi clinchetul lanțului, când bărbatul se întoarse către pat. Arcurile saltelei scârțâiră dureros, când el se culcă. Parcă ar fi trecut mult timp până vorbi din nou.

– Nu mai sunt lemne de foc.

Avea dreptate. În timpul zilei consumaseră lemnele care erau în cameră și Marcel nu adusese altele. În cămin mai pâlăia o grămadă de cărbuni roșii incandescenti, dar frigul umed pătrundea printre geamuri și pe sub ușă. Anne, pe deasupra, în timpul încăierării, își pierduse șalul.

– Veî îngheța, dacă rămâi acolo pe podea. Vino aici în pat. Aici poți să te învelești.

– Mulțumesc, sunt bine aici.

Bărbatul o certă blând:

– Tu ești cea mai îndărătnică femeie pe care am văzut-o vreodată.

– Pentru că nu te cred, sau fiindcă nu sar imediat la oricare propunere a ta? Dacă până acum nici o femeie nu a făcut așa, înseamnă că erai tare răsfățat.

– Am vrut să fiu cavalier și să-ți las ție tot patul, spuse Ravel încet. Dar dacă trebuie să mă duc după tine, nu mai răspund de consecințe.

– Mă ierți, nu-i așa, dacă îți spun că în conjunctura actuală asta pare o amenințare cam ușuratică?

– Spune-mi o ocazie mai bună! Dacă ești atentă și aștepti necazul, atunci acesta chiar vine. Dacă nu-ți pasă, poate că trece pe lângă tine.

– Dacă mă încluiu, nu este așa ușor să nu-mi pese de asta – spuse Anne iritată.

– Nu?

Ravel, în prima clipă, mai stătu liniștit, culcat în pat, dar imediat se ridică în picioare și cu pași lungi și repezi se înființă lângă fată. Anne abia putu să-și întindă un braț, să-l țină la distanță, că bărbatul o atacă prin surprindere. Îi apucă brațul, îl încolăci după gât, își băgă o mână sub spate, cealaltă sub genunchi. Fata strigă surprinsă, dădea din picioare, în timp ce Ravel o ridică și o strânse la piept. Anne se uită în ochii lui posomorâți și se făcu atât de inertă, de parcă ar fi fost din marmură.

Brațele bărbatului o strângeau ca niște cătușe de oțel. Bătăile inimii lui îi pătrunseră pe amândoi, determinând palpitații venind din adâncul Annei. În adâncul ochilor lui Ravel era o expresie de la care fata se înroși. Minutele treceau, Anne nu protesta în timp ce roșeața i se accentua, obrații aproape că-i ardeau. Singura posibilitate de apărare a ei era să-l privească disprețuitoare pe atacatorul ei. Își ridică bărbia, tăcută, sfidătoare.

Genele bărbatului clipiră, se lăsară în jos ca niște perdele întunecate. Pași lângă pat, îngenunche pe saltea și o puse jos pe Anne. Se culcă lângă ea, sprijinindu-se într-un cot, apoi trase pătura peste ei.

Capitolul X

Pe Anne o deranja cum bărbatul care era culcat lângă picioarele ei se lipește de ele. Se mișcă și încercă să se culce puțin mai departe de ele. Dar nu se putea. Adâncitura din saltea o rostogoli ușor înapoi lângă bărbat. Când se destinse, șoldurile și coapsele îl atinseră din nou. Încercă din nou, rezultatul fiind același.

Era greu să te porți normal, în timp ce un bărbat se lipește de tine și-i simți căldura trupului. Până acum nici nu-și dăduse seama cât de tare a înghețat. Atingerea trupului cald al bărbatului de piele ei rece îi dădea fiori.

– Care-i problema? – întrebă Ravel.

– Nimic.

Anne își închise strâns gura. Își împreună mâinile peste burtă și își rezemă coatele de coastele bărbatului ca să se poată menține la distanță. Ravel se întoarse pe o parte ca să-i ofere loc mai comod. De la această mișcare Anne se rostogoli spre el. Repede își sprijini brațele de pieptul bărbatului, ca să-și mențină echilibrul. Dacă nu ară grijă, salteaua asta păcătoasă îi va rostogoli unul peste altul.

Din gâtlejul lui Ravel izbucni un glas iritat. Prinse brațul fetei, îl așează lateral, își alunecă mâna sub capul ei, apoi o trase spre el. Trupurile se sprijineau unul pe celălalt. Anne se lipi de el de la sâni până la picioare.

– Așa. Este mai comod, nu-i așa?

Era, bineînțeles, din punct de vedere fizic. Dar din alt punct de vedere reprezenta o încercare grea, Anne sâsâi printre dinți:

- Ești insuportabil.
- Și după părerea mea – răspunse celălalt, serios.
- Nu s-ar zice că-ți pare rău de asta.

- Nu. Intonația defensivă a bărbatului era așa de ironică încât fata consideră de cuviință să se retragă în tăcerea ei demnă. Sângele îi alerga prin vene și se temea că și celălalt va auzi bătăile sălbatice ale inimii ei. Nu-i mai era frig, simțea o căldură lăuntrică ce o cuprîndea. Respirația îi deveni mai iute, mai adâncă. Este furioasă, își spusese, atâta tot. Cine n-ar fi?

Răvel o dorea cu putere pe fată. Avea impresia că o febră îi ardea din interior, dar ceva îl reținea. Împotrivirea emanată din fată era doar o parte a lucrurilor. Asta ar putea s-a convingă, dacă n-ar simți apăsarea timpului care fugea. Poate niciodată nu vor mai avea o astfel de noapte, niciodată nu vor mai fi împreună fără îngrădiri, fără spectatori. Brusc, dori să știe totul despre fată, tot ce se putea, gândurile ei, sentimentele ei, cele mai dragi speranțe și cele mai sălbatice vise. I-ar fi plăcut să-i înțeleagă esențialul. Nu vroia altceva, decât s-o îmbrățișeze.

- Ce este, nu mai există atac? întrebă Ravel tachinând-o deși cu durere sesizabilă în glas,

Anne ridică din umeri, dar cu degetele, involuntar, se agăță de umerii bărbatului, ceea ce putea însemna și faptul că își căuta sprijin sau vrea să se așeze mai comod.

- Spune-mi, întrebă Ravel, nu te deranjează răspunderea asta, că trebuie să o susții pe Madame Rosa și pe fata ei și în plus să muncești aici pe plantația asta împreună cu oamenii de pe ea?

Întrebarea și gândurile ascunse în spatele ei păreau a propune un armistițiu. Poate e mai sigur dacă acceptă.

- Uneori da. Alteori însă de-a dreptul mă distrează.

- Niciodată nu ți-ar fi plăcut dacă ar fi fost cineva cu care să fi putut împărți aceste poveri? Dacă ai avea un frate cu care ai fi crescut împreună, atunci ar putea să preia el o parte din grijile tale?

– Jean a fost fratele meu.

N-ar fi vrut să spună asta, dar pur și simplu i-a ieșit pe gură. Dar acesta este adevărul. Când recunosc asta, Anne se simți ușurată, de parcă ar fi dat din ea ceva ce reținuse până atunci.

Trecu un minut, până când Ravel răspunse. În cele din urmă spuse cu glas blând:

– Și al meu.

Fetei i se puse un nod în gât. Nu numai cuvintele însele avură efect asupra ei, ci și felul în care bărbatul le pronunță. Ca unul care nici nu mai speră să fie înțeles, să poată accepta ceea ce s-a întâmplat. Abia putu să mai spună ceva.

– N-a fost perfect, uneori ne și certam. Dar îi păsa de oameni. Nu s-ar bucura dacă ar ști..

– Dacă ar ști ce s-a întâmplat cu noi, ce-am devenit?

– Și ce am făcut eu cu tine.

Respirația bărbatului încălzea în mod plăcut ceafa Annei. Parcă ar fi simțit gura lui pe părul ei, dar probabil e doar o închipuire.

– Și pe această bază te judeci? Ce-ar zice Jean?

– Nu tocmai, și totuși. Nu cunosc etalon mai bun.

Tăcură. În cele din urmă Ravel rupse tăcerea, de parcă l-ar zori cineva.

– Niciodată nu te-ai gândit să faci și altceva? Altceva decât să alergi de colo-colo între plantație și New Orleans, să le supraveghezi și să le conduci de la un bal la altul pe Madame Rosa și Celestine.

Anne zâmbi scurt, fără bucurie, în întunericul din ce în ce mai adânc.

– Odată mi-ar fi plăcut să călătoresc. Să vizitez pe rând țară după țară, până descopăr întreaga Europă, apoi să continuu cu Asia și Africa.

– Și ce te reține?

– Madame Rosa nu suportă marea, nici călătoria în trăsură.

– Și ca tânără fată nu poți să călătorești de una singură.

– Nu se cade – aprobă Anne din cap.

– Sunt multe lucruri, spuse bărbatul distrat, începând cu răpirea bărbaților până la starea actuală a trupului tău, care nu se cad în anturajul tinerelor fete bine crescute.

Fata a vrut să răspundă, dar a tăcut. Își ridică capul și adulmecă aerul. Inspiră adânc, apoi din nou și mai adânc.

– Acesta e doar mirosul focului sau într-adevăr este fum?

Ravel se ridică în cot. Înainte să poată spune ceva, camera fu iluminată de o lumină portocalie, tremurătoare. Fumul, amestecat cu mirosul înțepător de gaz, devenea din ce în ce mai puternic. Undeva, un bărbat, strigă cu voce ascuțită, victorioasă. Imediat ce strigătul amuți, auziră pocnătele surde, încete, ale flăcărilor.

Ravel aruncă pătura la o parte și sări în picioare.

Anna îl urmă imediat. Până se ridicară, flăcările ardeau deja cu trosnituri mânioase, pustiitoare. Pe perete și pe tavan dansa lumina limbilor de foc. Pe sub geamuri fumul se strecura formând un nor gri, înecăcios.

– Hambărul cu bumbac... au dat foc la hambar, bâlbâi Anne neîncrezătoare. Bărbații care au atacat-o au dat foc la clădire, deși știau că ei doi sunt înăuntru.

Ravel nu răspunse. Își băgă mâna în buzunar, scoase un obiect mic, apoi își puse piciorul înlănțuit sus pe pat. Se aplecă, introduse obiectul în închizătoare și începu să încerce să o desfacă.

Acul de păr, pe care Anna îl luase de la el nu demult, nu era singurul. Putea să bănuiască că doar i l-a dat prea ușor. Din Anne izbucni un fel de mârâit, căre putea fi semnul recunoștinței sau al indignării.

Bărbatul îi aruncă o scurtă privire.

– Este uimitor câte lucruri învață omul în închisoare.

– Văd. Sper că poți să deschizi și ușa cu asta.

Se auzi un țăcănit slab și închizătorea cătușelor se desfăcu. Ravel scoase inelul de pe picior, apoi îl aruncă în lături.

– Bineînțeles.

– Bineînțeles. – Anne privi spre geamul pe care flăcările îl acoperau deja și începură să atingă deja șindrila uscată de pe acoperiș. Puteai s-o scoți mai devreme ca să scăpăm.

– N-am crezut că va fi nevoie, răspunse bărbatul, în timp ce cu viteză se grăbi spre ușă și îngenunche lângă gaura cheii. Așteptam ca întâi „șeful“ să ne onoreze cu o vizită.

– Ți-ar fi plăcut să te întâlnești cu el?

Fumul deveni din ce în ce mai dens în cameră. Anne își ridică poalele rochiei și își acoperi cu ele gura și nasul.

Părea că mai aproape de pământ era mai mult aer. Îngenunche lângă Ravel.

– Poți s-o numești și curiozitate. Aș vrea să știu cine altcineva mai dorește moartea mea.

– Altcineva?

– În afară de tine.

Anne îi aruncă o privire înțepătoare bărbatului, deși din cauza fumului usturător abia mai vedea.

– Eu nu o doresc deloc.

– Recunoaște că moartea mea ți-ar rezolva problema și ce să faci cu mine.

– Nu poți să crezi serios că aș avea vreo legătură cu sălbăticiunile alea care m-au închis aici?

– Asta este doar vina lor.

– Nu este numai a lor, răspunse Anne, dar efectul glacial, acuzator de sine al cuvintelor fu spart de tusea înecată.

Ravel își lipi urechea de ușă, ca și când ar trage cu urechea. Nu răspunse. Minutele păreau ore. Clădirea ardea ca iasca înmuiată în gaz. Flăcările se întindeau repede, pesemne au dat foc clădirii în mai multe locuri. Căldura devenea din ce în ce mai mare, fumul negru se învârtea prin cameră ca un nor negru. Anne își șterse lacrimile cu marginea fusteii. Când privi din nou în sus, Ravel deja încerca clanța.

Se opri și se întoarse spre bărbat. Ochii acestuia se înroșiră și se strânseseră de fum și sub ei se adunaseră lacrimi.

– N-aș fi crezut că aici ești în pericol serios. Mi se părea imposibil. Îmi pare rău îi spuse lui Ravel.

Întrebări neclare se urmăreau în mintea Annei, dar acum nu era timp pentru a le pune în ordine. Își scutură capul, sări în picioare și când bărbatul deschise ușa, făcu un salt afară, la aer curat. Ravel o urmă îndeaproape. Îi prinse mijlocul cu brațul și aproape că o târî în jos pe trepte.

Făcură doar câțiva pași, când auziră strigăte. Un bărbat cu cap rotund și burta ca un butoi intră fugind. Se opri pe pasarela de sub ei și-și ridică pușca la umeri. Fața i se șchimonosi, gura îi rămăsese deschisă, când încercă să ochească deasupra țevii puștii.

Ravel, cu reflexul rapid al unei feline și cu forța lui suplă, sări peste balustradă, peste bărbat. Nu degeaba îl porecliseră El Tigre. Se încaierară în praful de jos. Se auzeau înjurături înecate și trosnituri de oase. Omul cu pușca rămase nemișcat.

Ravel îngenunche pentru o clipă lângă el, apoi se ridică cu grația unei feline. Merse până la capătul deschis al clădirii și se lipi de perete. Privi pe furiș, scrutând întunericul nopții iluminat de flăcări roșii. În vârtejul focului doar crengile copacilor se mișcau. Mai încolo însă, pe drum, văzu mișcare.

Anne se apropie de el și întrebă încet:

– Ceilalți?

– Văd că sunt atât de siguri de treaba lor, încât aici au lăsat doar un om de pază, între timp ceilalți sunt ocupați cu altceva. Cred că-i strâng pe sclavi. În ultima vreme devenise o treabă frecventă răpirea sclavilor. Deși de obicei îi ademeneau unul câte unul, cu promisiunea eliberării, apoi prinzându-i cu amenințarea armei. În Texas erau la mare căutare și hotarul nu era departe.

– Crezi că au auzit strigătul paznicului?

– Nu trebuie să așteptăm, să vedem.

Ravel se întoarse la omul doborât, îi luă pușca, apoi luând-o pe Anne de braț porni în jos pe trepte.

Anne făcu câțiva pași, dar simțind fierbințeala și văzând flăcările, se opri brusc.

– Paznicul acesta mai trăiește. Nu-l putem lăsa aici.

Ravel o privi în ochi. Nu îi aduse aminte că bărbatul acela intenționase să-i omoare pe amândoi. Se întoarse înapoi și cu gesturi rapide, hotărâte, îi scoase bretelele, apoi îi legă cu ele mâinile la spate. Își scoase batista, o îndesă în gura tipului și i-o legă cu o bucată din cămașă. Îi apucă un braț și-l târî până la ieșirea din spate.

Prin pasarelă trecu un vârtej, aducând cu el fum, scânteii și funingine. Căldura era atât de mare, încât le ardea obrajii și parcă își găsi drum și prin plămânii lor. Deasupra lor, pe grinzile acoperișului șiroiau fluvii de foc. Dinspre mașinile de scos semințele de bumbac se auzea un zumzet sec, din cauza încălzirii roților dințate și a rezervoarelor superioare. Focul trosnea, pocnea și arunca scânteii. Prin ușa lăsată deschisă de la camera lor puteau să vadă că patul fu cuprins de flăcări și prin crăpăturile podelei pătrundea fumul între timp.

Atenția Annei fu atrasă de pufniturile cadentate ce le auzea dinspre mașini. Prima dată nu văzu nimic în iadul plin de fum. Dar pe urmă, la capătul pasarelei ce înconjură clădirea, pe lateral zări ceva mișcare. Erau Marcel și Denise.

Ravel și Anne se înființară într-o clipă lângă ei. Ravel scoase călușul din gura lui Marcel, iar Anne, din gura lui Denise. Băiatul gemu:

– Buzunarul... cuțitul...

Bucați de lemn în flăcări zburau în jurul lor, până tăiară frânghiile și circulația sanguină a lui Marcel și a Denisei se restabili cât de cât ca să se poată târâ până afară. Din fericire, la ieșirea din spate nu era nimeni de pază. Nici nu încercară să se ascundă, ci se avântară în noapte și nici nu se opriră până când nu ajunseră la umbra unui stejar. Lăsară paznicul pe pământ și aplecându-se inspirară adânc să-și umple plămânii cu aer răcoros, curat și binecuvântat.

Marcel, când putu să vorbească le relată ce se întâmplase. Bărbatul numit șeful sosise în trăsură. Nu coborâ, ci îl chemă la el pe gangsterul conducător. Îi dăduse ordinele, se întoarse și plecase spre New Orleans. Bandiții îi legară imediat pe Marcel și

pe Denise, apoi îi strânseseră pe sclavi din colibele lor. Vroiau să-i ia încă pe întuneric. Pe cei doi servitori de casă îi aduseră în hambar, ei puteau cel mai bine să-i identifice, spuneau, așa că trebuiau să ardă împreună cu stăpâna lor și cu prizonierul. Dădură foc la clădire și lăsară acolo de pază doar un om, în timp ce ceilalți se ocupau de sclavi și jefuiau casa.

Annei i se făcu rău la gândul că pe oamenii cu care lucrase atât, de care se îngrijise, pe bătrâni, pe copii și pe sugari îi vor mâna ca pe vite. Vorbi aproape ca pentru ea:

– Trebuie să-i împiedicăm.

Ravel o privi. Fata își ridică încet ochii și-i răspunse la privire. Bărbatul era curios dacă Anne era conștientă de rugămintea ce-i stătea în adâncul ochilor. Dădu din cap.

– Vom avea nevoie de mai multe arme.

– Totul este în casă, închis, dacă nu cumva le-au luat deja.

Valoroasele puști de vânătoare și armele de mână ale tatălui ei puteau fi foarte ușor vândute în New Orleans, dar muschetele și puștile de vânătoare argintate aveau doar valoare sentimentală și răufăcătorii din Gallatin Street nu apreciau așa ceva; și de aceea era posibil să fie la locul lor.

– Cuțitele de tăiat stuful?

– Da. Sunt în camera de scule, dar și aceasta era închisă.

– S-o vedem! – spuse Ravel, în timp ce fața, înegrită de fum era iluminată de un rânjet ce îi puse în evidență dinții albi.

Nu peste mult timp Ravel și Marcel se înarmară cu cuțitele de tăiat stuf. Aceste cuțite cu lama lungă, lată, mortal de ascuțite erau folosite la tăierea stufului și uneori a buruienilor. Denise apucă o sapă, până când făcu rost și de un cuțit de măcelărie de la bucătărie. Anne luă un ciocan mare cu coadă scurtă deoarece ura cuțitele de tăiat stuf cu aspect ucigător. În cea mai mare taină, făcând un ocol larg, înconjurară sălașurile sclavilor și se apropiară prin spate de clădirea principală. Denise îi părăsi, apoi cu pași ușori ai strămoșilor ei indieni se strecură până la bucătăria separată. Cu aceeași suplețe se întoarse peste câteva

minute cu un cuțit, care datorită ascuțirii repetate devenise atât de subțire încât putea fi comparat cu un pumnal.

Se ascunseră între smochinii și merii din grădina din spate. Prin ferestrele mari franțuzești de la etaj vedeau umbrele bărbaților ce treceau din cameră în cameră. Asta însemna că alți doi sunt jos cu sclavii. La capătul drumului dinspre terasa din spate stătea pregătită o birjă aparținând de Beau Refuge. Era deja încărcată cu câțiva saci imenși. Sângele Annei începu să-i pulseze în urechi când privea cum îi umblau prin casă și cum îi furau bunurile, în timp ce ea ar fi trebuit să ardă în hambarul în flăcări. Strânse mai tare coada ciocanului.

Minute lungi nimic nu se mișcă pe sus. Tipii, precis adună prada în partea din față a casei, unde este salonul și camera de dormit a lui Madame Rosa.

La un moment dat Ravel îi atenționează:

– Acum!

Alergară repede către scările din spate ce duceau la terasa de la etaj, de unde se putea ajunge în camere prin marile uși franțuzești. Ușa din mijloc ce ducea spre camera de zi era larg deschisă. Îndrăzniră să intre unul câte unul. Ravel se opri în stânga ușii din mijlocul casei ce se deschidea din camera de zi spre sufragerie.

Anne ocupă partea dreaptă a ușii, vis a vis de Ravel și prinse ciocanul între mâini. Denise intră încet prin ușa din stânga care ducea spre dormitorul Celestinei. Marcel se lipi de perete profitând de umbrele colțului celui mai îndepărtat de lampă și în felul acesta vedea în sufragerie.

Bărbații vor fi nevoiți să treacă prin camera de zi ca să poată coborâ la birjă pe scările din spate. Și pentru aceasta trebuiau să treacă prin ușa păzită de Ravel și Anne. Minutele treceau anevoios. Auzai pufnituri, zornăieli, uși și sertare deschizându-se. Bandiții nu se grăbeau. Păru o veșnicie până când într-un târziu Marcel făcu un semn scurt cu mâna.

Pași. Pași grei, hotărâți, de parcă omul ce se apropia ar fi cărat o greutate mare. Lumina lămpii ce ardea în sufragerie fu

acoperită de umbra ce se întindea spre pragul ușii. Anne ridică ciocanul și lovi cu el. Înainte ca lovitura ei să-și atingă ținta simți din mișcarea aerului că și Ravel mișcă patul puștii, țintind spre capul bărbatului. De la lovitura dublă a ciocanului și a puștii, bărbatul se opri locului, apoi căzu pe burtă. Aruncă sacul. Căzu din el o zaharniță de argint care se rostogoli zornăind pe podea.

În sufragerie, celălalt bărbat țipă și-și aruncă de asemenea sacul. Din buzunarul hainei scoase un pistol. Ravel se întoarse dintr-o singură mișcare, întoarse pușca, armă și trase. Puterea împușcăturii îl dărmă pe al doilea bandit. În cameră se răspândea fum de praf de pușcă cenușiu.

Primul bărbat era doar amețit de la lovitură. Când dudu împușcătura sări în picioare și alergă spre ușă. Marcel păși înainte și-și aruncă cuțitul țintind gâtul bărbatului. Îl nimeri și vârful ascuțit al cuțitului îl străpunse. Bărbatul strigă, cu capul înainte se rostogoli pe terasă și acolo se întinse în propriul său sânge.

Denise aruncă o privire fugară către omul muribund, apoi intră și ea în cameră. După o clipă, ținând câte o pușcă în ambele mâini, apăru din nou.

– Uitați-vă ce-am găsit!

Armele le sprijiniră de pat, pesemne, în focul adunării prăzii uitaseră de ele. Ravel luă una, întrucât pe cea care o avea în mână ar fi trebuit s-o încarce, iar Anne o primi pe cealaltă. Marcel ingenunche lângă cei doi morți și caută gloanțe în buzunarul lor. Sunetul împușcăturii îi atenționase pe ceilalți, așa că trebuiau să fie pregătiți.

– Monsieur, modemoiselle, zise Denise de pe tereasă.

A venit vremea. Se apropia. Ravel ieși primul pe ușă, apoi Anne și Marcel, care își armă pușca. Se mișcau dincolo de balustradă, ca lumina din camera de zi să nu-i transforme în ținte pentru bandiți.

Numai unul din bărbați fugi spre scări. Celălalt rămase cu sclavii. Urcă până la jumătate, își ridică capul și observă mișcare pe terasa de sus.

Ravel ridică glasul și îi strigă:

– Rămâi acolo unde ești!

Bărbatul horcăi ca un cal ce calcă pe un șarpe. Trase cu pușca, se ghemui, apoi fugi spre copaci.

Glonțul trecu ca un viespe otrăvitor pe deasupra capetelor lor. Lângă Anne, Ravel își ridică pușca și trase. Anne îi urmă exemplul. Cele două împușcături duduiră. De la picioarele bărbatului se ridică praful. Ceva îi smuci brațul, înjură o dată și-și aruncă pușca. Tot ghemuindu-se, mergând în slalom, ajunse în umbra copacilor și fugi către colibe. Peste câteva minute auziră tropot de copite.

– Să mergem după ei – strigă Marcel și deja porni pe trepte în jos.

Ravel dădu din cap.

– Nu putem să-i ajungem. De altfel, aceștia sunt doar mercenarii. Eu îl vreau pe șeful lor. Dar sunt aici câteva lucruri care sunt mai urgente.

Câteva lucruri, ca de exemplu să-i liniștească pe sclavi, să înăbușe focul ce ardea în hambar ca să nu se întindă și la clădirile vecine, la colibe sau la clădirea principală și îngroparea morților. Munciră până în zori.

Ravel era peste tot. Tăie frânghia întinsă în jurul sclavilor, ridică pe umeri un copil care plângea dorind să-și găsească mai repede mama, organizează grupul ce căra găleți ca să ude clădirile cele mai expuse la pericol, despică flăcările cu saci uzi.

Anne îngriji rănilor și arsurile, împărți zahăr copiilor celor mai mici și celor mai speriați, celor mai mari care le stăteau în cale le dădu de lucru: să urmărească scânteile ce ajungeau în iarba uscată și în buruieni. Pe bărbații mai vârstnici îi trimise după cadavrele din casă. Cu câteva femei porni spre bărbatul legat pe care l-au lăsat în spatele hambarului. Nu-l găsiră acolo. Lăsase acolo numai bretelele înodate; se pare că se eliberase singur și fugise.

Deja se lumina de ziuă și din hambar rămăsese doar o grămadă de cenușă sură, împetritată de scânteii roșii și o grindă neagră ce fumega. Anne și Ravel porniră în cele din urmă spre

casă. Cu greu au urcat scările ajungând în cele din urmă în camera de zi. Porniră spre o canapea, dar pe urmă se priviră și se răzgândiră. Erau murdari și mânjiți de funingine, obrajii le erau cenușii de oboseală și înnegriți de fum. Se uitară unul la altul și începură să râdă. Exteriorul caraghios le determinară veselia, dar în spatele acestuia se ascundea și ușurarea că au scăpat de moarte și de jaf.

Peste câteva minute Denise îi găsi înecându-se de râs, sprijinindu-se unul pe celălalt în mijlocul camerei de zi. Își puse mâinile în șold și își dresе glasul.

– Dacă terminați, spuse, când se întoarseră spre ea amândoi, vă așteaptă apa fierbinte și cada de baie.

Anne simți că a ajuns în rai când se întinse în apă și simți căldura mângâietoare pe pielea înghețată, rănită. Inhală vaporii parfumați în timp ce mușchii încordați ai corpului ei se destindeau. Peste tot era acoperită de răni și mici arsuri, de cele mai multe nici nu-și mai amintea. Părul, ici-colo, în jurul obrazilor, era ars. Rochia îi zăcea pe jos, acolo unde o dezbrăcase și avea atâtea găuri de la arsuri, de parcă moliile ar fi ținut un ospăț în ea.

Dar când respira ușurată după muncă, durerile și grijile orelor trecute și i se limpezi mintea începu să își pună din nou aceleași întrebări uimitoare. Cine fusese șeful? Cine încercase s-o omoare pe ea și pe Ravel? Și în special de ce?

Putea să fie cineva care știa sau bănuia că Ravel este la Beau Refuge, asta era de la sine înțeles. Celestine și Madame Rose poate că și-au dat seama, dar ele bineînțeles erau în afara oricărei bănuieli. Anne nu-i bănuia nici pe Gaspard, era prea sclifosit ca să se coboare atât de jos, chiar dacă ar avea un motiv. Murray nu avea motive adevărate să fie supărat pe Ravel, chiar dacă acesta îl provocase la duel. Chiar dacă s-ar teme să-i țină piept, ar avea prea mare grijă pentru îndatoririle sale față de onoarea lui, nicidecum să riște așa ceva.

Bineînțeles, mai era Emile. Fratele mai mic al lui Jean, care se întorsese în cele din urmă din Paris, dar chiar dacă seamănă cu

Jean, el stima prea mult viața și o lua în serios. Dacă cumva are vreo dorință târzie să se răzbune pe moartea fratelui și atunci este mai plauzibil că ar căuta vreun motiv de duelare, decât să trimită mercenari împotriva lui Ravel.

Dar atunci cine? Cineva care eventual știa din vorbele sclavilor de soarta lui Ravel? Este posibil ca vestea să fi ieșit în afara plantației, dar era puțin probabil să presupună că cineva care dorea moartea lui Ravel a auzit din pură întâmplare unde se află Ravel.

Faptul că ea însăși fusese în pericol, credea ea, era doar pură întâmplare. Îi văzuse pe jefuitori și aceștia au considerat că era indicat să n-o lase în viață, ca nu cumva să spună cuiva, la fel cum fuseseră nevoiți să-i reducă la tăcere și pe Denise și Marcel. Jefuirea casei și restul prăzii probabil nu făceau parte din planul inițial.

Cu toate aceste gânduri, Anne nu reuși să ajungă la vreo concluzie. Trebuia să stea de vorbă cu Ravel.

Îi părea și acum rău că-l expusese pe bărbat la un astfel de atac josnic. Dar era și mai enervant faptul că cineva a vrut să profite de răpirea lui Ravel și de vulnerabilitatea bărbatului. Este trucul murdar la unui criminal laș și cu mult sânge rece. Ei însăși îi era silă numai la aceste gânduri și ar fi dorit să-l facă și pe Ravel să înțeleagă acest lucru.

Peste o oră i se oferi posibilitatea să încerce. Stătea în fața focului, pe o canapea și își usca șuvițele, când auzi pașii cadențați ai lui Ravel. Primul ei gând fu că iar s-a întâmplat ceva. Își privi capodul. Era făcut din flanel alb, cu volane din batist dantelat. Nu putea fi numită seducătoare, îi acoperea mult mai mult din corp decât orice rochie de bal. Anne se ridică și ieși pe ușa franțuzească.

Ravel își odihnea mâna pe balustradă și privea în direcția unde din resturile hambarului se ridicau către cer șerpi leneși de fum. Părul i se ondula umed și deși era îmbrăcat în haine curate, acestea totuși erau făcute din material dur, destinat muncitorilor ce lucrau pământul. Dar nici asta nu avea importanță. Ținuta

umerilor lați și a capului arătau fără îndoială că acest bărbat este propriul său stăpân, care, indiferent de poziția socială și prejudecățile Annei, este un adevărat domn.

Ravel se întoarse spre ea. Lumina aurie a soarelui de dimineață îi îndulci colțurile feței, ochii îi străluciră fără voioșie. Pe buze i se instala un zâmbet trist, care-ți rupea inima.

– Este... vreo problemă? întrebă Anne, abia jungând să ia aer.

Bărbatul își scutură capul.

– Înainte să plec, am dorit să verific că nu s-a mai aprins nimic.

– Să pleci? Anne știa că Ravel va pleca, dar nu-și închipuia că așa de repede.

– Trebuie să mă întorc la New Orleans, știi bine.

– Odihnește-te întâi! Câteva ore nu mai contează.

Fata păși către el, în timp ce Ravel își ținu vizibil respirația. Soarele pătrundea prin halatul alb și învăluia în lumina strălucitoare silueta fetei, dându-i simultan un exterior angelic și seducător.

Bărbatul simți o durere arzătoare în coapse, vroia să se întoarcă, dar nu putea s-o facă. Stătea; de parcă ar fi fost fermecat. Fata păși mai aproape, iar în mintea lui Ravel se învârtea o melodie ușoară, amețitoare.

Anna își umezi buzele, o tulbura căldura ce venea din interior, pe care o simțea în trupul ei.

– Cred că și eu trebuie să plec. Cu siguranță i s-a spus lui Madame Rosa ce s-a întâmplat. Putem călători împreună.

– Va fi mai bine să plec singur.

Ochii albaștri ai Annei se posomorâră.

– Bineînțeles, dacă pentru tine este mai bine așa. După cele întâmplate nu pot să te învinuiesc pentru asta. Eu... știu că este puțin cam târziu, dar te rog să accepți scuzele mele.

Atinse mâna bărbatului ce se odihnea pe balustradă și această atingere ușoară ardea mai înfocat decât orice jar. Vântul de dimineață prinse părul fetei și îl suflă spre Ravel, legându-i cu

fire fine, fragile. Bărbatul simțea că marginea pantalonilor se atinge de tivul capotului și ajungea la el și parfumul proaspăt, îmbătător al fetei. Aceste ademeniri fine avuseră asupra lui aproape același efect ca și conturul dulce al buzelor Annei și amintirile zilelor trecute.

– De ce-ți ceri iertare?... întrebă cu glas grav, cu autoironie batjocoritoare. Mi-a făcut plăcere.

Ravel își puse mâna pe brațul Annei, apoi o trase spre el până când trupurile lor se lipiră, până când rotunjimile și adânciturile domoale ale fetei se topiră în silueta lui tare. O îmbrățișă, o strânse mai tare. Anne stătea liniștită în îmbrățișarea lui, iar bărbatul își odihni pentru o clipă capul pe cărarea părului ei mățâsos. Profita de remușcărilor și extenuarea fetei, de consternarea provocată de temerile nopții trecute și de cazurile de omor violent. Ravel știa bine acest lucru, dar nu se putea abține. Prieteni, speranțe, promisiuni au murit... Dorea să o poată îmbrățișa pe față, să găsească în ea ceea ce nu găsisese în altă parte: cu ajutorul ei să poată spune da vieții din nou. Doar încă o dată, măcar de data aceasta.

Brațele lui strângeau fata ca niște gheare de fier, din această îmbrățișare nu există scăpare. Anne nici nu încercă să se elibereze. Sub materialul moale al capotului care o acoperea din cap până-n picioare, nu avea nimic. Brusc își dădu seama de goliciunea ei și asta se alătură sentimentului de vulnerabilitatea seducătoare. Îl dorea pe bărbat. Dorința era atât de adâncă și de netăgăduit, pe cât era de neverosimilă. Anne nu putea să ghicească care ar putea fi izvorul ei: poate sentimentele de mult adormite pe care acest bărbat le trezise, bucuria violentă că au scăpat de la moarte și încă ceva, ceva ce se dovedi a fi cel mai dureros de analizat.

Era consolator de bine să te sprijini pe puterea bărbatului care o îmbrățișa, care o susținea. În această clipă dorea asta cu disperare, simțea nevoia acestui paj, ca protecție împotriva problemelor amenințătoare, împotriva temerilor, a greșelilor ei.

În pasiunea ce unea bărbatul cu femeia descoperi un fel de uriașă și neașteptată binecuvântare. Darul uitării de sine.

Bărbatul se retrase și îi căuta fața cu priviri întrebătoare. Anne privi în sus spre el, în obraji ei palizi ochii îi păreau imenși. Aproape că l-a omorât pe acest bărbat. Dar trăiește, amândoi trăiesc.

Se mișcă ca unul singur, porniră spre ușa ce dădea în dormitor. Înăuntru patul păru uriaș cu rama de mahon cu tăblia și cu plafonul sculptat. Salteaua înaltă, moale, era acoperită cu o cuvertură albă de dantelă ajurată. Dădea prea mult impresia de neprihănire, de castitate. Husa de mătase vernil a canapelei cu spatele rotunjindu-se grațios părea mai atrăgătoare.

Anne se așeză pe canapea, se întinse pe spate și îi făcu loc lângă ea și lui Ravel. Dar acesta a preferat să îngenuncheze lângă ea. Capotul de flanel era ținut de un singur nasture la gât cu șnurul împletit atârnat de el și un altul între sâni. Capătul de jos al capotului se desfăcu și dădu la iveală picioarele lungi ale Annei. În lumina focului strălucea în culoarea opalului. Ravel mângâia coapsele zvelte, măturând la o parte capotul moale și mâna îi aluneca mai sus către rotunjimea soldurilor fetei. Era pătruns de moment, era foarte atent, iar obraji îi oglindeau acestea. Desfăcu șnururile care închideau capotul, apoi, încet, desfăcu cele două părți.

Sânii Annei aminteau de alabastru sculptat, sfârcurile străluceau în culoarea coralului și oglindeau o simetrie perfectă. Ravel îi luă în palmă, se aplecă și le gustă dulceața. Își trase buzele prin valea mică dintre cei doi sâni, apoi continuă, urmând un drum șerpuitor, pe burtă, pe talie îngustată și cu mișcări circulare descoperi movilița moale, ca pernița, de la întâlnirea coapselor. Bland, cu atâta dăruire și adorație, căută izvorul celei mai launtrice bucurii a Annei și cu buzele calde se lipi de el delicat.

Anne era uimită de vârtejul sălbatic al voluptății și de dorința dureroasă. Își simți și sufletul la fel de nud ca și corpul: dori neapărat să se dezbrace de orice fel de îngrădire. Atingerea

bărbatului părea vrăjită, emana sentimentul posesiunii. Mâna îi tremura ușor, când își încheștă degetele pe umerii lui Ravel apreciind mușchii lui, deoarece o cuprinse un sentiment atât de voluptuos încât deja era vecin cu un supliciu.

Simțea că se topește, că se dizolvă în fierbințeala curgătoare ce venea dinăuntru. Nu mai exista voință, putere și scop în afara unificării. Sângele îi alerga prin vine, pe sub pleoape îi se strânseseră lacrimi ușurătoare. Alintările lui Ravel pătrundeau din ce în ce mai adânc în conștiința ei. Gândurile Annei fură spintecate de dorința furtunoasă și se agăță de bărbat înfigându-și unghiile în umerii lui.

După o mângâiere prelungă, Ravel se ridică. Anna îi auzi foșnetul hainelor, cum le scoate și le aruncă pe podea. Marginea canapelei se îndoi când bărbatul se culcă lângă ea. Apoi o acoperi cu trupul lui, își apăsă ușor genunchii între genunchii ei, apoi o pătrunse.

Ușurarea și bucuria erau atât de mari, încât pe Anne o cuprinse tremuratul și strigă, gâfâind. Fără gânduri, cu ochii strâns închiși se ridică spre bărbat. O uimea puterea pasiunii care-i cuprinse trupul și o tulbura. Ravel, minute lungi, încercă să-i satisfacă dorințele, o ataca, se dădea înapoi, o umplea iarăși și iarăși.

În cele din urmă mișcările îi se încetiniră, apoi se opri. Cu glas grav, emoționat, spuse:

– Anne, uită-te la mine!

Cuvintele parcă veneau de foarte departe către fată. Îi venea greu să se supună, în parte și din cauză că trebuie să-și depășească reținerile pudice. Încet își ridică genele. Ochii ei erau întunecați, de-abia vedea când privi în sus spre bărbat.

Vedea pe fața lui Ravel grijă, voluptate înfrânată și ceva ce semăna foarte mult cu dragostea – cel puțin era o imitație perfectă. Și mai era ceva – siguranța, ce putea fi binecuvântată pentru amândoi. Anne își reținu respirația, dar tristețea ce o apăsase până atunci dispăru fără urmă, lăsând loc doar dorinței uriașe, primitoare. Mângâie mușchii tari de pe brațele bărbatului,

de pe pieptul lui. Se bucură cu senzualitate până acum necunoscută de mângâierea puțin dură a părului lui, de elasticitatea puternică a pielii, de tăria abdomenului, acolo unde trupurile lor se uneau.

Măinile căutătoare le însoți cu privirea. Privi către Ravel, văzând pe fața lui uimire și gingășie. Bărbatul se aplecă și o sărută. Brațele îi tremurau din cauza tensiunii și încet o pătrunse din nou. Din gâttejul Annei se auzi un sunet slab, se ridică, îl îmbrățișă, îl primi adânc în ea pe bărbat, îl strânse de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea drumul vreodată. Se luptau cu respirația întretăiată, cu mușchii încordați.

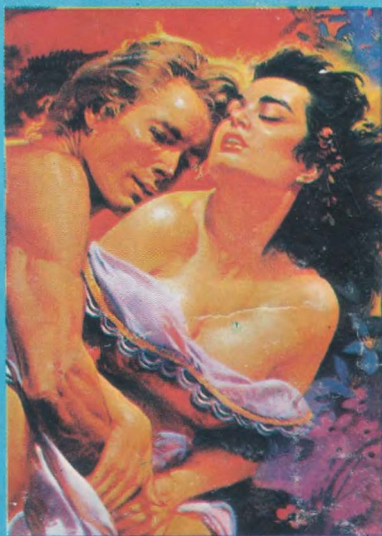
Satisfacția îi cuprinse ca un incendiu, ca un incendiu curgător, fierbinte, pustiitor. Îi luă cu el în limbile de foc, trăgându-i din ce în ce mai adânc pe amândoi. Se cufundară fericiți căutând sfârșitul, nimicirea totală.

În loc de aceste^{te} găsiră satisfacția binecuvântată, de neimaginat, perfectă a dragostei.

**SANDRA
BROWN**

PRIZONIERUL DORINTEI

Citite de zeci de milioane de oameni de toate vârstele și treptele intelectuale, cărțile Sandrei Brown se impun prin simplitatea acțiunii dar, mai ales, prin marea căldură sufletească pe care o degajă de la primele rânduri.

Acțiunea acestei cărți, pornită de sechestrarea unui tânăr de către Anne, pentru a împiedica derularea unei fapte necugelate a acestuia, se transformă într-o mare poveste de dragoste reliefată cu o profundă sensibilitate și frumusețe care depășesc cu mult alte cărți de acest gen.

BESTSELLER

Lei 2700